

Giới thiệu Độ Ấm Môi Em

Số chương: 63 chương+6 phiên ngoại

Thể loại: tỷ đệ luyện, ngọt sủng, đô thị tình duyên, HE

Translator: MinMin

Em yêu chị, không phải là nhất thời hứng khởi mà đã có chủ mưu từ rất lâu rồi – Lục Thời Dập.

Lục Thời Dập có tình ý với Vu Văn, là tình cảm nam nữ thật sự, chứ không phải nhất thời hứng khởi..

Vu Văn cứ như tâm bệnh của anh, giày vò anh mười mấy năm. Anh yêu cô, yêu đến điên cuồng, thậm chí có thể dâng hiến tất cả của mình cho cô. Nhưng Vu Văn chỉ xem anh như một người em trai.

Khi còn nhỏ, Vu Văn luôn xem anh là em trai, đến khi anh xuất ngoại nhiều năm trở về, vóc dáng đều cao hơn cô cả một cái đầu, cô vẫn còn coi anh chỉ là em trai.

Lục lão đại không thể nhận được nữa, một tay đem Vu Văn ấn lên tường hôn đến khi cô không thở nổi, anh từ cao cúi đầu liếc xuống cô nở một nụ cười đầy dụ dỗ tuyên bố: ” Từ hôm nay trở đi, tôi không phải là em trai của em, tôi là người đàn ông của em, là một chú chó săn nhỏ, em hiểu rồi chứ?”

Vu Văn kiềm chế lửa giận: “Lông còn chưa mọc đầy đủ, cậu biết cái gì là yêu chứ?!”

Lục Thời Dập cúi đầu, cắn vào tai cô: “Lông của tôi đã sớm mọc dài ngay ngắn rồi, em có muốn nhìn xem không?”

“???” Thịnh linh một cử chỉ cợt nhả trên eo của Vũ Văn.

Ngoài giới đồn rằng, Lục Thời Dập là tiểu bạch kiểm là Vũ Văn dưỡng bên mình, tìm kiếm niềm vui, làm cô vui vẻ.

Lục Thời Dập cười cười, không hề bụng.

Kết quả đảo mắt qua lại anh đã mang thân phận tổng tài, bước lên trang bìa tạp chí kinh tế.

Mọi người kinh rớt cằm.

Sau đó, khi Lục lão đại tiếp nhận phỏng vấn, bị phóng viên đề cập tới vấn đề tình cảm: ” có tin đồn trước đây ngài là tiểu bạch kiểm của Vu tổng, điều này là sự thật chăng?!”

Lục Thời Dập: “Là sự thật”

Phóng viên: ” Vậy, vậy hiện tại thì sao?!”

Lục Thời Dập từ trong túi áo vest sang trọng rút ra giấy chứng nhận kết hôn, vẻ mặt đầy kiêu ngạo:” Hiện tại tôi đang cầm giấy chứng nhận của tiểu bạch kiểm”.

Phóng viên’....”

(Nữ tổng tài bá đạo ngoài lạnh nhạt, nội tâm nồng nhiệt) x (tiểu chó săn phúc hắc, tâm cothả thính hết trang này tới trang khác)

Bạn đang đọc truyện *Độ Ấm Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gặp lại

◇

Tôi yêu em, không phải nhất thời hứng khởi mà là đã chủ mưu từ lâu rồi —— Lục Thời Dập.

Gần 12 giờ đêm.

Tại quán bar cao cấp Tam Lý Truân nào đó, vẫn vô cùng náo nhiệt như mọi ngày, cùng với thứ âm nhạc đỉnh tai nhức óc, hỗn hợp chất cồn rượu, không ngừng khuếch tán khắp cơ thể, làm mỗi dây thần kinh đều như đang nhảy disco.

Lục Thời Dập lười biếng dựa vào sô pha, chân dài gác lên nhau, một tay cầm chén rượu, một tay đang gõ trên lưng ghế, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ theo nhịp đều đều, mắt híp lại, tựa như đang thưởng thức thứ âm nhạc bên dưới lầu.

Vũ Mục cùng Lâm Châu Dương— là anh em tốt hai mươi mấy năm của Lục Thời Dập, biết được tin anh về nước nghỉ ngơi nên mấy anh em có ý hẹn đêm nay tới tụ tập cho anh đổi gió tây trần. Đêm nay, Vũ Mục còn sắp xếp kêu tới sáu cô em xinh đẹp như hoa để bồi rượu, lúc đầu định mỗi người hai cô nhưng đều bị Lục Thời Dập cự tuyệt.

Sắp xếp một cô em ngồi bên trái Lục Thời Dập, nhưng anh thuộc loại người cấm dục thần bí “ Vạn hoa từng trung quá, phiên điệp bất triêm thân”*1, cao quý trác tuyệt. Làm không biết bao nhiêu cô gái mê muội cùng tò mò về thân phận của anh. [*1 万花丛中过, 片叶不沾身 Ý chỉ: “Đạo chơi khắp chốn sắc hương, một nhành lá cũng chẳng vương đến—chỉ người vô cùng đào hoa, vô số người tình nhưng không thực lòng yêu ai cả]—(Sưu tầm)

Đã gần hết đêm, trên bàn tra đã từ tung ngang dọc mấy chục bình rượu rỗng. Vũ Mục đã say nghiêng ngả rồi.

Anh ta lầy chai rượu rỗng, chỉ chỉ ra ngoài màn trời đen, nói: Lục Thời Dập, mày về nước thật cmn biết chọn thời gian. mày biết hôm nay cấp bậc 6 nhiệm tại Bắc Kinh là bao nhiêu không? Cấp Sáu! Cấp cao nhất đó! Cái này cần bàn không thể gọi là sương mù nữa, phải cmn là bay trong không khí đều là quang hóa sương mù. Mày đã bỏ chạy nay lại quay trở về, lão tử cũng thực sự cmn yêu chết người rồi, mới có thể liều mình bồi quân tử!!

Lục Thời Dập khẽ động khoe môi cười nhẹ, buông chén rượu, đem tên Vũ Mục say khướt đẩy ra xa “Cút, ai muốn yêu mày yêu tao chứ, vừa mới về nước, miễn ghé tòm cho tao đi.”

Giọng nói của anh trong sáng sạch sẽ, bất kể nói những từ thô tục cũng dễ nghe, phảng phất có thể làm cho lỗ tai người nghe mang thai.

Lời nói của anh vừa dứt, các cô nương không nhịn được lại bắt đầu nhìn trộm qua.

Lục Thời Dập sinh ra với ngũ quan xinh đẹp, có thể nói là đẹp trai kiểu Trương Dương Bá Hồ*2, đặc biệt là cặp mắt đào hoa câu dẫn, phảng phất phong lưu đa tình bất tận. Giơ tay nhắc chân đều tăn ra hocmon man tính, ghẹo người lại ghẹo tâm.

[*2张杨跋扈 ý nghĩa: ương ngạnh, bá đạo]

Một nam nhân có mị lực như vậy lại không gần nữ sắc, thật làm người ta cảm thấy tiếc nuối không thôi.

Đêm nay các cô gái tuy tiếc nuối không được ngồi bởi rượu Lục Thời Dập nhưng bù lại tiền boia cũng không ít nên cả đám vẫn vui vẻ ra mặt. Một cô gái có lá gan không nhỏ, nương vào cảm giác say lâng lâng, trực tiếp, nhào vào trong lòng Vũ Mục, làm nũng nóng giận mấy ngày trước anh ta không có tới “tiểu Vu tổng, từ nay anh hãy nhớ đến thường xuyên nha”

Vũ Mục vỗ vỗ khuôn mặt bé nhỏ của cô gái, khi say miệng lưỡi nói không lưu loát nữa: “tiểu mỹ nhân, nếu không phải bị quán nghiêm bởi “vị tổ tông” kia, ợ zz, lão tử hận không thể mỗi ngày đều đến đây tiêu dao sung sướng đâu!”

Các cô gái này đều biết, Vũ Mục nói trong miệng “tổ tông” kia là ai, chính là vị chị gái ruột của anh ta – Vu Văn – chủ tịch tập đoàn Vinh Quang kiêm CEO.

Lại nói, vị chị gái ruột của vị tiểu Vu tổng này vô cùng lợi hại.

Khi 22 tuổi đã tiếp quản tập đoàn Vinh Quang bên kế phá sản, thế mà trong 5 năm ngắn ngủi cô đã lãnh đạo tập đoàn từng bước được vực dậy và phát triển nhanh chóng, cô phiếu một đường tang vọt, mở ra một tương lai vô cùng sáng lạn. Tuổi đời còn rất trẻ nhưng đã là gương mặt quen thuộc của tạp chí kinh tế tài chính, một nữ nhân gương mẫu của thời đại mới, là một truyền kỳ của sắc thái nữ cường.

“Tiểu tổng, thật hâm mộ anh có một người chị xuất sắc như thế.”

“Hâm mộ cái rắm ấy, lão tử mỗi ngày đều bị chị ấy quản giống như quản cháu vậy, một chút tự do đều không có”.

“Vu tổng chỉ có anh là em trai ruột, không đến mức như thế chứ?”

“Như thế nào mà không đến mức!” cảm giác say rượu đã bốc lên, Vũ Mục bắt đầu không kiểm soát được mồm miệng, câu chữ nhanh chóng nhảy ra khỏi miệng: “Lão tử tốt xấu cũng là người một nhà. ... ợ zz, giám đốc của một công ty giải trí, không hề cấp kè cùng nữ minh tinh lan truyền thị phi. ... ợ zzz, vô cùng bình thường ấy! Mỗi ngày đều xem lão tử như trẻ 3 tuổi để quán, chỗ này không cho đi, chỗ kia cũng không cho đi, một chút tiêu dao vui vẻ cuộc sống cũng không có, hận không thể mang lão tử 24/24 kè kè bên cạnh chị ta để quán. ợ zzz, vì công ty mà cống hiến! ... các người nói xem chị ta có phải là kè phiền phức hay không?”

Vũ Mục là tổng tài của công ty giải trí Hoàn ảnh, Vũ Văn cùng Vũ Mục tuy là chị em ruột, nhưng nói mặt khác, Hoàn ảnh chỉ là một trong nhiều công ty con của tập đoàn Vinh Quang. Cho nên, Vũ Văn càng là lãnh đạo trực tiếp của Vũ Mục.

Vũ Mục nói xong liền trở thành tâm của đám cháy bát quái của đám cô gái: “Vu tổng thực sự làm việc bán mạng như báo chí đưa tin nha?”

“Sai, chị ta còn liều mạng hơn so với báo chí đưa tin nhiều” Vũ Mục cao giọng nói. Thân đứng trên bàn lung lay như sắp đổ, một tay cầm bình rượu, một tay cầm chén rượu, tại quán bar ồn ào, cảm xúc trào dâng bắt đầu lên án chị ruột quán anh ta theo chế độ bá quyền, đừng trông chị ta bề ngoài mà bắt hình dong, thực ra từ tận trong xương tủy chính ta chuyên quyền, độc đoán, bá đạo, lại vô vị nữ nhân.

Cả đêm này, cảm xúc của Lục Thời Dập không hề dao động, vừa nghe chuyện về Vũ Văn đã lập tức có hứng thú. Anh điều chỉnh lại dáng ngồi, ánh mắt đào hoa lóe sáng, khoe miệng hàm chứa nụ cười, tuy rằng ngồi nghe cực kỳ thích thú nhưng vẫn không nhịn được thay Vũ Văn nói vài lời: “mày nói về chị ruột mình như thế thực không thích hợp đi?, còn có, chị mày có như mày nói khoa trương vậy không?” Anh đối với lối đối nhân xử thế của Văn ít nhiều vẫn hiểu rõ.

Vũ Mục xua xua tay, “tao nơi nào khoa trương, mày mấy năm nay đều ở nước ngoài không biết đấy. Chị của tao từ ngày tiếp quản Vinh Quang bắt đầu trong mắt chỉ có công việc công việc công việc! Còn cả quán lão tử nữa! tính cách với tính tình so nam nhân còn gan góc hơn đó, trên người chị ta không tìm nổi hai chữ “ôn nhu” đâu. Để tao nói mày nghe. ợ zzz, chị gái tao chính là kiểu nữ nhân như thế, cần bản chẳng có người đàn ông nào dám muốn chị ta cả!! Chị tao cả đời này đừng hòng nghĩ đến việc gã được ra ngoài!”

Lục Thời Dập nhăn mày, không tán thành lắm đâu, “như thế nào nói sẽ không có đàn ông nào dám muốn”

“Một người phụ nữ như thế mày cũng dám muốn sao?” Vũ Mục hỏi lại. Bất quá không đợi được anh trả lời, anh ta liền trực tiếp nói luôn “tao nói luôn với mày, mày tuyệt đối không dám muốn!, Ai không thích kiểu con gái luôn ôn nhu sẵn sàng lại thiện giải nhân ý chứ. Lão tử mới không cùng chị ta cùng một dạng người. ợ zz chỉ biết có công việc, cả một đời từ lúc còn đâu.

Lục Thời Dập ngửa đầu uống một ngụm nữa ly rượu, yết hầu lần lên xuống, khoe môi giương lên cao. Anh thật là dám muốn người con gái này.

Vũ Mục giống như là đang nói talk show một mình, hơn mười mấy phút lên án chị gái ruột mình không thể ngừng được, hoàn toàn không cảm thấy bầu không khí xung quanh đang biến hóa.

Các cô gái bởi rượu đang quay lại xem người đang chăm chăm đi từ dưới lầu lên, cảm nhận được khí chất nghiêm nghị từ người con gái ấy, thần sắc mỗi người đều dần thay đổi.

Tiểu rồi, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!!

Trong lúc ấy một cô gái vội vàng kéo kéo ống tay áo của Vũ Mục, ra hiệu cho anh ta đừng nói nữa. Vũ Mục vung bàn tay lên, bất giác hồn nhiên “kéo lão tử cũng vô nghĩa”

Mà lúc này Lục Thời Dập khi nhìn thấy người con gái bỗng nhiên xuất hiện, chợt ngồi ngay ngắn lại, tay bỏ chén rượu xuống, cặp mắt xinh đẹp đào hoa kia, tựa như giọt nước 502, tầm mắt dừng lại mãi trên người cô gái ấy cũng không thu trở về.

Vũ Văn là “tâm bệnh” của Lục Thời Dập, tra tấn anh mười mấy năm, lần này anh bỗng nhiên về nước chính là để xác nhận chính mình có phải hay không đã yêu “cái tâm bệnh” này.

Thực không nghĩ tới về nước đêm đầu tiên đã gặp được người anh tâm tâm niệm niệm nhiều năm. là duyên phận gì đây?.

Lục Thời Dập không phải không gần nữ sắc, mà đối với người con gái khác không hề có hứng thú. Giờ phút này, trái tim khô kiệt nhiều năm, sau khi nhìn đến Vũ Văn lại như nắng hạn

gặp mưa rào “Bùm bùm” nhảy loạn không ngừng.

Một bên Lâm Châu Dương cũng nhảy mất ra hiệu nhắc nhở Vu Mục đừng nói nữa, 250 (đồ ngốc) Vu Mục vẫn càng nói càng say sưa: “Sớm muộn gì cũng có ngày lão tử sẽ lật đổ chính quyền, xoay người làm chủ,....”

“Ai CMN không muốn sống nữa ah, dám đá lão tử.....” Vu Mục xoa cái mông vừa bị đá đau bò lên quay lại nhìn về phía sau, bỗng giác giật mình, tỉnh rượu hơn phân nửa “Chị, chị, Chị, sao chị lại tới đây?”.

“Nếu tôi không tới, làm sao biết được anh mở talk show nói lại xuất sắc như thế đâu” người tới không phải ai khác, chính là người bị Vu Mục hóa yêu quái – Vu Mãn. Cô đứng khoanh tay trước ngực, toàn thân toát ra hàn khí, từ trên cao nhìn xuống đám người trên so pha, tiếng nói lạnh băng, không nộ mà uy.

Vu Văn sinh ra với vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, một cái liếc mắt cũng đủ cho người đối diện kinh diễm. Nhưng vẻ đẹp của cô lại mang thần thái sắc bén cùng lạnh nhạt, giống như hàn bang, làm cho người khác không dám tới gần.

Vu Văn mặc một bộ vest cắt may, chân đi cao gót, môi đỏ lãnh diễm, dáng người cao gầy, khí chất lãnh khốc, một thân tổng tài bá đạo. Bầu không khí trầm xuôngd như nữ vương giá đáo đến.

Cô đảo mắt qua lại, tập trung nhìn chỗ các cô gái ngồi bên cạnh Vũ Mục, lập tức bị ánh mắt của cô làm cho đứng ngồi không yên, thực sự đúng như lời tiểu Vu tổng nói khí chất của Vu tổng thật vô cùng khủng bố.

Các cô gái lập tức giải tán ngay.

Vu Mục ngồi dưới ánh mắt sắc lạnh của Vu Văn, xoa xoa mặt một cái, khuôn mặt đỏ bừng do say rượu nở nụ cười ngây ngô “chị, hiểu lắm, toàn bộ là hiểu lắm thôi!! ợ zz, em vừa nói không phải nói chị”

“A? vậy nói về ai vậy? Vu Văn đứng bên bán đối diện, môi hồng nghiêng nghiêng giương lên một nụ cười lạnh nhạt.

Nụ cười lạnh thấu ấy làm Vu Mục run rẩy, chùng mắt anh ta dừng lại trên người Lâm Châu Dương “em là nói chị gái của tiểu Dương Dương kia”

Vu Văn hừ lạnh một tiếng: “Tôi làm sao lại không nhớ ra là Lâm Dương Dương lại có chị gái nha?”

Lâm Dương Dương vừa chạm với ánh mắt lạnh bang của Vu Văn, thiếu chút nữa bị dọa tiểu ra quần. Anh chàng quyết định không tranh vùng nước đục này, lập tức nói “mẹ em gọi về đi ngủ, Văn tỷ, gặp sau ạ”.

Lâm Dương Dương bỗng hóa thân thành đứa bé ngoan luôn ngủ sớm dậy sớm, bước đường vòng, vội vã chạy.

Quán bar vẫn với thứ âm nhạc inh tai nhức óc, trên ghế dài nào đó tại tầng hai, trong nháy mắt đã yên tĩnh không ít. Vu Mục vọt lên kêu “A..A” nở nụ cười ngây ngô lần hai với Vu Văn, giống như sét đánh không kịp bưng tai giữa đầu tu hết nửa bình rượu trên bàn, rồi nói là vì lúc trước anh ta đã nói những lời đại nghịch bất đạo nên giờ hưởng đến chị mình uống rượu bồi tội. Uống xong nằm liệt trên ghế so pha với điệu “mặt ngựa lên trời tứ chi giăng tứ tung”, cũng không biết là đã chết vì say rượu rồi hay chỉ là đang giả say mà thôi.

Vu Văn rên cười hất ra “đây chính là điều có tiền đồ nhất” Cô vẫn không hiểu đức hạnh của em trai mình. Cố ý tự chuốc say bản thân mình, không phải là muốn né tránh sự trách mắng của cô.

Trên băng ghế dài truyền đến tiếng động, dường như là tiếng va chạm đồ bình rượu Văn chuyển ánh mắt tới, lúc này mới nhìn đến góc tối nhất bên trái, đập vào mắt là một người. Đứng lúc này, đèn màu của quán bar quay vòng tròn đảo qua mặt người kia —— là người thanh niên trẻ, tràn trề tinh thần phấn chấn, khuôn mặt rõ ràng vô cùng đẹp trai. Hơn nữa ngũ quan của người thanh niên ấy làm lóa mắt hơn với cặp lông mày rậm và đôi mắt đào hoa vô cùng thâm thúy lại câu dẫn.

Lúc này đây, cặp mắt ấy đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Vu Văn bị người thanh niên kia nhìn thì nhũn mảy, lại cảm thấy khuôn mặt này rất quen, qua vài giây lục lại trí nhớ, sau khi đã nhớ ra thì đầu lông mày lại càng nhíu sâu, “Lục Thời Dập?, em sao quay về rồi?”

Không biết có phải do rượu, hay vẫn là ánh mắt của Vu Văn như kính hiển vi, sắc bén phảng phất có thể nhìn thấu tâm can của anh. Lục Thời Dập bị nhìn cô nhìn chăm chăm, trái tim của chính mình đập càng nhanh.

Yết hầu lặn lại lặn, cặp mắt đào hoa của Lục Thời Dập ra vẻ trấn định giọng ý cười, chào hỏi “Văn tỷ, thấy em trở về, không vui sao?”

“Nhìn thấy các em tụ tập một chỗ thế này đầu lại đau!” Vu Văn thực sự đau đầu, chỉ cần ba tiểu hỗn đản này tập hợp lại thì chính là không làm ra được việc gì tốt.

Lần trước, hẳn là hai năm trước, Lục Thời Dập, Lâm Châu Dương, còn có em trai cô Vu Mục, giống mấy cái đêm như thế này sau khi tụ tập uống rượu xong lái xe, bị hơn mười chiếc xe cảnh truy đuổi vòng quanh thành phố...cuối cùng thì vẫn là cô phải đến cục cảnh sát đem người vớt ra.

Lần trước trước nữa, ba người bọn họ chạy tới náo loạn lễ đính hôn của Thẩm Trác Nghiêu, cứ thế là đem tiệc đính hôn của Thẩm gia và Bạch gia phải hủy bỏ.

Thật là một đám tiểu hỗn đản ăn no rừng mờ, nhàn cư vì bất thiện.

Lại nữa, từ nhỏ đám tụ tập thanh niên này đã chuyên đi náo gây tai họa, nhiều vô số kể, mỗi lần đều là cô đi sau mông bọn họ thu dọn tàn cục. Những việc này mỗi khi nhớ tới, đều khiến Vu Văn thấy đau đầu luôn.

“Mấy năm không gặp, xem ra đối với những ký ức về em, Văn tỷ vẫn khắc sâu như cũ” Lục Thời Dập tựa hồ cười còn rất đắc ý.

Vu Văn liếc mắt nhìn anh chàng, đến lời phản ứng, tiến đến so pha đỡ con ma men. Mà lúc này, một bàn tay khớp xương rõ ràng duỗi lại đây trước cô một bước nâng Vu Mục dậy.

Vu Văn vừa ngẩng đầu lên thiếu chút nữa đập đầu vào Lục Thời Dập khi anh cúi người qua, hơi thờ ơ xa lạ của người đàn ông làm cô bất giác theo bản năng lùi người lại, kéo khoảng cách giữa hai người ra. Có ngược mắt nhìn lên, cũng vừa lúc bắt gặp cặp mắt câu dẫn đào hoa chết người của Lục Thời Dập, anh cũng chính đang nhìn cô, anh hỏi “Không đụng vào chị chứ?”

Đôi môi đỏ hơi vênh lên, dời đi ánh mắt, tiếng nói nhàn nhạt “không có”

Lục Thời Dập chỉ chỉ người trên so pha, như là giải thích “ Vu Mục rất nặng, vẫn là để em đồng cậu ấy xuống đi”

Lục Thời Dập cùng Vu Mục là anh em tốt thì cái thời quần thũng đít cùng nhau lớn lên, anh chủ động xin ra trận, Vu Văn tự nhiên cũng không khách khí với anh làm gì. Lục Thời Dập thực rất khỏe, trực tiếp đem Vu Mục khiêng trên vai như khiêng thi thể vậy, mang ra ngoài quán bar. Tuy rằng anh đêm nay cũng uống không ít rượu, nhưng bắt quá bước chân vẫn tỉnh là ổn.

Vu Văn cảm áo của Vu Mục, đi theo ra ngoài quán bar.

Cô nhìn theo bóng dáng của Lục Thời Dập phía trước, khóe môi bất động thanh sắc vênh vênh lên. Tiểu hồn đàn này, mới có mấy năm không gặp mà đã thay đổi rất nhiều, so với em trai của cô còn cao hơn một chút, tối nay cô thiếu chút nữa không nhận ra.

Tác giả có lời muốn nói: Lại mở hồ mới rồi đây

Đây là một hồ loạn ngữ của tiểu chó săn một bụng đen tối đầy mưu trí đòi tấn công nữ tổng tài bề ngoài lạnh lùng nội tâm lại ôn noãn của chúng ta.

Không sai, nữ chủ chính là nữ bá đạo tổng tài, ha ha ha

*Nam chủ Lục Thời Dập (Liu Shi Yi), hay tên là Lục Thập Úc (Liu Shi Yi)*3, tên của nam chủ có phải nghe ý là rất có tiền đúng không. Ha ha ha [*3: hai tên này đều giống này hệt nhau khi phiên âm, cách đọc thì hơi khác nhau một chút.]*

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thân Mật

Vừa ra quán bar, gió lạnh ào ào thổi tới, cảm giác lạnh làm người run lấy bầy.

Lục Thời Dập mặc áo măng tô dáng dài thời thượng đầy soái khí, khắc họa lên dáng người cao lớn khẳng khiu, nào có phải sợ thời tiết giăng mù sương tại đây, vẫn như vậy làm lóa mắt mọi người. Đương nhiên, với cái buổi giá của Bắc Kinh đông đêm này thì cái tạo hình này cũng là tương đối chống chọi lại được với cái lạnh.

“Xe bên phía tay phải, chiếc xe màu trắng.” Vu Văn nhắc nhở, nâng móc ra chìa khóa, mở khóa. Một chiếc màu trắng Bentley, ở trong bóng đêm đèn xe sáng lập lờ.

Lục Thời Dập đem Vu Mục ở phía ghế sau dần xếp xong xuôi. Khi Vu Văn bắt đầu chuẩn bị lái xe đi, anh mở cửa xe bên phía ghế phụ ra, với một ý kiến thăm dò, “Cho em đi nhờ một đoạn đi.”

“Người nhà không ai đến đón sao?” Vu Văn nghiêng đầu hỏi.

“Lần này trở về em còn chưa nói với ai trong nhà cả.” Lục Thời Dập thở ra một làn khói trắng, ra vẻ lạnh đến run lấy bầy, “Hôm nay thật là lạnh.”

Lục gia với Vu gia không tính là tiện đường. Vu Văn nhìn Vu Mục ngồi phía ghế sau, khoa chân múa tay say xin, hồ ngôn loạn ngữ nghe không hiểu tiếng chim. Cô quay đầu lại, nhìn người trước mặt ăn mặc phong phanh, nói: “Trước chờ gia hòa này về nhà, rồi chờ em về sau.”

“Được.” trong lòng Lục Thời Dập lan tràn một cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Vu Văn tập trung lái xe, cơ hồ không nói lời nào, ánh mắt vẫn luôn nhìn ở phía trước đường xe chạy. Suốt dọc đường, Lục Thời Dập luôn trộm ngắm người ngồi bên cạnh mình không ít lần, trái tim nhảy lên như bay, không hạ cánh xuống được.

Tuy đã quá 12 giờ, nhưng sương mù vẫn không có hoàn toàn tan đi, trong lòng Lục Thời Dập cảm thấy thật vui mừng, may nhờ có trời giăng sương mù, mà xe đi chuyển không có nhanh.

Cũng đã hơn năm năm, anh đã không cơ hội ở riêng tư cùng Vu Văn trong một thời gian dài như thế này.

Đương nhiên, “riêng tư”, là tự động xem nhẹ sự có mặt của con ma men ngồi phía sau, thời thì “chín bỏ làm mười” *1 vẫn tính là trọn vẹn sự riêng tư.

(*1:câu gốc là “四舍五入:Bốn bỏ năm lên” 1.nghĩa đen: sự làm tròn trong tính toán. 2. Nghĩa bóng: sự bỏ qua, chằm trước cho nhau, không tính toán chi li. Ý nghĩa gần giống với câu “chín bỏ làm mười” của Việt Nam nên mình thay vào để mọi người dễ hiểu, ai có ý kiến gì có thể góp ý cho mình nha)

Lục Thời Dập càng nghĩ càng thấy tuyệt vời.

“Cười ngây ngô cái gì vậy?” khi xe dừng lại chỗ đèn đỏ, Vu Văn bỗng nhiên nghiêng đầu qua hỏi.

“..... Không có gì.” Lục Thời Dập bất động thanh sắc thu lại cảm xúc trên khuôn mặt, khóe miệng nở nụ cười.

Vu Văn không truy hỏi, vẫn giống như đang tán gẫu chuyện thường ngày, tùy ý hỏi một câu: “Sao lại về nước?”

Lục Thời Dập nhìn Vu Văn, ngoài cửa sổ xe đèn đêm chiếu hắt sáng lên sườn mặt của cô, đẹp đến lóa mắt. Một mụn ruồi mờ nhạt trên chóp mũi, làm cho ngũ quan luôn đậm nhạt lạnh lùng của cô đẹp dịu dàng mềm mại, Lục Thời Dập không dời nổi ánh mắt.

Trái tim vốn đang chạy nhảy siêu tốc, lại nhảy càng nhanh.

Vì sao lại về nước?

Đương nhiên là bởi vì cô!

Lục Thời Dập từng bị Vu Văn đá những hai lần, một lần là năm anh 10 tuổi, một lần là năm anh 18 tuổi. Đầu không phải là Vu Văn cố ý, hai lần đều là ngoài ý muốn.

Nhưng bởi vì này hai lần ngoài ý muốn này, mà để lại ảnh hưởng cực lớn tới tâm lý cùng sinh lý của Lục Thời Dập. Thế cho nên mấy năm nay anh ở nước ngoài, đối với bất kỳ nữ nhân đều không có nổi hứng thú, dường như đây là tình thú rồi, công năng chứng ngại, duy độc những lần nhớ tới Vu Văn, mới có thể làm anh có những kích động của nam nhân.....

* lời của translator: ở đây là gì cả nhà tự tưởng tượng nha, he he, anh nhà ta không có chị là không chịu mà...

Từ nhỏ đến lớn, Vu Văn đối xử với anh không khác gì so với Vũ Mục, chỉ coi là một người em trai.

Mà anh cũng vẫn luôn đối đãi Vu Văn giống như đối với một người chị. Nhưng anh lại đối với người chị này có những suy nghĩ đáng chết.....có bao nhiêu buồn cười? Có bao nhiêu hoang đường?

Mấy năm nay, nội tâm của Lục Thời Dập luôn bị chịu dày vò. Vì thế, anh còn cố ý tìm bác sĩ tâm lý, trị liệu cho bản thân. Bác sĩ tâm lý nói với anh, tâm bệnh cần dùng tâm thuốc, tốt nhất là anh nên về nước để xác nhận lại tình cảm của chính mình, hiện tại, có phải anh vẫn xem Vu Văn giống như một người chị gái để đối đãi nữa hay không?

Lục Thời Dập đã giấu cái tâm sự khó hiểu này dưới đáy lòng nhiều năm nay, giờ phút này con tim lại thổn thức, bách chuyển thiên hồi (**2). Một phen đắn đo với tâm trạng khản trương nói: “em.....tâm lý có vấn đề, nên cần gấp về nước trị liệu.”

**2: 百转千回: bách chuyển thiên hồi: trăm nghìn năm vẫn quay lại

Anh đặc biệt cố ý thêm hai chữ “cần gấp”.

Vu Văn gật gật đầu, không quá để ý đến cảm xúc bỗng nhiên khác thường của anh, chỉ nói: “Chúc may mắn.”

Lục Thời Dập: “.....” Đây tính quan tâm sao? Hồi thế nào mà nghe ra chỉ như hỏi cho có lệ rất miễn cưỡng?”

.....

Vu gia, đối Lục Thời Dập mà nói, không thể quen thuộc hơn. Anh như xe quen đường vậy đem Vũ Mục khiêng vào biệt thự, khiêng lên lầu, lại khiêng hấn ta vào phòng. Một phen lăn lộn đi đi lại lại, một tối đầu đầy là mồ hôi.

Tên gia hòa này, nặng quá!

Lục Thời Dập mới vừa đem hấn ném tới trên giường, Vũ Mục đột nhiên từ trên giường bật trở dậy, rồi bỗng rống lên như quỷ rống, “Động đất! Chạy mau ——”

“Không có động đất, mày ngủ đi.” Lục Thời Dập vỗ sau gáy hấn một cái, dờ khóc dờ cười.

“ao ao” Vũ Mục trợn trắng mắt, gục đầu ngã quỵ trên giường. Nói lúc trước ở quán bar còn có vài phần giả say, giờ rượu bốc lên đầu, thành say thật. Lại còn cười ngây ngô, rồi quỷ khóc sói gào.

Loại rượu đẳng cấp này, chắc chắn chắc.

Rõ ràng mấy người bọn họ uống tầm tầm nhau, thậm chí, Lục Thời Dập so với hấn uống còn nhiều hơn, nhưng cũng không say đến nỗi hòng não thế này, lại phải cùng Vu Văn chiếu cố con ma men này nữa.

Vu Văn vất khô chiếc khăn lông, tùy tiện lau lau cho Vũ Mục mấy cái, “Đừng quỷ khóc sói gào nữa, lại gào nữa chị sẽ đem miệng em dán lại đấy.”

Vũ Mục an tĩnh được hai giây, bỗng nhiên nắm chặt lấy bàn tay của Vu Văn không buông, lại một phen nước mắt nước mũi rồi gào tướng lên: “Trên đời chỉ có tỷ tỷ là tốt nhất, đứa bé của tỷ tỷ giống như trận bão.....”

Âm thanh vang vọng, chạy quanh Bắc Kinh hai vòng, lại chạy đến cao nguyên Thanh Tạng, đến cả Đồng Tồn Thụy xả thân tạc lỗ-cốt anh dừng hy sinh cũng miễn cưỡng bị hấn hát ra.

Quả thực là khó nghe đến nỗi cho người khác dựng tóc gáy.

Lục Thời Dập buồn cười chết mất.

Nếu không phải di động của anh hết pin, anh nhất định sẽ đem đoạn hình ảnh không nở nhìn thẳng này quay phim lại, cho mấy huynh đệ khác cùng chiêm ngưỡng, bộ dáng của quỷ say rượu này có bao nhiêu buồn cười.

“Đừng hát nữa, cầm miệng!” Vu Văn nghiêng rằng, vẻ mặt hận sát không thành thép lấy gối lấp kín miệng hấn lại.

“Đừng tháo giày của tao, tao còn muốn lên nhảy Disco!” Vũ Mục giống như đứa trẻ cái vô cơ gậy rồi cứ đá đập lung tung, sống chết không cho Vu Văn cởi giày, còn xem chút nữa đá trúng phải cô.

Vu Văn ngăn không cho Lục Thời Dập qua giúp, vô cùng tức giận đối trên giường kia, lạnh lùng nói: “Vũ Mục, em cầm miệng cho chị! Còn động đây nữa chị sẽ đánh chết em!”

Vũ Mục từ nhỏ đến lớn, không sợ trời không sợ đất, không sợ cha không sợ mẹ, chỉ sợ người chị đang đứng trước mặt này.

Có lẽ là giọng nói tức giận của Vu Văn đã sớm đã khắc sâu vào trong đầu của Vũ Mục, nên ngay cả lúc say đến ý thức không rõ ràng thế này mà vẫn bị thanh âm này làm cho kinh sợ, rốt cuộc cũng ngoan ngoãn nằm yên, không hề động đây, để cho Vu Văn tùy ý cởi giày tất đắp chăn cho hấn.

Đem người đàn xếp xong xuôi, đã là việc của hơn mười phút sau, bị lăn lộn một trận, trên trán của Vu Văn cũng túa ra một tầng mồ hôi.

Cô không được xem là người có tính kiên nhẫn, mà cả đời này, lại còn đem phần kiên nhẫn sót lại không nhiều lắm của bản thân dùng hết trên người đứa em trai không nên thân nên nết này. Đêm nay, vì ngại có người ngoài ở đây, đến bây giờ Vu Văn vẫn kim nén không phát hỏa, cũng coi như là kiên nhẫn hết mức rồi.

“Về sau lại uống say, chị sẽ lột một tầng da của em.” Vu Văn nhìn chằm chằm Vũ Mục ở trên giường đang ngủ như lợn chết, giận dữ hung hăng ném xuống một câu, đang muốn xoay người đi, người trên giường chep chep miệng vài cái, nằm thành thật không thể quá một lúc, chân tay bắt đầu dạng ra thành hình chữ “Đại”(**3) để ngủ. Một cái chân bỗng chìa ra khỏi giường, làm Vu Văn vấp vào ngã xuống.

***3: chữ 大

“Cẩn thận!”

Lục Thời Dập phản ứng tức thì tiến đến đỡ lấy Vu Văn.

Nhưng, vừa may cũng vừa không may, đúng lúc chân Vu Văn giẫm trúng mu chân của anh. Khi ý thức được cơn đau trong nháy mắt nó đã truyền đi khắp toàn thân, Lục Thời Dập theo bản năng thu chân lại, trọng tâm Vu Văn vẫn chưa vững, liền ngã đổ luôn vào trong lòng của anh. Lục Thời Dập cũng đang đứng không vững, nên hai người ngã soài song song ra thảm trải.....

Thịch.

Thình thịch.

Thình thịch thình thịch thình thịch.....

Cảm giác một thân hình vô cùng mềm mại trong lòng mình, khi cảm nhận được độ ẩm cơ thể truyền đến, sau khi trái tim ngừng đập mấy bài giây, bỗng đập kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Lục Thời Dập chỉ cảm thấy đầu mình thiếu đường khí trầm trọng, máu toàn thân đều chảy nghịch lưu, cả người đều thấy không ổn nữa rồi

Lúc này, Vu Văn với tư thế mặt đối mặt, đem Lục Thời Dập đè ở dưới thân.

Tuy rằng Vu Văn ngã vào lòng của Lục Thời Dập, nhưng ngực anh còn cứng hơn so với thảm trải dưới sàn nhà. Sau cú ngã, trước mắt cô hiện đầy sao đến hoa cả mắt, mắt một lúc mới hoàn hồn trở lại.

Vu Văn giọng điệu thờ dãi, đang muốn bò lên, bên hông lại có một bàn tay, đang gắt gao vòng ôm chặt lấy eo cô. Cô nhắc nhở: “Buông ra.”

Người dưới thân giống như bị điểm huyết vậy, không có một chút phản ứng, cô nhắc lại một câu: “Mau buông ra.”

Lục Thời Dập không biết là uống say rồi, phản ứng chậm, hay là trong tiềm thức của mình, căn bản anh không hề muốn buông tay. Lúc này, cơ thể trì trệ, sau được tác động cuối cùng cũng phản ứng lại, lưu luyến không rời đem người buông ra.

“Em vừa chi là muốn đỡ chị, không lại thành.....” giọng của Lục Thời Dập có chút khàn khàn, càng nói sắc mặt càng mất tự nhiên: “Ngã có đau lắm không?”

“Em không đỡ thì chị có lẽ sẽ không ngã.” Vu Văn khẽ động khóe miệng, bật cười. Đêm nay, một nụ cười hiếm có đã hiện ra. Khi bò đứng lên, cô còn giơ tay lên đập đập vào ngực anh, “Chep chep” vài tiếng, “người sao mà cứng vậy, làm từ tảng đá ra sao?”

Bị đập đập mấy cái nhưng thật ra không mạnh, một cái đập kia làm cho cả người Lục Thời Dập nóng như thiêu như đốt, thần sắc càng mất tự nhiên, anh cũng đứng dậy, ngữ khí không ổn định giải thích: “Em..... Em ở nước ngoài có tập thể hình.”

Đối với nữ giới Vu Văn được tính là cao gầy, nhưng đối với Lục Thời Dập cao 188, so với cô anh vẫn cao hơn đúng nửa cái đầu. Vu Văn hơi hơi ngẩng đầu, ngược mắt nhìn sâu sắc anh tới vài lần.

Dường như, đêm nay vẫn là lần đầu tiên, nghiêm túc quan sát đánh giá anh.

Lục Thời Dập vốn có làn da rất trắng, giờ đây không chỉ có cả khuôn mặt đỏ bừng, mà ngay cả cổ cùng lỗ tai đều thấu hồng. Cặp mắt đào hoa kia tựa say mà không say ngập nước, ngay cả đến viền mắt cũng nhiễm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

“Sao mặt lại hồng như thế?” Vu Văn đột nhiên hỏi.

Lục Thời Dập giơ tay sờ sờ mặt, quả thực mặt nóng đến nỗi có thể làm phỏng mu bàn tay luôn. Anh hắng giọng một cái, ra vẻ bình tĩnh tự nhiên nói: “Có lẽ là..... Là đêm nay uống quá nhiều, đầu choáng váng, mặt bị thiêu.....”

“Đáng đời.” Vu Văn ném lại hai chữ, rồi liền xoay người ra khỏi phòng.

Lục Thời Dập gãi gãi sau đầu, giống hệt một cái đuôi theo sau Vu Văn cùng đi xuống tầng.

Biệt thự của Vu gia rất lớn, có ba tầng. Giờ đêm khuya yên tĩnh, lại càng thêm vô cùng trống trải.

Từ sau khi mẹ của Vu Văn và Vu Mục là Vu Mẫn qua đời cách đây năm năm trước, Vu Văn mỗi ngày đều bận rộn với bọn bề công việc, đi sớm về muộn, Vu Mục lại ngày ngày không về nhà, khiến ngôi nhà này sớm đã lạnh lẽo không còn phảng phất hơi ấm của gia đình.

Lục Thời Dập nghĩ đến năm năm trước, trong lễ truy điệu của mẹ Vu Văn, đáng về cổ ấn nhẫn đi sự bi thống, cố làm ra vẻ kiên cường, thật làm cho người ta thấy đau lòng.

Đang nhập thần suy nghĩ, thì Vu Văn đang đi ở phía trước bỗng dừng lại, xoay người nói: “Ra trên sân pha ngồi đợi đi, chị đi phòng bếp nấu cho em chút canh giải rượu. Uống xong sẽ đưa em trở về.”

Lục Thời Dập sùng nhọc kinh, vội nói: “em không có việc gì, không cần phải nấu canh giải rượu cho em đâu.”

“Chị mới không thời giờ rảnh rồi nấu cho em ấy. Di Lý đã nấu xong xuôi hết rồi, giờ chỉ cần hâm nóng là có thể uống.” Vu Văn hay đi xã giao nhiều, khó tránh khỏi những khi phải uống rượu. Cho nên, di Lý quanh năm luôn chuẩn bị sẵn canh giải rượu cất trong tủ lạnh.

Đêm nay di Lý xin nghỉ không ở đây, nên cô phải tự mình đi hâm lên.

Lục Thời Dập tự thấy vừa nãy tự mình đa tình rồi, nhưng mà, Vu Văn tự mình đi hâm canh giải rượu cho anh, ngấm lại trong lòng vẫn vô cùng ngọt ngào.

“Cảm ơn văn.....” Sắp buột miệng thốt ra chữ “Tỷ”, bị Lục Thời Dập miễn cưỡng thu hồi lại, đổi thành, “Cảm ơn Văn Văn.”

Cách xưng hô này, làm Vu Văn sững sờ một chút.

Ở trong trí nhớ của cô, trừ bỏ mẹ hay kêu cô là “Văn Văn” ngoài ra chưa bao giờ có người gọi cô như thế.

“Thằng nhãi ranh, gọi bậy cái gì thế? Gọi tỷ.” Vu Văn chữa lại cho đúng, không quan tâm đến phản ứng của anh chàng, quay vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ấm Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Đây chính là yêu

Văn tỷ?

Trước đây Lục Thời Dập đều xưng hô với Vu Văn như thế. Có lẽ là hôm nay từ lúc nhìn thấy Vu Văn, anh đổi với cách xưng hô này, liền bài xích từ đáy lòng.

Văn Văn.

Uhmm, thật dễ nghe.

Lục Thời Dập sờ sờ mũi, càng cảm thấy cách xưng hô này cực kỳ êm tai.

Vu Văn hâm xong canh giải rượu, chưa kịp mang ra, đã thấy thân hình cao lớn của Lục Thời Dập, đang dựa vào cửa phòng bếp, cũng không biết đứng được bao lâu rồi.

“Đã vào tới rồi, nhanh qua đây tranh thủ khi còn nóng uống đi.”

Lục Thời Dập chậm rãi thông thả uống, một chén canh giải rượu, phảng phất cho anh như cảm nhận được vị mỹ tửu ủ lâu năm vô cùng tinh khiết và thơm ngào ngạt. Đây chính là cực phẩm mà, bỗng nhiên nghe Vu Văn nói: “Uống xong chén canh này, về sau hãy ít qua lại với Vu Mục đi”

Lục Thời Dập căng thẳng bỏ chén canh xuống, “Đừng đừng đừng, em khó lắm mới về nước được một chuyến, còn không biết ở lại được mấy ngày nữa. Chị không được chia rẽ tình huynh đệ của chúng em.”chén canh chia tay” này em không thể uống.”

“Ồi, còn muốn chơi đến phát cáu lên ah?” Vu Văn phản đối không phải đến mức muốn anh cùng Vu Mục phải đoạn tuyệt quan hệ. Suy cho cùng thì hai nhà đã thế giao nhiều năm nay, quan hệ này muốn đoạn tuyệt cũng đoạn tuyệt không được. Chẳng qua, Lục Thời Dập cùng em trai cô, năm nay đã đều 23 rồi, không còn nhỏ nữa. Cô chỉ là hy vọng, mấy tiểu hồn đàn này đừng giống như trước kia, tụ tập với nhau nhau đi làm xằng làm bậy.

Vu Văn giống như một người trưởng bối, đêm nay không khỏi nói thêm vài câu khuyên bảo, “Các cậu đều trưởng thành hết rồi, nên suy nghĩ làm những việc đại sự. Đừng lại giống như trước kia, suốt ngày lêu lổng rồi lại gặp rắc rối.”

“Vâng vâng vâng.” Lục Thời Dập liên tục gật đầu, vẻ mặt rất chăm chú nghe chỉ bảo, “Em cũng cảm thấy, trước kia cùng Vu Mục làm những chuyện đó, thật quá ngu ngốc, quá hỗn dãn. Hiện tại em quyết tâm sửa đổi lỗi lầm, hướng tới mục tiêu thanh niên ba tốt.”

Mấy tiểu hồn đàn này, cứ mở miệng ra là lại bắn liên thanh.

Vu Văn lắc lắc đầu, lười cùng anh chàng ba hoa chích chòe. Cảm lấy chìa khóa, “Đi thôi, chị đưa em về.”

Lục Thời Dập về nước lần này, cũng không thông báo với người nhà. Nếu nẫu thân đại nhân biết được tin anh về nước, nhất định sẽ hỏi đến tới cùng mục đích anh về nước. Lục Thời Dập còn muốn lỏ tai mình thanh tịnh lấy mấy ngày, cho nên, không báo Vu Văn đưa anh quay về Lục gia.

Ngày mai Vu Văn còn phải đi làm, Lục Thời Dập không muốn cô quá vất vả vì mình. Vì thế, liền chọn vào ở một khách sạn gần đó. Vu Văn rất bận, đưa anh đi một đoạn đường, mà còn nhận vài cuộc điện thoại do thư ký gọi tới, hình như một hạng mục nào đó bỗng nhiên xảy ra vấn đề, dĩ nhiên cô cũng chẳng còn hơi sức đâu quản tới Lục Thời Dập, sau khi đem người đưa đến khách sạn, liền lại suốt đêm lái xe đến công ty.

Lục Thời Dập ở trong phòng tắm qua với nước ấm, nằm ở trên giường trần trọc trở mình, mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Gần 3 giờ sáng.

Cuối cùng vẫn là không nhịn xuống được, anh liền gọi điện thoại cho đàn anh đang ở nước Mỹ – Lam Hiến. Lam Hiến là một bác sĩ trị liệu tâm lý, ở nước Mỹ có chút danh tiếng. Cũng chính là bác sĩ trị liệu cho Lục Thời Dập mấy năm nay.

Lục Hiến là người biết rõ nhất vấn đề. Chính anh là người đề nghị Lục Thời Dập nên quay về nước để xác nhận lại tình cảm của mình.

“Sư huynh, em hôm nay nhìn thấy cô ấy.”

“Cô ấy có thay đổi không?”

“Có. So với trong tưởng tượng của em lại càng có mị lực hơn.” Lục Thời Dập nhìn lên đèn chùm thủy tinh trên đỉnh đầu, hơi nheo cặp mắt đào hoa lại, trong đầu cảm lòng không đậu hiện lên Vu Văn đêm nay khi nhăn mày khi cười tươi.

“Nói như vậy, cậu đã xác nhận được tình cảm của chính mình?”

Lục Thời Dập không do dự đáp “Vâng.”

Trước khi về nước, anh luôn không xác định được có phải bản thân thật sự thích Vu Văn hay không?. Anh thậm chí hoài nghi, nhiều năm như vậy không gặp, Vu Văn người con gái làm anh ngày nhớ đêm mong, nhớ thương da diết, tất cả mặt đẹp dễ ấy, đều là do anh tưởng tượng ra thôi sao.

Nhưng mà, đêm nay sau khi nhìn thấy Vu Văn, sự rung động đến sững sờ, cảm xúc quá mức chân thật, có dòi non lấp biển cũng không thể ức chế được tình cảm này, tất cả đều nói cho anh rằng, anh thích cô.

Anh thật sự thực sự vô cùng thích cô, người con gái anh đã quen hai mươi mấy năm nay.

Không, chuẩn xác mà nói, anh thực sự yêu Vu Văn mất rồi.

Anh không nghĩ lại có thể đối đãi với cô như một người chị gái được nữa!

“Đêm nay em còn..... ôm cô ấy nữa.”

“Cảm giác thế nào?” Lam Hiền tuân tự hỏi.

“Thân thể của em bình thường.” Đêm nay lúc Vu Văn ngã nhào ở trên người anh, dù cách một tầng quần áo nhưng cảm giác mềm mại truyền đến Lục Thời Dập chỉ cần vừa nhớ tới, liền cảm thấy máu ở trong thân thể sôi trào, kêu gào.

“Đêm nay trong một khắc ấy, em, thậm chí đối với cô ấy xúc động đến mức muốn phạm tội.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng huyết sáo lãnh lót lại hung phấn: “Chúc mừng cậu, xem ra vấn đề không phải liên quan đến công năng chương ngại trong tình dục. Trước kia chỉ là không gặp được người có thể làm cho cậu động tình thôi.” Lam Hiền lại nói: “Dập, một khi đã như vậy, cậu nên nhìn thẳng vào cảm tình của chính mình, hai người lại không phải chị em ruột, không tồn tại luân lý đạo đức, đừng cảm theo đuổi tình yêu đi.”

Lục Thời Dập khổ não: “Nhưng cô ấy vẫn luôn chỉ coi em là em trai”

“Cậu có mị lực như vậy, không thử xem sao biết được cô ấy có bị chinh phục bởi mị lực của cậu hay không? Lam Hiền thấy đầu bên kia điện thoại không đáp lại, liền cố ý kích tướng nói: “Như thế nào, sợ rồi, không dám ah?”

“Ai không dám!” Lục Thời Dập nổi cáu.

Lam Hiền cười: “Vậy bắt đầu theo đuổi người ta đi, tôi chờ tin tốt của cậu.”

Kết thúc cuộc nói chuyện một lúc lâu sau, Lục Thời Dập đứng ở bên cửa sổ, nhìn ngầy ngốc bóng đêm ngoài cửa sổ.

Tình cảm của anh đối với Vu Văn, không biết đã bén rễ từ khi nào, có lẽ đã từ khi anh mới 10 tuổi, bắt đầu từ khi lần đầu tiên anh bị Vu Văn đá, tình cảm khi ấy không giống như chân tình, nhưng cũng bắt đầu từ đó gieo hạt nảy mầm bén rễ trong lòng. Chỉ là nhiều năm như vậy, anh không dám trực tiếp nhìn thẳng đoạn tình cảm này.....

Hiện tại, anh không nghĩ lại làm lính đào ngũ nữa!

—

Ngày hôm sau.

Vu Mục rượu tỉnh, đã là buổi chiều.

Đối với màn tụ tập tối hôm qua, vẫn chưa thỏa thuê. Anh chàng liền gọi điện thoại cho Lục Thời Dập, hẹn anh đêm nay lại đi quán bar.

“Gọi cái gì, mày còn muốn đêm nay lại uống điên cuồng nữa sao?” Lục Thời Dập trực tiếp cự tuyệt đề nghị của anh ta. Ở nước ngoài mấy năm nay, anh nghiêm khắc với bản thân, làm việc và nghỉ ngơi luôn có quy luật, đổi lại cuộc sống về đêm này, đã không còn hứng thú nữa.

“Ai uống rượu điên cuồng? mày đừng vu khống cho tao!” với quần áo nhẵn nhéo Vu Mục bỏ ngồi dậy trên giường, gãi gãi ngái ngủ như một con quỷ tóc ngắn.

“Không tin mày đi hỏi chị mình đi, tối hôm qua mày say thành bộ dạng của quỷ luôn, chị mày bị mày lấn lộn tới mấy vòng.” Lục Thời Dập biết Vu Mục rất sợ Vu Văn, liền cố ý giễu cợt, “chị ấy còn giữ dần nói, mày về sau lại còn uống say, thì liền lột một tầng da của mày. Cho nên, về sau mày vẫn là ít đi uống rượu đi.”

Vu Mục rụt rụt cổ vào, “Đi đi đi, chị tao yêu tao như thế, sẽ không ra tay tàn nhẫn hạ độc với tao đâu.”

Anh chàng thính tai, vừa mới nghe được Lục Thời Dập ở đầu kia điện thoại khi nói chuyện, thờ không ra hơi, còn có cả tiếng thờ dốc, anh chàng tức khắc vẽ mặt bát quái, “Mày hiện tại đang làm gì?”

“Vận động.”

“Vận động?”

Vu Mục trong nháy mắt đầu đã đẩy áp hình ảnh mà thiếu nhi không được xem, “Cmm, Lục Thời Dập, mày lợi hại đấy, ban ngày ban mặt mà ở đó làm tình.”

“Biến!” Lục Thời Dập đang tập trên máy chạy bộ, đã chạy gần một giờ, mồ hôi đầy đầu,

“Tao đang ở phòng tập gym, ăn nói linh tinh cái gì vậy!”

“Đậu xanh, mày lại còn tập gym?” Điều này làm cho Vu Mục cảm thấy quá hiếu kỳ, nên nhanh chóng hẹn Lâm Chu Dương, chạy tới vậy xem.

Nửa giờ sau, Vu Mục cùng Lâm Châu Dương xuất hiện tại phòng tập của Lục Thời Dập, mắt hai người bọn họ dán hẳn lên thân hình của Lục Thời Dập. Hai người liên tục tặc lưỡi “Chặc chặc chặc”.

Lục Thời Dập đang tập luyện tại phòng huấn luyện tập thể hình tư nhân, anh lại đang mặc bộ đồ chuyên cho tập gym, cả người mồ hôi đầm đìa. Chất vải bóng co giãn kề sát da thịt, phác họa từng cơ bắp rắn chắc, bộ ngực cùng tám khối cơ bụng đều nhìn thấy vô cùng rõ nét.

Dáng người này, tập luyện đến quá tm hoàn hảo rồi!

Vu Mục vén vạt áo Lâm Châu Dương lên, đảo mắt nhìn thoáng qua, rồi lại lặng lẽ vén vạt áo chính mình lên xem, âm thầm đến rõ ràng. So với dáng người của Lục Thời Dập, bọn họ trông gầy yếu như giống sợi mì vậy.

Vu Mục nhanh chóng kéo vạt áo xuống, trong lòng càng lúc càng thấy sự chênh lệch.

Lục Thời Dập cái %\$&** thật quá đáng, đã nói là cùng nhau làm thanh niên chán chương, ăn no chờ chết, như thế nào lại chỉ lo chính mình trở thành người ưu tú thế này?

Bị dáng người của Lục Thời Dập kích thích, Vu Mục cùng Lâm Châu Dương hai người cũng hi hục, gia nhập trung tâm huấn luyện. Nhưng cơ thể hai người bọn họ vốn thiếu rèn luyện, mới chạy trên máy chạy bộ một hồi, đã thở hồng hộc, nằm vật sang một bên lấy hơi.

Tối hôm qua tự họ uống quá high, nên có chuyện Vu Mục đã quên không hỏi Lục Thời Dập. Lúc này đúng lúc nhớ tới, anh chàng ngồi trên đệm, chống tay ra phía sau, ngửa đầu hỏi, “Đúng rồi, nha đầu sao lại bỗng nhiên về nước? Lúc trước kêu mày trở về, mày không phải vẫn luôn nói không có thời gian sao?”

“Thời gian ah.....” Lục Thời Dập đang nằm ngửa trên tấm phản để làm động tác gấp người, giọng nói hàm chứa ba phần ý cười, âm cuối cố ý kéo dài ra, vừa tập vừa nói:

“Giống như là rãnh ngực của phụ nữ, lúc nào chả chặt ních.”

“Phốc ~” Lâm Châu Dương đang uống nước, cũng phụt ra.

Lục Thời Dập đã xuất ngoại được mấy năm, Vu Mục cùng Lâm Châu Dương thiếu chút nữa cho rằng anh đã trở thành người xa lạ. Lời nói này, uhm, vẫn là hương vị quen thuộc, phối phương quen thuộc!

“Được đấy, Lục Thời Dập, hai năm không gặp, trình độ cột nhà của mày lại thăng cấp a!”

Mấy người bọn họ sau khi bậy bạ thô tục một đồng chuyện phiếm với nhau, Lâm Châu Dương đem đề tài kéo trở về, “Nói thật, lần này bỗng nhiên về nước là gặp chuyện gì khó giải quyết sao?”

Lục Thời Dập từ bàn ngưỡng nằm gấp đi lên, thu lại nụ cười trên khuôn mặt, lấy khăn lông lau lau mồ hôi trên người, lúc này mới không nhanh không chậm nói, “Là có chút việc.”

“Cần mấy anh em hỗ trợ không?”

“Không cần.” Lục Thời Dập dừng lại một chút lại nói: “Lần này về nước chủ yếu là muốn xác nhận một việc.”

“Việc gì?”

Ở trước mặt anh em, Lục Thời Dập cũng không kiêng dè: “Chuyện tình cảm.”

“.....” Vu Mục cùng Lâm Châu Dương trầm mặc mấy giây sau, về mặt gặp quý kinh hãi gào lên: “CMN! Lục Thời Dập, nha đầu mày không phải là yêu cô nào rồi chứ?!”

Mấy anh em từ hồi nhà trẻ, đã bắt đầu cặp với mấy cô bạn gái nhỏ, dài nhất cũng chưa vượt quá một tháng, ngắn nhất là vài phút liền chia tay. Có bạn gái đối bọn họ mà nói, chỉ là để tiêu khiển, nói bọn họ sẽ yêu nào cô nàng nào đó, tưởng chừng như là chuyện nghìn lẻ một đêm vậy.

Nếu lời này hỏi vào tối hôm qua trước khi gặp Vu Văn, Lục Thời Dập sẽ vẫn còn mê mang, không xác định có tính là yêu hay không. Bây giờ thì anh đã xác định được đáp án liền gật đầu.

Vu Mục cùng Lâm Châu Dương nhìn nhau, chuyện này đối với hai bọn họ quá là hiểu kỳ rồi.

Vu Mục liền đứng dậy, ngồi xuống gần Lục Thời Dập, quàng vai anh, cực kỳ tò mò: “Mau nói, mày yêu cô nàng nào cơ?”

Lục Thời Dập nghiêng đầu, nhìn chàng ta với ý vị thật sâu nói, “Đang chuẩn bị theo đuổi, chờ theo đuổi được rồi sẽ nói cho bọn mày, cô ấy là ai.”

“CMN, thần bí vậy? Cô nàng này rốt cuộc thần thánh phương nào vậy ta?!” Vu Mục tò mò muốn chết, tựa như có một vạn con kiến đang bò trên ngực ngựa ngáy mà, khiến cho anh ta càng muốn biết.

Không biết làm sao, Vu Mục nói khách sáo một hồi, cũng không moi được từ miệng Lục Thời Dập ra nửa câu, cô nàng này họ tên là gì.

Phục sát đất!

Vu Mục cùng Lâm Châu Dương hai người, đem toàn bộ các cô nàng mà Lục Thời Dập từng có tiếp xúc qua đoán hết một lần, cái gì ngày xưa hoa hậu giảng đường, hoa khôi các thể loại,lại thiên kim nhà nào đó, thậm chí đến cả cô bé ngồi cùng bàn Lục Thời Dập thời nhà trẻ cũng không buông tha, kết quả, đều bị Lục Thời Dập phủ quyết.

“Đều không phải, đừng đoán nữa.”

“Ôi, tôi thật phiền não mà. Trên người của mày có bao nhiêu cái lông, lão từ đâu biết. Mày cũng không phải, kia cũng không phải, chẳng lẽ bên cạnh mày còn có cô nàng nào mà tao không biết?” Vu Mục nghĩ mãi không ra.

Từ nhỏ đến lớn, những cô nàng mà Lục Thời Dập từng có tiếp xúc qua, ngoài chị anh ta Vu Văn ra, còn lại đều đã đoán qua hết. Tất nhiên, anh ta cùng Lục Thời Dập là anh em tốt từ hồi quần thùng đấy, rồi cùng nhau lớn lên. Chị anh ta cũng chị của Lục Thời Dập.

Nói Lục Thời Dập yêu một cô gái không phải chính chị ruột Vu Văn của anh ta chứ, như vậy thật kinh sợ, biến thái, ý niệm như thiên lôi đánh xuống, anh ta không muốn nghĩ tới chính là không dám nghĩ tới.

Cho nên, đánh chết Vu Mục này cũng không thể nghĩ tới việc, anh ta xem Lục Thời Dập như anh em trong nhà, mà người anh em này đã sớm chọc chọc nhìn trộm chị anh ta nhiều năm nay.....

“Tao nói này, mày yêu..... Không phải là lão từ đi? nếu mày khẳng khẳng yêu lão từ, lão từ sẽ cố để có thể tiếp nhận mày.”

“Cút Cút Cút!” Lục Thời Dập một tay đem Vu Mục đang cười không đúng đắn một chút nào quăng ra xa, “Phụ nữ của toàn thế giới đều bị diệt sạch, tao cũng sẽ không yêu mày, mấy đại lão gia chúng mày.”

“Ôi, mấy lời này của mày làm tổn thương trái tim của lão từ quá! Tốt xấu gì hai ta cũng đã ngủ chung giường, giao tình từ hồi cùng nhau tè trên giường tới giờ!”

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 4: Tranh cãi

Năm ngày sau, Vu Văn đi công tác nước ngoài trở về.

Thư ký Dương Tụng tới đón tại sân bay, suốt dọc đường từ bãi đỗ xe, đều cùng giám đốc báo cáo lại những tiến triển các hạng mục của tập đoàn những ngày qua.

Báo cáo xong về công việc, Dương Tụng lại nhắc Vu Văn, hôm nay là ngày mừng đại thọ tám mươi của Lâm gia Lư lão thái thái. Từ trước lúc Vu Văn đáp máy bay, Lư lão thái thái còn tự mình gọi tới sáu bảy cuộc điện thoại đến công ty, nói cô nhất định phải tham gia tiệc mừng thọ đêm nay. Còn nói mặc kệ Vu Văn tới trễ bao lâu, Lư lão thái thái đều sẽ chờ cô tới mới khai tiệc.

Vu Văn hơi nhăn trán lại, về mặt hứng hờ, “Không đi. Về sau những việc có liên quan đến Lâm gia, trực tiếp từ chối cho tôi, không cần lại xin chỉ thị.”

“Vâng.” Dương Tụng biết, một khi giám đốc nhà mình quyết định, thường là rất khó có thể thay đổi, đặc biệt là về mối quan hệ với Lâm gia. Cũng chính là không thể lại bàn về chuyện này.

Lư lão thái thái trong miệng Dương Tụng, là mẹ của bố Vu Văn – Lâm Khải Minh, cũng là bà nội trên danh nghĩa của Vu Văn. Chỉ là, năm năm trước, Lâm Khải Minh ly hôn với Vu Mẫn – mẹ của Vu Văn, sau đó lại cưới tiểu tam Thạch Tinh, Vu Văn liền đoạn tuyệt quan hệ cùng Lâm gia.

Lên xe, chiếc xe Bentley màu trắng trên đường quay lại tập đoàn, Vu Văn vẫn giống như bình thường, mỗi lần đi công tác trở về, nhất định sẽ hỏi về tình hình của Vu Mục.

Dương Tụng báo cáo đầu đuôi ngọn ngành, nhiều ngày qua ở trong nước Vu Mục đã không gây bất cứ rắc rối nào, cũng không đi quán bar uống rượu, càng không cùng nữ minh tinh hẹn hò. Chỉ là bỗng nhiên thực khác thường, vừa tan làm, liền cùng Lục thiếu gia đi phòng tập thể hình.

Vu Văn ánh mắt mang vẻ kinh ngạc từ buro kiện ngừng đầu lên, thiếu chút nữa cho rằng đã nghe lầm, “..... Đã nhiều ngày qua đều cùng Lục Thời Dập đi tập thể hình?”

Dương Tụng cười nói: “Đúng vậy. Tiểu Vu tổng còn tuyên bố, trong ba tháng, muốn luyện ra bắp tay, đường nhân ngư cùng tám khối cơ bụng.”

Tin tức này, thực sự làm Vu Văn ngoài ý muốn.

Đêm đó, Lục Thời Dập cùng cô nói, anh chàng ở nước ngoài có tập thể hình, còn nói hiện tại đã cải tà quy chính, phấn đấu thành thanh niên ba tốt rào bước tiến lên. Lúc ấy cô chỉ nghĩ đó là một câu nói đùa chỉ để nghe mà thôi, không hề để ở trong lòng.

Chẳng lẽ mấy năm không gặp, Lục Thời Dập thật sự thay đổi thành ngoan ngoãn rồi? Còn làm cho em trai của cô thay đổi ngoan ngoãn cùng luôn?

Hai thành phần này cùng nhau tụ tập nhiều ngày như vậy cũng chưa gây bất cứ rắc rối nào, Vu Văn thật đúng là không quen.

Nhưng, Vu Văn cảm thấy, hai tiểu hỗn đản này có thật thay đổi hay không, còn chờ cô đích thân quan sát.

Đúng lúc đang nói về Vu Mục, thì anh chàng gọi điện thoại tới. Vừa nhận điện thoại, đã nghe bên kia truyền đến thanh âm vui sướng, “Chị, chị về nước rồi đúng không?”

“Ừ” Vu Văn vừa nghe điện thoại, vừa tiếp tục nhìn buro kiện điện tử khô khan, “Có việc?”

Vu Mục do dự một lát, mới hỏi: “Bà nội hôm nay làm đại thọ tám mươi, chị cũng biết đúng không?”

“Sao, Lâm gia bên kia bảo em đi thuyết khách ah?”

Vu Mục cười cười cho qua chuyện: “Chị, tốt xấu gì cũng là người một nhà. Bà nội mừng đại thọ tám mươi, chúng ta là cháu đích tôn lại không xuất hiện thì không thích hợp chút nào.”

Thần sắc lạnh lùng trên đường cong nghiêng nghiêng mặt của Vu Văn, căng chặt thêm vài phần, nét mặt nghiêm túc: “Vu Mục, em còn nguyên ý nhận Lư Xuân Hoa là bà nội, đó là chuyện của em. Em cũng biết năm năm trước, chị đã cùng Lâm gia đã đoạn tuyệt quan hệ. Cho nên, đừng phí lời nữa, chị không thể đi.”

“Còn có, cũng không cho em đi.” Vu Văn quả quyết nói.

“Chị, chị cũng.....quá không có tình người rồi. Bà nội ngày hôm qua còn cố ý tới công ty tìm em.....” Vu Mục đem chuyện Lư lão thái thái ngày hôm qua tìm cậu ta, chủ động cùng cậu nói thêm một lần về những chuyện tốt đẹp. Lại nói mấy năm nay bà không được gặp hai chị em cậu, nên rất nhớ bọn họ, còn khổ sở khóc lóc, hy vọng hai chị em có thể cùng bà nội hữu hảo như lúc ban đầu.....

“Cá sấu rót vài giọt nước mắt, đã liền mềm lòng?” Vu Văn đóng màn hình lại, ném qua một bên. Khẽ động khóe môi, cười lạnh: “Vu Mục, em có thể đừng mãi đơn thuần như vậy được không?”

“Em đây ai bảo đơn thuần? Chị, chính chị đem lòng người nghĩ quá phức tạp rồi. Hôm nay bà nội mừng đại thọ tám mươi, chính là muốn vui vầy cùng con cháu, một nhà đoàn viên. Nói câu khó nghe, thì bà cũng lớn tuổi rồi, quá nửa thân đã vùi trong đất vàng, chỉ muốn chúng ta qua ăn với bà một bữa cơm mà thôi, còn có thể có mục đích gì đây?”

“Vu Mục, đừng quên lúc trước bà lão thái thái này đã đối xử với mẹ của chúng ta như thế nào, và đối xử chúng ta như thế nào.” Vu Văn trầm giọng nhắc nhở, “Bà ta không có việc ác nào mà không làm được?”

“Chị, những chuyện đó đều đã là quá khứ rồi.”

“Đúng đã là quá khứ, nhưng không có nghĩa là đã không tồn tại, em nên nhớ điều này.”

“Bà nội không xấu xa như chị nghĩ!”

Giọng của Vu Văn thất lại trong ngực: “Vu Mục, em tỉnh lại đi!”

Hai chị em ở đối với chuyện của Lâm gia, vẫn luôn có sự khác nhau rất lớn. Vu Mục cảm thấy, bố của bọn họ – Lâm Khải Minh cùng mẹ ly hôn rồi cưới ngay vợ khác, cũng không nhất thiết phải cắt đứt quan hệ với bố và bà nội chết cũng không đoái hoài, suy cho cùng tất cả đều là người thân của nhau, không cần phải làm âm ỉ đến bế tắc thế này.

Nhưng Vu Văn vĩnh viễn cũng không thể quên được, cái bà già từ nông thôn này, sau khi mẹ gả cho con trai của bà ta, liền làm khó dễ con dâu; tiếp lại châm ngòi li tán quan hệ giữa con dâu và con trai; cuối cùng còn xúi bẩy bao che cho con trai, khi mẹ cô đang mang thai Vu Mục, bên ngoài thì tìm tiểu tam, trộm sinh con trai riêng.....

Đây mới là cái ác độc của bà già đó, chứ thì không biết được mấy cái, nhưng lại làm những việc vô cùng độc ác. Thậm chí vì tiểu tam kia, tìm mọi cách bức con dâu phải ly hôn cùng con trai bà.....

Năm năm trước, mẫu thân bị bệnh nặng, giằng co gần hai mươi năm với cuộc đại chiến ly hôn, cuối cùng cũng buông tay ra đi. Mà bà già kia, ép được mẹ cô ký đơn ly hôn xong không

bao lâu, đảo mắt liền thu xếp hôn sự cho con trai với tiểu tam kia..... Ngay cả chết, cũng không cho mẹ cô được chết yên thân.

Từng cái từng cái, tựa như in dấu khắc tạc vào trong xương tủy của Vu Văn, bảo làm sao cô có thể tiêu tan được nỗi hận trước kia đối với bà già này đây?

Hôm nay, hai chị em ở trong điện thoại, không tránh khỏi một hồi tranh chấp. Rốt cuộc, ai cũng không phục ai.

Vu Mục liền phát cáu, cái gì cũng quản không quan tâm nữa, “Em với Thời Dập đã đang trên đường rồi, hôm nay tiệc mừng thọ của bà nội em nhất định phải đi, chị thích tới hay không tùy!”

Nói xong, Vu Mục liền nóng nảy ngắt điện thoại.

Vu Mục ở trong xe điên cuồng gãi vò đầu tóc, quay đầu thờ phỉ phỉ oán giận nói với Lục Thời Dập đang lái xe, “Mày nghe thấy không? Chị của tao chính là như vậy đấy, luôn luôn cố chấp, luôn luôn tự cho mình là đúng, tất cả mọi người đều phải nghe theo lệnh của chị ấy, dựa vào cái gì chứ? Hôm nay lão tử còn lâu mới nghe theo!”

Vu Mục vốn tưởng rằng sẽ được Lục Thời Dập trấn an, không nghĩ tới, trái lại Lục Thời Dập sau khi liếc nhìn qua cậu ta một cái, liền trách mắng, “Về sau cùng chị mày nói chuyện điện thoại, tính tình đừng có nóng nảy như thế. Nếu tao là chị mày, dám dùng cái thái độ này nói chuyện với tao, tao đã sớm xông đến vạt chết mày luôn.”

“.....” Vu Mục về mặt như gặp quỷ, “Ồi ôi ôi, Lục Thời Dập, mày sao lại thế này? Mày là anh em của tao, như thế nào lại đứng về phía chị tao?”

“Tao đây là.....” không khí không thông trong lồng ngực Lục Thời Dập, dừng một chút nói, “Giúp lý không giúp thân.”

“Chị tao có lý ở chỗ nào? Aaa, tao biết rồi nha.....” Vu Mục mang về mặt bỗng nhiên bùng tỉnh, “Mày cmn không phải là bị chị tao mua chuộc rồi chứ?”

“Thoạt nhìn tao giống như sẽ vì tiền tài của chị mày, mà khom lưng uốn gối sao?” Đương nhiên, anh chỉ có thể khom lưng vì sắc đẹp của Vu Văn.

Hai người tranh chấp một lúc, chuông di động của Lục Thời Dập bỗng nhiên vang lên, là Vu Văn gọi tới. Anh bảo Vu Mục cầm miệng, sau khi nghe điện thoại xong, Lục Thời Dập bỗng dừng xe ở ven đường.

Vu Mục tò mò hỏi: “Mày với chị tao nói cái gì thế?”

“Chị mày nói cô ấy đang trên đường đến đây, bảo chúng ta chờ rồi cùng đi tới Lâm gia.”

Nghe xong, Vu Mục cực kỳ đắc ý.

Hắn thoải mái tựa lưng vào ghế, tay đáp ở sau đầu, chân vắt chéo vênh lên, như là đánh được một trận thắng, cực kỳ phấn khởi, “Chà chà, chuyên quyền độc tài bá đạo nữ tổng tài của chúng ta, thế mà lại cùng người khác thỏa hiệp! Chắc chắn chắc, thật là lịch sử cũng có ngày này! Đáng ăn mừng!”

“Nhìn về mặt tiểu nhân đắc chí ngu ngốc của mày kia.” Lục Thời Dập chẳng còn gì để nói mất trọn lên.

Nửa giờ sau, Lục Thời Dập cùng Vu Mục lên chiếc Bentley màu trắng của Vu Văn.

Vu Mục phụ trách lái xe, một đường vui vẻ huýt sáo. Vu Văn ngồi ở ghế sau chuyên chú xử lý công việc không rảnh nói chuyện. Ngồi ở ghế phụ là Lục Thời Dập, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, nhiều lần trộm ngắm Vu Văn, càng ngắm càng cảm thấy, người phụ nữ nghiêm túc làm việc, cả người đều tản ra mị lực quyến rũ lạ thường.

Trái tim nhỏ của Lục Thời Dập, lại một màn xuân tâm nhộn nhạo.

Xe chạy đến Lâm gia, trước khi xuống xe, vừa lúc Vu Văn xử lý xong công việc trong tay, lúc này mới mở miệng nói với Vu Mục: “Hôm nay chị tới đây, không phải để thỏa hiệp với ai, mà là giúp em thấy rõ hiện thực.”

Vu Văn hiểu rõ tính của Vu Mục, đứa em trai 250 (đồ ngốc) này của cô, chính là chưa thấy Hoàng Hà chưa phục.

Cái gì mà thân tình, cái gì mà việc tốt đẹp đều là giả, đây là một trận Hồng Môn Yến. Nếu cô không đi theo tới, chỉ sợ Vu Mục bị người bán, còn ngây ngô giúp người ta đếm tiền.

Vu Mục liền như quả bóng bị chòng thủng, bộ dáng tươi cười mất hết, thờ phỉ phỉ nói: “Được được được! Em cũng tới xem xem, chỉ là cái tiệc mừng thọ thôi, bà nội còn có thể làm ra ầu trùng bướm gì.”

Nói xong, đẩy cửa xe ra, dẫn đầu vào biệt thự của Lâm gia.

Lục Thời Dập lo lắng Vu Văn bị tức giận, thay cô mở cửa xe phía sau ra, liền thấp giọng trấn an: “Văn Văn, đừng phản ứng thế này, cậu ta chính là thiếu mưu trí mà.”

Vu Văn xuống xe, nét mặt trước sau không gọn sóng. Cô ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào anh chàng hai giây, ném xuống hai chữ: “Kêu chị.”

Lục Thời Dập: “.....”

—

Hôm nay, Lâm gia biệt thự giăng đèn kết hoa, so năm ngoái còn náo nhiệt hơn. Lur lão thái thái đại thọ tám mươi, làm thực long trọng, ngoài họ hàng thân thích của Lâm gia, còn mời không ít các thái thái nhà giàu khác, quang gia yến tiệc bày biện hơn mười bàn.

Lur lão thái thái nghe nói rốt cuộc chị em Vu Văn cũng tới, lập tức dẫn theo một đám chị em của bà, tự mình ra cửa nghênh đón.

Lur lão thái thái hôm nay ăn mặc một bộ đường trang màu đỏ rực được thêu thùa tinh xảo. Bà ta đã lùn, lại khoác vai người bên cạnh, béo lùn tìn tịt, bộ đường trang vô cùng giá trị bà đang mặc trên người, mà vinh hoa phú quý lại chẳng thấy, nhưng muốn bao nhiêu què mùa lại có bấy nhiêu.

“Tiểu Văn, tiểu Mục, các cháu cuối cùng cũng tới, bà nội muốn chết với các cháu rồi.” Lur lão thái thái vui vẻ ra mặt, vô cùng thân thiết kéo tay của Vu Văn với Vu Mục.

Sau màn nghênh đón này, người không biết còn tưởng rằng, Vu Văn với Vu Mục là cháu trai, cháu gái tâm can bảo bối của bà già này nữa ấy.

Đây chính là loại tình thân đều giả, Vu Văn không ra vẻ thân thiết, lạnh nhạt rút tay về, từ đầu tới cuối không gọi một tiếng “Bà nội”. Ngược lại Vu Mục, bị Lur lão thái thái dỗ dành cho hai ba câu đã liền “Bà nội” này “Bà nội” nọ, gọi so với ai khác đều thân thiết hơn nữa.

“Bà nội, cháu với chị chuẩn bị cho người chút thọ lễ, chúc người thân thể an khang, sống lâu trăm tuổi.”

Lư lão thái thái ngó nhìn phần thọ lễ quý giá, cười không khép miệng lại được, vội vàng sai quân gia đem thọ lễ cất vào trong nhà, “Mang quả tới làm gì, các cháu có thể tới, là đã làm bà hạnh phúc nhất rồi.”

Đang nói, Lư lão thái thái nhìn đến người đang đứng bên cạnh Vu Văn, đôi mắt chợt sáng ngời, kinh ngạc nói: “Ồi, đây không phải thiếu gia của Lục gia sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mục đích

“Chào bà Lư. Hôm nay không được mời lại đột nhiên tới, quấy rầy rồi.” Lục Thời Dập anh tuấn soái khí, ngoại hình xuất chúng, qua cách ăn mặc có thể thấy là lớn lên trong nhung lụa, ngôn ngữ cử chỉ lại nho nhã lễ độ, rất có tu dưỡng, nháy mắt đã thành tiêu điểm.

“Không quấy rầy, không quấy rầy chút nào!” Lư lão thái thái liên tục xua tay, mặt tươi cười: “Lục thiếu gia có thể tới dự tiệc mừng thọ của ta, đã là nể mặt bà lão này rồi!”

Lục Thời Dập tới, làm Lư lão thái thái cảm thấy có mặt mũi tới bội phần, quay đầu liếc khoé khoang gia thế của Lục Thời Dập với đám chị em thân thiết.

“Các người có thể không biết, gia thế của vị Lục thiếu gia này rất khó lường đấy, ông nội là tướng trong quân đội, kia quyền cao ch. “

Lư lão thái thái nói về chuyện quân hàm, đám chị em liên tục cảm thán kinh ngạc, “Đây chính là vị quyền cao chức trọng rồi, bối cảnh này thật quá trâu bò mà!”

“Ông nội của tôi đã về hưu rồi, hiện tại chỉ là một người dân bình thường thôi.” Lục Thời Dập nói chen vào.

Lư lão thái thái không để ý tới lời giải thích của Lục Thời Dập, tiếp tục khoe khoang cùng đám chị em, “Ông ngoại của Lục thiếu gia, chính là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Thịnh Viên, có thể hơn được nữa không!”

“Cái tập đoàn đấy tôi cũng biết, mỗi năm nộp thuế đều có thể dọa chết người đấy! Chị Lư, chị có thể có giao tình cùng gia đình có bối cảnh bề thế như thế này, chị cũng thật lợi hại nha!”

Những người này lại ngó nhìn Lục Thời Dập, giống như cả người anh được mạ vàng với ánh hào quang long lánh của quyền lợi cùng tiền tài, nhìn đến lóa cả mắt.

“Từ nhỏ Lục thiếu cùng tiểu Mục nhà tôi đã cùng nhau lớn lên, giao tình này tự nhiên sâu lại càng sâu!” Lư lão thái thái được khen nức nở, lòng hự vinh của bà vô cùng thỏa mãn. Nhớ tới cái gì đó, lại nói, “Còn có, mẹ đẻ của Lục thiếu, lại càng không thể xem thường, rất nổi tiếng, tôi nói một cái các người đều biết luôn!”

Mọi người tò mò: “Là ai vậy?”

“Mẹ anh ta chính là đại minh tinh Tô.”

“Tiệc mừng thọ khi nào thì bắt đầu?” Vu Văn bỗng nhiên mở miệng nói.

Lúc này Lư lão thái thái mới nhớ tới, Vu Văn với Vu Mục mới là trọng điểm đêm nay, vội vàng nói: “Đã sớm nên bắt đầu rồi, chỉ chờ cháu với tiểu Mục thôi. Nào nào nào, mau mau vào cùng bà.”

Mẹ của Lục Thời Dập – Tô Lan, là một diễn viên vô cùng nổi tiếng, khi còn trẻ trong giới giải trí muôn màu sắc này hoàn toàn không thua gì minh tinh hạng A hiện nay. Bà không chỉ có nhan sắc long lẫy mà còn có kỹ thuật diễn tốt, nên đã gặt hái được rất nhiều giải thưởng ưu tú. Hiện tại, bà ở giới nghệ sĩ đã được đánh giá là nhà nghệ thuật gia đức cao vọng trọng, còn thường xuyên tham gia các chương trình truyền hình.

Nhưng, Tô Lan luôn bảo vệ sự riêng tư của gia đình với giới truyền thông, nhất là thông tin về Lục Thời Dập luôn được bảo vệ kín đáo, bà không bao giờ muốn danh tiếng cùng thân phận của mình, làm ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường của con trai.

Vu Văn cũng là không muốn nghe tiếp nữa, mới đánh tiếng chen ngang, không nghĩ Lư lão thái thái lại tiếp tục đem sự riêng tư của người khác ra để khoe khoang khoeác lác.

Lục Thời Dập hướng về phía Vu Văn với ánh mắt cảm kích.

Mọi người mới vừa bước vào đại sảnh của Lâm gia, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói chói tai của một đứa bé truyền đến: “Mọi người phải chờ các người đến tận bây giờ, thật làm bộ làm tịch!”

Một cô bé khoảng mười hai mười ba tuổi, mái tóc uốn xoăn xinh đẹp, mặc váy công chúa thời thượng, khuôn mặt cũng thanh tú, chỉ là cặp mắt không tính là to kia, đang nhìn chăm chăm Vu Văn với Vu Mục giống như trông thấy kẻ thù vậy.

“Quả Quả, không được nói vậy!” Thạch Tinh sa xầm mặt xuống, sau khi quát con gái một câu, vội vàng quay ra xin lỗi Vu Văn với Vu Mục: “Tiểu Văn, tiểu Mục, em nó không hiểu chuyện, các cháu đừng chấp con bé.”

Được nhắc nhở, lúc này Vu Văn mới nhớ ra, đứa trẻ đứng trước mặt cô chính là con gái khác của bố cô – Lâm Khải Minh và Thạch Tinh, tên là Lâm Quả Quả.

Tất nhiên, bọn họ còn có đứa con trai tên là Lâm Thiếu Dương, hình như năm nay 18 tuổi. Chỉ kém năm tuổi so với Vu Mục mà thôi. Hai đứa con riêng này được nuôi bên ngoài nhiều năm, tận đến 5 năm trước, sau khi Lâm Khải Minh ly hôn, rồi cưới Thạch Tinh, thân phận của hai đứa con riêng này mới được quang minh chính đại thừa nhận.

“Con nói bây chỗ nào, tiệc mừng thọ bà nội, căn bản nên bắt đầu từ lúc 6 giờ rồi, hiện tại đã quá 7 giờ! Bắt một đám người mời mà chờ đến tận bây giờ, một chút phép tắc cũng không có!” Lâm Quả Quả gân cổ lên, nói lý lẽ hùng hồn.

“Chị với anh của con công việc bận rộn, có thể bớt chút thời gian đến đây đã không dễ dàng rồi, con còn nhỏ hiểu cái gì chứ? Nhanh ra xin lỗi anh chị đi!” về mặt Thạch Tinh rất nghiêm túc.

”Con không sai, con không xin lỗi đâu!”

“Xin lỗi!”

“Không!”

Thạch Tinh nâng lên tay, “Bang” một tiếng, không chút do dự tát vào mặt Lâm Quả Quả. Đứa bé bị tát trong nháy mắt đã đỏ bừng một bên má. Đứng nhìn Thạch Tinh trông yếu đuối, cái tát này không hề nhẹ một chút nào.

“Hu hu hu..... Mẹ lại vì người ngoài mà đánh con!” Lâm Quả Quả khóc ròng

Thạch Tinh nghiêm giọng uốn nắn: “Anh chị không phải người ngoài, là anh là chị của con, chúng ta đều là người một nhà!”

Vu Mục nhìn sợ ngây người, vội vàng khuyên giải: “Dì Tinh, không nên quá nghiêm khắc với em ấy.”

“Các cháu khó về nhà được một chuyến, đi không thể cho các cháu chịu ủy khuất.” về mặt Thạch Tinh hết sức từ ái, “Sau này, đây chính là nhà của các cháu, đi và ba các cháu, còn cả bà nội, luôn hoan nghênh chị em các cháu trở về.”

Lời này vừa nói ra, khách khứa liền kéo đến xem náo nhiệt, sôi nổi tán dương hành động vừa rồi của Thạch Tinh, ở trước mặt con đẻ của mình cho hai người con khác của chồng cái oai của anh chị trong nhà, vừa làm người ta kính nể vừa cho người ta thấy bà là mẹ kế thâm tình đại nghĩa.

Vu Mục vô cùng cảm động. Nghiêng đầu nói thì thầm bên tai Vu Văn, “Chị, chị xem đi, em đã nói mà bà nội với dì Tinh không hề xấu xa như chị nghĩ. Bọn họ thực tình hoan nghênh hai chị em chúng ta.”

Vu Văn lạnh lùng “ha” một tiếng, trước sau vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, không nói câu gì.

Cô có cái gì tốt để nói đây? Mới vừa vào tới cửa, cả nhà này đã bắt đầu diễn rồi. Cũng chỉ có đứa em ngốc nghếch của cô, mất bị mù mới nhìn không ra.

Làm nhiều lớp nền thế này, xem ra, đêm nay chắc chắn sẽ có vở kịch lớn chờ bọn họ ở phía sau.

.....

Lư lão thái thái sắp xếp cho Vu Văn, Vu Mục và Lục Thời Dập ngồi tại chủ vị của bàn tiệc, vị trí theo thứ tự bên tay trái của bà. Còn phía bên tay phải, gồm Thạch Tinh, Lâm Thiếu Dương, Lâm Quả Quả, cùng với con trai trưởng, con gái thứ hai, con trai thứ tư, còn có đám cháu chắt của bà. Trong lúc ấy, Lâm Thiếu Dương kéo ghế ngồi xuống cạnh Vu Mục, gọi anh trai này nọ, nói chuyện về trò chơi, điện ảnh, còn có giới giải trí, hai người thân thiết như hai anh em ruột vậy.

Lâm Thiếu Dương tỏ ý định muốn gia nhập giới giải trí, muốn Vu Mục cho cậu ta ít lời khuyên. Vu Mục vỗ vỗ vai anh chàng, hào phóng nói: “Được, nếu cậu muốn tiến vào phát triển trong giới giải trí, anh sẽ che chở và sẽ cho cậu những tài nguyên tốt nhất.”

“Cảm ơn anh hai, anh thật là tốt!” Ánh mắt Lâm Thiếu Dương bỗng sáng ngời, vẻ mặt đầy sùng bái Vu Mục.

Khách khứa thấy, Vu Văn với Vu Mục ngồi bên chủ vị cùng Lư lão thái thái, nghiêm nhiên cho rằng cả gia đình đã vui vẻ hoà thuận với nhau.

Hôm nay gần như toàn bộ họ hàng thân thích của Lâm gia tới mừng thọ, chỉ có thiếu người con trai thứ ba của Lư lão cũng chính là bố của Vu Văn và Vu Mục – Lâm Khải Minh.

Vu Văn thật ra cũng có chút ngoài ý muốn, vị bố đẻ này của cô, trước nay đều xem mẹ như mạng, đủ để cảm động toàn Trung Quốc là “đứa con hiếu thảo”, thế mà đại tiệc mừng thọ tám mươi vô cùng quan trọng của mẹ lại không thấy bóng ông ta đâu.

Thật kỳ lạ.

Tiệc mừng thọ bắt đầu, khách khứa nhộn nhịp cầm chén rượu đến chúc mừng Lư lão thái thái.

Từ đầu tới cuối Vu Văn vẫn không nói một lời nào, nhưng khí chất của cô không ai có thể xem nhẹ, hơn nữa hiện tại thân phận của cô lại là chủ tập của tập đoàn Vinh Quang, cô ngồi tại đây, há ai có thể không tò mò, nhân cơ hội tới chúc rượu liền quan sát đánh giá này nọ.

Đã sớm nghe nói vị chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Vinh Quang vô cùng khôn khéo và máu lạnh, đã tâm bưng bưng, trên thương trường có thể hô mưa gọi gió, so với đàn ông còn khát máu và thủ đoạn hơn rất nhiều. Không nghĩ tới, người ngoài đời thật lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp, tuổi cũng còn rất trẻ. Chỉ là thoạt nhìn có vẻ lạnh nhạt hơi khó tiếp cận một chút.

Bị ánh mắt lạnh buốt của Vu Văn nhìn tới, những người kia mới vội vàng thu ánh mắt tò mò soi mói của mình lại.

Qua quá nửa tuần rượu, Lư lão thái thái đứng dậy, tiến lên bục đọc một bài từ. Cảm khái về cuộc đời ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng bốn đứa con trưởng thành. Giờ bọn nhỏ đều đã thành gia lập nghiệp, con cháu đầy đàn, bà thật vô cùng mãn ý và hạnh diện.

Lại nói, hôm nay tiệc nuôi duy nhất, chính là người con thứ ba Lâm Khải Minh, đang đi công tác tại nước ngoài, không thể trở về kịp do lý do thời tiết. Nhưng bù lại, điều làm bà hạnh phúc nhất hôm nay chính là cháu gái Vu Văn cùng đích tôn Vu Mục có thể đến dự lễ mừng thọ của bà.

Lư lão thái thái kể lể một lúc, bỗng nhiên cảm xúc dâng trào vội lấy tay lau lau nước mắt, trước kia bà cùng Vu Văn, Vu Mục đã xây ra nhiều hiểu lầm không đáng có, nay nhân tiệc mừng thọ mọi hiểu lầm ai oán đều sẽ trôi vào dĩ vãng. Sau này, tất cả đều là người một nhà, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

Nói đến đây, Lư lão thái thái chuyển qua khen Vu Văn sắc sảo trên thương trường ra sao, cô dẫn dắt tập đoàn Vinh Quang kinh doanh xuất sắc thế nào, hiện tại công ty phát triển vượt bậc đều là nhờ có cô.

Còn khen Vu Văn là một người chị gái vô cùng thương em, ngày lễ trưởng thành của Vu Mục liền chuyển nhượng 10% cổ phần của tập đoàn sang tên cho em trai, coi như quà sinh nhật.

Lúc này, Lư lão thái thái nhìn tới Vu Văn, tiếp tục nói: “Tiểu Văn ah, hiện giờ cháu là người có tiền đồ nhất nhà, lại là chị cả, mọi chuyện phải công bằng với các em bởi cháu đầu chi có tiểu Mục là em trai. Qua hai tháng nữa sẽ tới lễ thành niên của Thiếu Dương rồi, cháu cũng nên tặng cho em ấy một phần cổ phần coi như quà sinh nhật”

Lư lão thái thái tiếp tục thân nhiên nói: “Không cần cho Thiếu Dương nhiều đâu, chỉ khoảng 5% là được, rồi chờ đến lễ thành niên của Quả Quả, cháu lại cho em 5%.....”

Mẹ kiếp!!!

Nghe đến đây, có lẽ đồ ngốc thì rớt cuộc Vu Mục cũng hiểu vì sao bà lão này lại bày ra trăm phương ngàn kế muốn hai chị em họ tới đây.

Giá trị hiện giờ của tập đoàn Vinh Quang tới gần cả trăm tỉ, lại còn đöla mỹ đấy, mỗi năm đều không ngừng gia tăng giá trị tài sản. 5% cổ phần, trị giá bao nhiêu tiền đây?

Người một nhà? Lại còn có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu? Thật nực cười!

Hóa ra muốn bọn họ đem cổ phần công ty chia cho hai đứa con riêng kia!

Dựa vào cái gì chứ?!

Đi cướp cũng không dám cướp trắng trợn như thế!!!

Một luồng máu nóng xông thẳng lên não, mặt Vu Mục đỏ gay lên, cảm nhận được gân xanh bên thái dương giật giật muốn bạo phát ra, Vu Văn cùng Lục Thời Dập đồng thời kéo dề bỏ vai của cậu ta xuống.

“Ngồi xuống.” Vu Văn lạnh băng nói, quay lại dặn dò Lục Thời Dập, “Coi chừng, đừng để cậu ta làm bậy.”

Vu Mục vừa phẫn nộ vừa hổ thẹn, không dám nhìn thẳng vào mặt Vu Văn. Đến giờ phút này, anh chàng mới nhận ra mình ngây thơ tới cỡ nào!

“5% cổ phần, có phải ít quá hay không?” Vu Văn vô cùng bình tĩnh ngồi nhìn thẳng người đang đứng trên bục với ánh mắt sắc bén mà lạnh buốt, cười lạnh nhạt hỏi ngược lại “Hay tôi đem toàn bộ cổ phần tập đoàn Vinh Quang sang tên cho ai đứa con của Thạch Tinh, các người có dám nhận lấy không?”

“Nghĩa là thế nào?” từ trong thâm tâm mình Lư lão thái thái luôn cảm thấy sợ hãi khi đối diện với Vu Văn, đứa cháu gái này trước nay người khác đều không thể nhìn thấu nên Lư lão thái thái giờ phút này có chút không chắc chắn, liệu là có đồng ý chuyển nhượng cổ phần hay không đây.

Vu Văn nắm chặt tay đập lên mặt bàn một cái rồi đứng dậy, đồng dặc nói: “ Ý của tôi là, các người bị mê sán rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thiếu đòn

Lư thái thái mặt biến sắc “Tiểu Văn, cháu không thể bất công như thế, Thiếu Dương với Quả Quả cũng đều là em của cháu mà.”

“Tôi chỉ có duy nhất một người em là Vu Mục.” Vu Văn trực tiếp ngắt lời, “Đừng nói là 5%, mà cả một xu tôi cũng không bao giờ cho người ngoài.”

“Sao lại là người ngoài chứ? Các cháu là anh chị em cùng cha khác mẹ, chúng ta đều là người một nhà!!”

“Từ khi nào tôi thừa nhận tôi với các người là người một nhà vậy?” Vu Văn hỏi lại, “Đừng quên, năm năm trước, Lâm gia các người với Vu gia chúng tôi đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa rồi.”

Lư thái thái tức mặt đỏ gay, bước như bay từ trên bục cao lao xuống để tranh luận. Bà ta đứng trước mặt Vu Văn, tuy rằng ngang ngược, nhưng với thân hình thấp bé nên không thể nào áp được khí thế của Vu Văn.

Nhưng Lư thái thái này cũng là người không dễ nói chuyện, bà ta bộc lộ hoàn toàn cái vẻ mặt xấu xa ghê sợ của mình.

“Mày cũng vừa thấy rồi, A Tinh vì cũng bảo vệ sự uy nghiêm cho chị em chúng mày, mà ngay cả với con đẻ cũng đã đánh rồi răn dạy. Mọi người cũng tận mắt nhìn thấy A Tinh đối xử với chúng mày còn tốt hơn so với cả con đẻ của mình! Mà mày thì đến một xu cũng không cho các em, mày sao có thể vô lương tâm đến như thế!”

Lấy một cái tát, lại muốn đòi 5% cổ phần của Vinh Quang? Cái mặt này cũng dày đến nực cười rồi!

“Lương tâm? Loại đồ chơi này, bà có sao?” Vu Văn cười, đôi môi hồng răng trắng nở nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Lư Xuân Hoa là người chuyên đổi trắng thay đen, tham lam vô đáy, lần này Vu Văn thực sự lại được mở rộng nhãn quan. Cô nhìn về phía người đang đứng đỡ Lư thái thái là Thạch Tinh, “Bà nữa, có sao?”

Khi Thạch Tinh nhìn chằm vào ánh mắt lạnh lẽo sắc bén như hai lưỡi dao của Vu Văn, bà ta liền chột dạ vội vàng dời tầm mắt không dám đối diện với cô.

Những người họ hàng thân thích của Lâm gia mỗi người một câu bắt đầu trách móc Vu Văn. Sao cô lại nhỏ nhen như thế, làm người thì phải rộng lượng một chút, nói như thế nào thì đều là người một nhà cả.

Lục Thời Dập nhìn bóng lưng đứng thẳng tắp mà đơn độc của cô, như một gốc cây lớn vươn mình lên đứng sừng sững. Dùng chính cành lá của mình để che chở cho cây non khỏi bão táp mưa sa.

Từ nhỏ đến lớn, Vu Văn vẫn luôn như vậy, vẫn luôn là người đầu tiên xông pha bảo hộ chờ che cho Vu Mục dù có bất kỳ điều gì xảy ra.

Lục Thời Dập nhìn Vu Văn bị người của Lâm gia công kích, âm thầm nắm chặt tay, cặp mắt đào hoa mỹ lệ kia chợt hiện lên một tia cảm xúc vừa phức tạp lại vừa đau lòng.

Vu Mục nhìn không nổi nữa, cầm bình rượu trên bàn lên, ném thật mạnh xuống sàn nhà. Loảng xoảng, bình rượu vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, dọa cả khán phòng trong nháy mắt bỗng lặng ngắt như tờ.

Vu Mục tùy ý chỉ vào một người họ hàng của Lâm gia, “Ông hào phóng, hay là mua một căn biệt thự mới tặng cho cháu trai Thiếu Dương của ông như quà mừng sinh nhật đi!”

“Tôi, tôi mà có biệt thự, thì tôi tặng chính tôi ở ấy chứ?” Người họ gần cổ lên nói: “Vu gia các người mới là đại gia ở đây, mà cho em trai mình chút cổ phần, đối với các người có tính là

gì đâu!”

Vu Mục giận muốn nổi khùng!

5%, một chút cô phần? Trong mắt những người chỉ có tiền này thì rõ ràng đang giả khờ mà!!

“Vu gia chúng tôi thực sự có tiền, nhưng dù có bố thí cho ăn mày, cũng sẽ không bao giờ bố thí cho Lâm gia các người!” Vu Mục giận giữ nói.

Vu Văn đang muốn nói cái gì đó, liền nghe được ở ghế phía sau, truyền tới một tiếng động cực lớn, cô vừa quay đầu lại, liền thấy Lục Thời Dập đã đang chạy tới cửa cầu thang, lấy tất cả máy ảnh mấy tên phóng viên đang quay chụp lên, đập vỡ hết.

Vu Mục thấy nơi này tự nhiên lại có phóng viên, CMN. Không dùng não cũng biết, phóng viên là do người của Lâm gia gọi tới.

Vu Mục giống như trái bom bị kích hoạt, bất chấp tất cả trực tiếp xông lên cùng Lục Thời Dập đem toàn bộ máy ảnh của đám phóng viên đập hư hết, còn ra sức dè bẹp ý đồ bảo vệ máy ảnh của bọn người Lâm gia.

Tiệc mừng thọ biến thành nơi gà bay chó sủa, khách khứa bị dọa sợ tới mức ào ào rời khỏi chỗ ngồi, cả khán phòng thành một đồng hỗn loạn.

Vu Mục cầm một cái máy ảnh, trực tiếp ném xuống bên cạnh chân của Lur thái thái. Mắt đỏ rực, nổi đầy tơ máu, “Tôi cùng chị tới đây chúc thọ với ý tốt, mà bà lại dám tính kế với chúng tôi? Cái bà già chết tiệt này, thật là quá thủ đoạn! Được lắm!!!”

Vu Mục cực kỳ thất vọng, “Từ nay về sau, lão tử lại muốn nhận bà làm bà nội, thì tôi không họ Vu!!”

Lur thái thái tức nổ đom đóm mắt, mồm ba ta bắt đầu phun ra những từ ngữ bẩn thỉu và ô uế nhất. “Mây Mây Mây, hai chị em chúng mày, phá hoại tiệc mừng thọ của tao, thật là đại nghịch bất đạo mà! Quả là không bằng đồ súc sinh!!!”

Bà ta đã phải dùng trăm phương nghìn kế, để dụ hai chị em tới dự lễ, cốt để ở trước mặt mọi người ép Vu Văn phải chia cổ phần cho Thiếu Dương.

Thật không nghĩ tới, bà ta đã đánh giá thấp đứa cháu gái máu lạnh tuyệt tình này!

“Nghe thì đã nghe rồi, sớ dĩ hôm nay tôi với Vu Mục xuất hiện ở đây, chẳng qua là nề mặt người mẹ quá khổ của chúng tôi.” Vu Văn nắm chặt tay lại, cả người toát ra sự lạnh lẽo, giọng nói lại càng lạnh buốt hơn: “Năm năm trước, bà đã đồng ý rước tiểu tam vào cửa Lâm gia, cũng là lúc chị em tôi cùng Lâm gia các người chấm dứt quan hệ. Năm năm sau, cũng sẽ càng không có bất cứ quan hệ với các người! Tôi khuyên các người, từ hôm nay trở đi, tốt nhất hãy chặt đứt hết ý đồ với Vu gia của chúng tôi đi, bằng không, các người chờ ăn quả đắng đi!”

“Mây, mây, mây ý vào quyền thế, uy hiếp chúng tao!”

“Vậy xem như là uy hiếp đi!” Nói xong, Vu Văn bước trên đôi gót rời đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Vu Văn đã sớm nhìn thấu lòng người, đặc biệt là bộ mặt thật của bọn người Lâm gia này.

Tập đoàn Vinh Quang là một tay ông ngoại của Vu văn gây dựng nên, đến khi mẹ cô – Vu Mẫn Tri lên tiếp quản,tập đoàn dần phát triển rộng hơn, Vu Văn là người tiếp quản kế tiếp mang Vinh Quang cải tử hoàn sinh, lớn mạnh khuyếch trương để chế đến tận bây giờ.

Từ trước đến nay Vinh Quang đều là của nhà họ Vu, Lâm gia không có bất kỳ quan hệ nào hết.

Năm đó, Vu Mẫn với Lâm Khải Minh là bạn đại học của nhau. Nếu không phải Vu Mẫn coi trọng tên thư sinh nghèo Lâm gia này, khẳng khẳng muốn ở bên cạnh ông ta. Nếu không phải có sự che chở của Vu gia, thì Lâm gia cùng họ hàng thân thích liệu có thể phiêu diêu tự tại như thế này không, hay sẽ phải trải qua cuộc sống như thế nào đây?.

Chỉ sợ hiện tại chắc vẫn còn ở vùng nông thôn kia chật vật qua ngày!

Hôm nay, Vu Văn không muốn nói nhiều về chuyện đã qua của mẹ cô với Lâm gia, thay mẹ kêu bắt công nữa. Bởi cô không muốn sau khi mẹ cô đã qua đời mà còn bị người ngoài bàn tán nghị luận, chết không được yên thân.

Vu Văn biết, năm năm trước, sau khi mẹ cô cùng Lâm Khải Minh ly hôn, Lâm gia mất đi chỗ dựa Vu gia, nên gia cảnh ngày càng dần xuống dốc.

Hiện giờ, đám quý hút máu lòng tham không đáy này, thấy Vinh Quang phát triển ngày càng lớn mạnh, mỗi năm cổ đông chia hoa hồng càng lúc càng nhiều, nhìn thèm đến đỏ cả mắt, nên cũng muốn được chia một chén canh.

Nếu hôm nay cô không cứng rắn, sau này loại việc bực mình này, sẽ mãi tiếp diễn không dứt.

Tại một phòng bao của một hội sở cao cấp nào đó.

Vu Mục với đôi mắt đục ngầu, uống hết chén này đến chén khác, toàn bộ quá trình cậu ta đều không dám nhìn thẳng vào mắt Vu Văn.

Vu Văn liền ngồi ở phía đối diện, mà cũng không nhắc nhở anh chàng phải uống này tiết chế. Hai chị em dường như có rất nhiều điều phiền lòng mà không sao nói nên lời, mỗi người chỉ cầm ly rượu lên rồi uống. Ở đây, duy chỉ có Lục Thời Dập là không uống rượu, lặng yên ngồi bên bồi hai chị em họ.

Vu Mục càng uống càng không thấy thoải mái, bỗng nhiên xoảng một tiếng, chén rượu bị đặt mạnh xuống mặt bàn. Giọng nói trầm khàn, ánh nước lấp lánh trong đôi mắt đỏ ngầu, “Chị, tốt xấu gì chị cũng nể em vài câu đi! Chị không nói câu gì thế này, làm em sợ kinh khủng!”

Vu Văn đem chén rượu đặt xuống, “Cũng bị tra tấn tâm lý cơ à?”

Vu Mục phát hiện, mình bị tra tấn tâm lý thật CMN. Trước kia, cậu vô cùng bất mãn đối với những lời thuyết giáo của Vu Văn, nhưng qua sự việc hôm nay, Vu Văn lại không thấy nặng câu nào, lại làm cho cậu cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Chuyện phát sinh tại tiệc mừng thọ, Vu Mục càng nghĩ càng tức giận, liền giơ tay tự tát vào mặt mình, vừa tát vừa lẩm nhẩm, “Mây sao mà ngu thế! Đúng là một thằng đại ngốc! Mắt mày bị mù luôn rồi!!!”

Vu Văn với Lục Thời Dập sững sốt mắt mấy giây, liếc mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy thật thú vị. Cùng nhau đồng thanh nói ——

“Nếu mất mù, thì tắt một cái sao đủ, tiết tục tắt.”

“Mày tiếp tục biểu diễn đi, tao quay video cho.”

“Lượn lượn lượn, phần qua một bên đi!” Vu Mục xấu hổ gãi tay đẩy điện thoại của Lục Thời Dập ra. Cậu ta cũng cảm thấy việc tắt chính mình vừa rồi, thật sự là quá ấu trĩ.

Anh chàng cúi đầu, khó khăn nói: “Chỉ, thực xin lỗi, hôm nay thực sự là em bị mù rồi. Về sau, cái bà già chết tiệt này có quỳ trước mặt, khóc lóc thì em cũng không bao giờ bước chân vào cửa Lâm gia dù chỉ một bước, cũng không bao giờ nhận thứ như bà ta làm bà nội!” Vu Mục thề bảo đảm.

Nói xong, lại nâng tầm mắt lên, ngó trộm Vu Văn vài lần, chỉ thấy cô vẫn như cũ không có bất kỳ thái độ gì. Vu Mục dựa vào kinh nghiệm vốn có, biết rằng khi Vu Văn càng tức giận thì thái độ trên mặt lại càng bình tĩnh.

Trong lòng cậu ta lại càng thấp thòm, “Chỉ, sao chị không mất em vài câu cho hả giận?”

Vu Văn thương cho một ánh mắt coi thường, “Chỉ sợ nắng thôi cũng không đủ, phải ra sức đánh em vài trận, trong lòng em mới thấy thoải mái ấy chứ?”

Vu Mục ngẫm lại, thật đúng là CMN! Bản thân mình thật đúng là thiếu đòn mả!

Đúng lúc này, điện thoại của anh chàng vang lên, là cuộc gọi từ công ty, bộ phim điện ảnh họ mới đầu tư bắt ngờ xảy ra chút vấn đề, cần Vu Mục tự mình tới cùng đối tác giải quyết sự việc.

“Đến việc này cũng không giải quyết được, tuyển dụng các người để làm gì?! Tâm tình lão tử hôm nay không tốt, đừng làm phiền!” Vu Mục bốc hỏa ngắt điện thoại, bỗng mong anh chàng bị Vu Văn hung hăng đập cho một phát.

“Biết sai rồi, còn ngồi kêu la gì? Nhanh cút đi làm công việc cho chị!” Vu Văn ra mệnh lệnh.

Bỗng bị đập cho một cái tâm trạng của Vu Mục nháy mắt cảm thấy thoải mái hẳn ra, “Được được ạ, chị, chị đừng nổi nóng, em đi luôn đây! Thời Dập, lát thay tao đưa chị tao về nhà nha, với thay tao bù đắp những điều tao làm sai lúc này!”

Lục Thời Dập ra hiệu “ok”, Vu Mục xoa xoa móng, lúc này mới cảm thấy vừa ý rồi đi.

.....

Vu Mục đi rồi, Vu Văn đi ra ban công nhận vài cuộc điện thoại. Chờ mãi chưa thấy cô quay trở lại phòng, Lục Thời Dập liền đứng lên đi ra xem sao. Nhìn thấy gió bên ngoài thổi lạnh buốt còn Vu Văn thì đứng ngắm cảnh đêm đến thất thần không biết đã đứng được bao lâu rồi. Đôi tay cô đang nắm chặt thành lan can, tóc cô bị thổi bay phiêu diêu trong gió, sườn mặt kia ở trong bóng đêm trông sao mà nặng nề những tâm sự, bóng dáng đứng đơn độc lộ ra mấy phần tịch mịch cô liêu.

Lục Thời Dập không nhìn tiếp được, liền quay lại trong phòng, cảm áo khoác Vu Văn lên, đi ra ban công, khoác lên người cô.

“Bên ngoài lạnh lắm, cẩn thận kéo bị cảm.”

Bỗng nghe được tiếng nói, Vu Văn quay đầu lại, khoe môi hơi cong lên, nhẹ nhàng nói “Cảm ơn”, ánh mắt lại hướng về cảnh đêm xa xăm.

Ông ngoại của Lục Thời Dập – Tô Thịnh Viễn với Vu Hoàng là bạn chi giao vào sinh ra từ mấy chục năm, chính vì thế Tô Lan với Vu Mẫn Tri đều quen biết nhau từ nhỏ, thân như hai chị em ruột, đến Lục Thời Dập với Vu Mục cũng lại lớn lên bên nhau từ lúc quần thũng đến giờ. Giao tình tận ba thế hệ, nên đối với chuyện của Vu gia, Lục Thời Dập hiểu rõ hơn ai hết.

Anh biết, trước mặt người ngoài mặc dù Vu Văn luôn tỏ ra là đạo thương bất nhập, là một nữ chiến sĩ máu lạnh vô tình. Nhưng qua sự việc đêm nay, một người ngoài như anh đây còn cảm thấy tức giận bất bình, huống hồ Vu Văn lại là người trong cuộc.

Lục Thời Dập khẽ nhếch khóe môi, do dự một lát, mới nói, “Chuyện hôm nay.....”

“Không cần an ủi đâu, chị đã quen với nó rồi.” Vu Văn như đoán được anh muốn nói gì, liền trực tiếp ngắt lời.

Bề ngoài Vu Văn luôn quen với tỏ ra mạnh mẽ kiên cường, từ nhỏ đến lớn, ở cha mẹ trước mặt cô cũng chẳng hề sợ sệt, cũng không giờ để người khác nhìn ra được nội tâm mềm yếu của mình.

Nhưng, đã thành thói quen rồi sao?

Cũng chỉ có mình Vu Văn hiểu rõ nhất rằng Lâm gia chính là vết sẹo không bao giờ xóa bỏ được của cô.

Vu Hoàng chỉ có duy nhất một người con gái là Vu Mẫn Tri, nên coi như trân bảo. Khi biết Vu Mẫn Tri muốn cưới Lâm Khải Minh, Vu Hoàng đã rất phản đối. Làm mối quan hệ cha con lâm vào căng thẳng hơn một năm trời, nhưng cuối cùng Vu Hoàng vẫn không thể lay chuyển được quyết định của Vu Mẫn Tri. Đành ra một điều kiện là, sau khi cưới Lâm Khải Minh phải tới ở rể, hơn nữa con của hai người phải theo họ mẹ.

Năm ấy, việc Lâm Khải Minh cưới một thiên kim tiểu thư con nhà giàu, làm Lư thái thái ở quê nhà được nở mày nở mặt vô cùng. Nhưng sau khi bà ta đi theo con trai con dâu tới Bắc Kinh để hưởng thụ cuộc sống của người giàu sang phú quý, liền bắt đầu không thỏa mãn.

Cháu chất không họ “Lâm”, đối với Lư thái thái mà nói thì, đây không phải con cháu của Lâm gia. Sau vài lần bà ta làm ầm ĩ lên nhưng không có kết quả, liền quay ra ghét bỏ Vu Mẫn Tri khi biết con dâu mang thai con gái đầu lòng, bất luận như thế nào, cũng bắt phải sinh được một đứa cháu trai cho nhà họ Lâm.

Ít lâu sau, ông ngoại Vu Hoàng của cô sinh bệnh cần phải tình dưỡng, con gái duy nhất Vu Mẫn Tri lên tiếp quản Vinh Quang ngay sau đó, Lư thái thái lại cảm thấy đàn bà con gái, không nên xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, phải ở nhà giúp chồng dạy con mới là phải, giờ trong công ty còn làm lãnh đạo của chồng khác nào bò lên ngồi trên đầu chồng, con trai bà con dám ngẩng mặt lên nhìn ai, đúng là loại phá hoại nề nếp gia phong. Thậm chí bà ta còn ép Vu Mẫn Tri phải nhường chức chủ tịch hội đồng quản trị cho Lâm Khải Minh.

Vu Mẫn Tri tuy rất yêu chồng mình, nhưng trong công việc bà luôn có những nguyên tắc riêng của mình. Lư thái thái thấy tâm nguyện của mình không thực hiện được, lại càng thấy Vu Mẫn Tri không vừa mắt. ở trước mặt con trai không ít lần nói xấu con dâu, rồi châm ngòi ly gián tình cảm vợ chồng hai người.

Lúc trước khi còn ở quê nhà, bà lão đến từ nông thôn này luôn phải quản hết mọi chuyện nên tự cho mình là trưởng bối có quyền quyết định mọi chuyện trong gia đình.

Khi Vu Văn bốn tuổi, đột nhiên bị ốm, thực ra chỉ cần được nhập viện là sẽ nhanh chóng khỏe lại. Nhưng Lư thái thái đã không cho người giúp việc đưa cô đi bệnh viện, còn nói Vu Văn là bị quý ám, phải ở nhà mời đạo sĩ đến xua đuổi tà ma, bắt Vu Văn uống thứ thuốc dân gian kỳ quái nào đó. Chỉ vì sự ngu muội, mê tín, thiếu hiểu biết của bà ta, mà xuyt nửa thì

hại chết Vu Văn. Rất may là Vu Mẫn Tri đã kịp thời từ công ty trở về, đưa con gái đi bệnh viện rửa ruột, Vu Văn mới được cứu.

Khi Vu Văn còn nhỏ, Lư thái thái luôn cảm thấy tính cách của cô quá kiêu ngạo, không được dạy dỗ tốt. Bà ta cho rằng những đứa trẻ không chịu nghe lời, thì phải chịu ăn đòn mới nên người được. Vì thế, rất nhiều lần bà ta ở trước mặt Lâm Khải Minh, vu oan Vu Văn ăn cắp tiền để cho cô bị đánh thậm tệ.

Với Vu Văn mà nói, tất cả những điều mà Lư thái thái làm với cô, chưa phải là quá đáng nhất, cảm phẫn nhất chính là những việc bà ta đối xử với mẹ cô.

Khi mẹ cô mang thai Vu Mục đã sắp tới ngày dự sinh, Lư thái thái bỗng nhiên tới nói cho mẹ cô biết, Lâm Khia Minh có phụ nữ ở bên ngoài, yêu cầu mẹ cô phải ly hôn ngay lập tức, làm hại mẹ cô thiếu chút nữa khó sinh mà chết.

Đối với bà già độc ác này, chẳng có xấu xa, bất lương nào mà bà ta không làm được cả.

Đương nhiên, Lâm Khải Minh cũng không phải là thứ cái tốt đẹp gì.

Vu Văn đang để suy nghĩ bay xa vô định, bỗng nhiên nghe bên tai giọng nói chất chứa đầy ưu tư cùng tự trách của Lục Thời Dạ: “Thực xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Công khai theo đuổi

Xin lỗi vì cái gì chứ?” Vu Văn tỉnh táo trở lại.

“Hôm nay Vu Mục với em lại tiếp tục gây rắc rối.” Lục Thời Dạ nhớ đêm đó đã hứa với Vu Văn, từ nay về sau sẽ không bao giờ cùng Vu Mục đi gây rối nữa. Mà vừa mới được mấy ngày, anh đã liên nuốt lời.

Đêm nay anh với Vu Mục đã phá hoại tiệc mừng thọ của Lư thái thái, với tính cách của bà ta thì toàn bộ chuyện này đều sẽ tính trên đầu Vu Văn. Vì thế, anh đã không giúp Vu Văn san sẻ những khó lại, mà lại còn mang phiền toái tới cho cô.

Nghe được câu nói này, Vu Văn có chút ngạc nhiên, Lục Thời Dạ lại biết tự kiểm điểm bản thân?

“Dạ vớ là đúng.” Vu Văn an ủi vỗ vỗ vai anh, “Nhưng, đánh người thì không được.”

Tập đoàn Vinh Quang là một công ty được niêm yết trên sàn cổ phiếu, nếu có bất kỳ điều gì không hay đều sẽ khiến cho thị trường cổ phiếu bị hỗn loạn. Sự việc ngày hôm nay nếu bị truyền thông đưa tin thì vừa làm xấu mặt người mẹ quá khổ của cô vừa gây ảnh hưởng xấu cho tập đoàn. Cũng lại phải nói, rất là may khi Lục Thời Dạ phát hiện kịp thời phóng viên đang chụp lén, rồi đập vỡ máy camera của bọn họ.

“Vâng vâng, đánh người đúng thực là không đúng.” Lục Thời Dạ rất thành khẩn nhận sai, lại vì muốn lưu lại ấn tượng tốt với Vu Văn liền nói, “Em ở nước ngoài rất ngoan đấy, chưa bao giờ đánh nhau, chị không thấy hôm nay lúc em đánh nhau trông rất ngượng tay sao?”

“Ngượng tay?”

“uh uh uh.” Lục Thời Dạ liên tục gật đầu, vẻ mặt rất chỉ là ngoan ngoãn.

Vu Văn liếc nhìn anh chàng. Không hiểu thế nào nhưng cô lại cảm thấy, hôm nay tên tiểu hỗn đản này đánh nhau, so trước kia thì lại càng mạnh hơn và ác hơn, nhỉ?

Trong bóng đêm cặp mắt đào hoa của Lục Thời Dạ nhìn Vu Văn đến phát sáng lấp lánh, nhìn cô đến không chớp mắt, như muốn khắc sâu hình bóng của cô trong lòng mình.

Lúc này, anh chỉ đang mặc một chiếc áo lông cổ cao dáng dài màu nhạt, lại để lộ ra một thân hình cao lớn đỉnh đặc, cùng bờ vai rộng săn chắc. Vu Văn phát hiện, tên tiểu hỗn đản này thật đúng là thay đổi rồi, đáng người đã không còn ọp ẹp gầy nhẳng như sợi mì giống trong trí nhớ của cô nữa, mà lại có một hình thể cường tráng cân xứng của một người đàn ông trưởng thành.

Xem ra, ở nước ngoài đúng ra rất chăm chỉ tập thể hình đây mà.

Hơn nữa, không biết từ khi nào, khuôn mặt của anh chàng đã trút bỏ đi sự non nớt ngây thơ của một thiếu niên. Mấy ngày mũi thẳng, ngũ quan vô cùng sắc nét, thực sự từ cậu đã toát ra hơi thở của một người đàn ông, đặc biệt là cặp mắt đào hoa nị hoặc kia, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng phong lưu đa tình.

Cậu em hàng xóm này, khi còn là thiếu niên, giá trị nhan sắc đã bất không biết bao nhiêu trái tim của các thiếu nữ làm tù binh. Mà diện mạo bây giờ chỉ sợ lại làm cho các cô gái thất điên bát đảo, điên cuồng mê mẩn.

Vu Văn cong cong khóe môi, lại nói: “Hôm nay người nhà họ Lâm bị đánh là đúng.”

Lục Thời Dạ sùng sốt mắt mấy giây, cô khen anh đánh tốt sao? Lòng đang muốn nhảy lên vui mừng thì lại nghe được Vu Văn nói, “Không có lần sau. Đi thôi, chị đưa cậu về.”

“Đừng, hôm nay em không uống rượu, để em lái xe đưa chị về nhà.”

Vu Văn cảm chiếc ví của mình trên mặt bàn, lại ném cho Lục Thời Dạ chiếc áo khoác anh chàng vắt trên sô pha, không khách khí nói, “VẬY ĐƯA CHỊ ĐI CÔNG TY ĐI.”

“Đã trễ thế này, chị còn muốn tặng ca sao?” Đã sắp tới 11 giờ. Lục Thời Dạ về nước chưa đến một tuần, mà đã thấy Vu Văn tới công ty tặng ca tận hai lần, những lúc khác thì không biết còn cuồng công việc đến thế nào nữa, thật là quá liều mạng.

Vu Văn thưởng một ánh mắt “thật hiểu chuyện” cho anh chàng, “Đầu phải ai cũng rảnh rồi giống cậu đâu.”

“Em cũng không rảnh rồi.” Lục Thời Dạ theo sau Vu Văn, bối rối nói nhỏ một câu.

Lục Thời Dạ lái chính là chiếc màu trắng Bentley của Vu Văn, sau khi đưa người đến trước cổng tập đoàn, Vu Văn bảo anh cứ lái xe đi về, vì bây giờ đã muộn nên không có tài xế để

phải đưa anh về nhà.

“Vậy sáng sớm mai em sẽ đưa xe lại đây.”

“Không cần đâu, lúc nào có thời gian đưa xe lại cũng được.”

Lục Thời Dập biết Vu Văn có rất nhiều xe, chiếc này cũng không vấn đề. Cái là chiếc xe cô hay sử dụng nhất chính là chiếc Bentley này.

Vu Văn xuống xe đi vài bước rồi, nghĩ đến cái gì lại quay trở lại, cúi người gõ gõ vào cửa sổ xe.

Lục Thời Dập hơi ngoài ý muốn, hạ cửa sổ xe xuống.

“Lần trước cậu nói với chị, tâm lý của cậu có chút vấn đề, trị liệu thế nào rồi?”

Lục Thời Dập không nghĩ tới Vu Văn còn nhớ rõ việc này, thực là thụ sủng nhược kinh, nhịp đập con tim như lắp pin gia tốc, khăn trương cùng bối rối, lời muốn nói bỗng không thể lưu loát như bình thường, “Còn, còn, em vẫn còn đang trị liệu.”

“Chị biết một bác sĩ tâm lý rất tốt, có muốn chị giới thiệu cho cậu không?”

“Không, không cần đâu.” Bệnh của anh là tâm bệnh, người có thể trị được tâm bệnh này, chỉ có một mình Vu Văn. Vu Văn nghi hoặc xem xét anh chàng, “Cậu khăn trương cái gì?”

“Không, không có mà!”

Hiện tại Lục Thời Dập cảm thấy rất mâu thuẫn trong lòng, vừa muốn Vu Văn hiểu được tâm tư tình cảm của mình, cũng lại vừa e sợ bị cô nhìn thấu.

Đã lái xe đi được một lúc, mà trong anh vẫn vẫn vút dư vị của sự quan tâm mà cô dành cho anh lúc vừa rồi. Chỉ là nghĩ đến, đối với Vu Văn mà nói sự quan tâm này chỉ đơn giản là sự săn sóc một người chị với người em trai mình, thì tự nhiên tâm trạng của anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lam Hiện bảo anh hãy theo đuổi cô đi.

Nhưng theo đuổi cô như thế nào để Vu Văn không còn coi anh là một đứa em trai nữa, mà xem anh như một người đàn ông thực thụ đây?

Anh đang nghĩ đến thất thần thì giắt mình nghe thấy chuông báo cuộc gọi từ mẹ.

Lục Thời Dập vỗ vỗ sau gáy, tiêu rồi, mẹ anh đã tìm tới tận cửa. Quả nhiên, Tô Lan nữ sĩ đã nghe được tin anh về nước từ đám khách khứa đêm nay đến dự tiệc mừng thọ.

Sau khi đầu bên kia cảm nhận anh một trận, lại quay ra hỏi lý do vì sao anh không nói không rằng mà đột nhiên về nước?

Đương nhiên Lục Thời Dập không thể nói sự thật với mẫu hậu nhà mình được, nên chỉ giả ngu qua mắt mẹ mà thôi, “Còn có thể làm gì chứ, ở nước ngoài đến phát chán, nên con về nước một thời gian.”

“Về nước sao không về nhà, con. tiểu tử thú này muốn tạo phản ah?”

Bị nghe mẹ quở trách một hồi, lại được nghe bài ca như đòi mạng thực giục anh trở về nhà của mẹ, cuối cùng Lục Thời Dập chỉ có thể nhận mệnh xoay tay lái hướng Lục gia.

Tô Lan sau khi cúp điện thoại, liền quay luôn vào phòng bếp, làm bữa ăn khuya cùng má Lâm.

Dù Lục Thời Dập đã nhiều năm không về nước, nhưng thực ra Tô Lan nữ sĩ vẫn thường xuyên bay ra nước ngoài để thăm con trai bảo bối.

Má Lâm đã ở Lục gia hơn ba mươi năm, có thể nói là từ nhỏ nhìn Lục Thời Dập lớn lên. Giờ đã nhiều năm trôi qua mới được thấy anh chàng trở lại, so với gặp chính con đẻ của mình còn vui mừng nữa. Ngắm nhìn hết một lượt, không ngớt lời khen Lục Thời Dập đẹp trai cao to, những diễn viên bà hay thấy trên TV không thể nào so sánh được với anh, anh không gia nhập giới giải trí thật là đáng tiếc.

“Má Lâm, cháu mà gia nhập giới giải trí, thì các nam nghệ sĩ khác còn kiếm sống thế nào được?”

“Con đúng là tự luyến quá mà!” Tô Lan bưng bữa ăn khuya từ phòng bếp ra, quở trách nói.

“Con tự luyến đấy, còn không phải do Tô Lan nữ sĩ với sắc đẹp tuyệt trần lại hạ sinh ra người con đẹp trai thế này, con không tự luyến bản thân mới là có tội đấy.”

“Con ah, miệng lưỡi bôi toan mặt!” Tô Lan vẫn luôn xụ mặt, cuối cùng cũng bật cười.

Khi còn trẻ Tô Lan chính là một đại mỹ nhân, nhan sắc lại luôn được chăm sóc giữ gìn, nên dù đã gần năm mươi, nhưng thoát nhìn chỉ như khoảng ba mươi, đài các cao sang. Đứng cùng Lục Thời Dập, nói là hai chị em chắc cũng có người tin.

Lục Thời Dập nói dăm ba câu, đã khiến cho mẫu hậu người ngoại con giận. Lại bắt đầu hết bảo bối này, bảo bối nọ chăm sóc hết lòng, bảo anh nhanh chóng qua nắm thử bữa ăn khuya của mình đích thân làm.

“Mẹ, con đang thể hình đấy. Con mà ăn chỗ này, đến bao giờ mới tiêu hết calorie đây?”

“Thêm bữa hôm nay cũng không béo lên được, mà ăn xong lại tập.” Tô Lan trực tiếp kéo con trai lại ngồi xuống ghế.

Điều Tô Lan yêu nhất nhất trước nay, ngoài diễn kịch, chính là nghiên cứu ẩm thực. Đừng nói tới trù nghệ, chính là chuyên gia bậc nhất.

Lại nói, lần này Lục Thời Dập không muốn về nhà, ngoài việc tránh né việc mẫu hậu truy hỏi lý do anh về nước, thì chính là tránh né những bữa tiệc ẩm thực phong phú như thế này. Nhìn xem phải trái bày biện một loạt các món ăn, muốn ăn không béo lên mới là lạ đấy, đến lúc đó cơ bụng anh giữ gìn bấy lâu nay đều bằng không!

Lục Thời Dập nhìn bữa ăn khuya phong phú, chung quy vẫn là không thể chống lại sự dụ dỗ mê người, quyết định kéo Tô Lan nữ sĩ ngồi xuống cùng, bắt mẫu hậu ngồi bồi mình ăn cơm.

Tô Lan liên tục xua tay, “Mẹ không thể ăn, lên hình sẽ không đẹp.”

“Ăn xong lại giảm béo, ăn thêm bữa này cũng không béo lên được.”

“Được được được, mẹ cùng ăn với con.” Tô Lan không lay chuyển được ý muốn của con trai yêu. Tuy hai mẹ con ngồi dùng bữa trong không khí vui vẻ, nhưng đối với việc Lục Thời Dập có nhà không ở lại chạy qua ở khách sạn, bà không nhận được trách mắng một hồi. Lúc sau, lại hồi tới tiệc mừng thọ của Lâm gia đêm nay.

Sau khi Tô Lan đã rõ ngọn ngành, tức giận muốn quăng cả chén cơm, “Bà già Lư Xuân Hoa này thật đúng là vô liêm sỉ không biết xấu hổ, sao ông trời không cho sét đánh chết bà đi!”

Tô Lan vô cùng tức giận. Bà với Vu Mẫn thân nhau như chị em ruột, trong mắt bà, Vu Văn không khác gì con gái ruột. Mấy năm nay một mình con bé phải chống đỡ cả một tập đoàn lớn như thế, không hề dễ dàng gì, bà đều hiểu rõ hơn ai hết. Lại còn gặp phải đám thân thích nhà họ Lâm, đặc biệt là cái bà già Lư Xuân Hoa kia, bà cảm thấy mệt thay Vu Văn.

Không nói đến việc Lư Xuân Hoa đã làm hại cả một đời của Vu Mẫn, hiện tại còn tiếp tục gây tai ương cho hai chị em Vu Văn. Đạo trời ở đâu khi người tốt đoàn mệnh, người xấu thì lại sống lâu trăm tuổi?

Tô Lan buông tiếng thở dài.

Thấy Lục Thời Dập lên tầng, bà gọi với theo đem người trở lại, kéo đến phòng khách hàn huyên một lúc về công việc hiện tại của anh. Tô Lan biết Lục Thời Dập ở nước ngoài cùng bạn học mở một cái công ty đầu tư gì đó, lại hỏi anh làm ăn như thế nào, có cần người nhà hỗ trợ gì hay không?

“Mẹ, công ty con vẫn ổn mà, mẹ không cần lo lắng đâu.”

“Nghe mẹ nói này, con thì không thích đi bộ đội, lại không nghĩ tới gia nhập giới giải trí, giờ lại thấy có hứng thú với việc kinh doanh, hay là về nước đi, vào công ty của ông ngoại con, rèn luyện lấy vài năm, rồi tự mình mở công ty cũng không muộn.”

“Mẹ, con không nghĩ tới dựa vào quan hệ của gia đình. Con có năng lực với thực lực để làm tốt những dự định của mình, mẹ yên tâm đi.” Lục Thời Dập vỗ vỗ vai Tô Lan nữ sĩ, không muốn tiếp tục nói về chủ đề này, liền đứng lên đi lên tầng.

“Đứa nhỏ này thật là.....” Tô Lan thở dài bất đắc dĩ nhìn theo bóng con trai, “Con chính là chưa trải qua thất bại, nên mới cho rằng làm cái gì cũng thật dễ dàng! Thời buổi này, nếu không một chút quan hệ hay bối cảnh, thì làm cái gì cũng khó!”

Tô Lan nữ sĩ rất hiểu tính con trai mình, luôn luôn kiêu ngạo, không bao giờ thỏa hiệp cúi đầu.....

“Này nếu con không muốn tới công ty của ông ngoại, không bằng bỏ thời gian tới chỗ Tiểu Văn mà học tập, bảo con bé truyền lại cho chút kinh nghiệm làm ăn kinh doanh, cũng bớt đi được mấy vòng đường.....” Tô Lan đề nghị.

Lục Thời Dập đi tới cửa cầu thang, đột nhiên dừng lại, một ánh sáng lóe lên trong cặp mắt đào hoa.

Có rồi, anh đã biết phải theo đuổi cô như thế nào!

—

“Hôm nay màu môi của Boss là gì thế?”

“Màu đỏ! Màu đỏ thắm! Mọi người hãy chuẩn bị tinh thần, cố gắng đừng chạm phải nòng súng!”

“Đã rồi!”

“Đã rồi!”

Sáng sớm, các phòng ban của tập đoàn Vinh Quang, sẽ thường chạy tới chạy lui như thế này, chuyện thứ nhất chính là hỏi thăm chỗ em gái trực ở quầy lễ tân xem hôm nay Boss Vu Văn tới son màu gì, rồi thông báo trên diễn đàn cho mọi người cùng nắm rõ.

Từ trước tới nay, Vu Văn trong sinh hoạt bình thường hay trong công việc, không bao giờ để lộ hi nộ ái ố lên trên khuôn mặt. Duy nhất chỉ có thể nhìn ra biến hóa tâm trạng của cô qua màu sắc son cô tô vẽ hằng ngày. Tâm tình càng không tốt, môi sắc son càng đậm. Đây là bí mật được thư ký đi theo cô nhiều năm phát hiện ra, bắt đầu từ đó mọi người ở trong tập đoàn lặng lẽ truyền tai nhau điều bí mật này.

Hôm nay Vu Văn mặc một bộ vest công sở sọc xanh nước biển, quần tây dáng dài, phác hoạ một dáng người mảnh khảnh cao gầy. Chân đi cao gót, mái tóc dài xõa trên vai, mỗi bước cô đi đều mang theo một làn gió. Một đám trưởng phòng phải bước rất nhanh, mới mong có thể đuổi kịp bước chân của Vu Văn.

Vừa tới công ty, Vu Văn đã trực tiếp đi vào phòng họp.

Vu Văn có màu da rất trắng, với màu son đỏ thắm trứ danh của Givenchy, càng làm cho cô toát lên hơi thở của một nữ vương lạnh lùng nghiêm nghị. Bầu không khí của phòng họp bắt đầu nóng dần lên, các trưởng phòng nhìn nhau ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Sau hai giờ hội nghị, tất cả các trưởng ban cùng trưởng phòng làm việc không hiệu quả, đề xuất hiện những thiếu sót không đáng có đều bị nghiêm túc phê bình.

“Trước nay Vinh Quang chưa bao giờ là nơi cho những người vô dụng, nếu quý sau thành tích vẫn lẹt đẹt như thế này, thì nhân lúc còn chưa muộn nhanh chóng thu xếp đồ đạc đi là vừa.” Vu Văn ném tập folder lên trên hội nghị “Bang” một cái, khí thế bức người, giọng nói lạnh lẽo nhưng đầy dứt khoát vang lên, “Tan họp!”

Sau khi cuộc họp kết thúc, đám các trưởng phòng lục tục cúi đầu đi ra ngoài, với sắc mặt đen như nước tương, không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vu Văn trở lại văn phòng, cả người toát ra một tầng hàn khí, hiển nhiên đối với cuộc họp ngày hôm nay rất không vừa lòng. Sau khi giao phó cho Dương Tụng đi xử lý một số công việc quan trọng thì thư ký Trình tiến vào thông báo, nói có vị tiền sinh họ Lục muốn được hẹn gặp với ngài.

“Không gặp.” Vu Văn mãi phê duyệt văn kiện trong tay, đầu cũng không ngẩng lên.

“Vị tiền sinh kia nói, tên anh ta là Lục Thời Dập.”

Vu Văn ngừng tay, hóa ra là tên gia hỏa này, cô còn tưởng rằng bên Lục Sang lại qua quấy rầy cô về việc hợp tác giữa hai tập. “Bảo cậu ta đem chìa khóa xe đưa cho quầy tiếp tân dưới sảnh là được.”

Thư ký Trình đi ra ngoài chưa được mấy phút, lại quay vào báo, “Vị Lục tiền sinh kia nói, anh ấy có chuyện quan trọng muốn nói chuyện với ngài.”

.....

Hôm nay từ sáng sớm Lục Thời Dập đã tới tập đoàn Vinh Quang. Nhưng mà, anh phát hiện, lúc thời gian hành chính muốn gặp được Vu Văn, quả thực vô cùng khó khăn, anh đã ngồi chờ ở sảnh đến khoảng gần ba tiếng mới được truyền gặp.

Lục Thời Dập được thư ký Trình dẫn tới văn phòng tổng tài. Lại nói, đây là lần đầu tiên anh tới Vinh Quang, tất nhiên đây cũng là lần đầu tiên anh vào tới phòng làm việc của Vu Văn.

Thực sự không hề giống với trong tưởng tượng của Lục Thời Dập, phòng làm việc của Vu Văn không hề xa hoa kiêu cách của một chủ tịch tập đoàn, mà hoàn toàn ngược lại, nó toát lên khí chất cùng phong cách làm việc của Vu Văn, ngắn gọn dứt khoát, thông minh, màu sắc tối giản tinh tế.

Thư ký Trình bưng tới hai ly cà phê, Lục Thời Dập cũng không khách khí, trực tiếp kéo ghế dựa đối diện trước bàn làm việc của Vu Văn, ngồi xuống.

“Tim chị có chuyện gì?” Vu Văn ngừng lên uống một ngụm cà phê, rồi lại tiếp tục làm việc. Hiển nhiên đây đã là bớt chút thời gian tiếp Lục Thời Dập rồi.

Lục Thời Dập cũng bưng ly cà phê lên uống một ngụm, không nhanh không chậm nói: “Đến đưa cho chị chìa khóa xe.”

“Không phải bảo cậu gửi chỗ quầy tiếp tân rồi sao?..”

Lục Thời Dập phát hiện, trong lúc làm việc Vu Văn vô cùng chuyên chú. Lúc vừa nãy khi đem chìa khóa xe đặt trên bàn, anh còn cố ý đặt mạnh để tạo ra tiếng vang, mà Vu Văn cũng không thèm ngẩng đầu liếc anh lấy một cái.

Lục Thời Dập có chút buồn bực, đôi tay chống cằm, không chớp mắt nhìn người đối diện, “Nếu em nói, em nhớ chị, chính là muốn đến gặp chị thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cạnh tranh

“Nhớ chị?”

Nghe được lời này, Vu Văn rốt cuộc cũng nâng mí mắt lên ngó nhìn Lục Thời Dập, khẽ động khóe môi, vừa đặt bút ký trên văn kiện vừa nói, “Cậu với Vu Mục cùng bị bệnh ngứa da ah, nên tới đây là muốn để được chị tán cho một trận cho tỉnh táo hả?”

Từ nhỏ đến giờ, đức hạnh của Lục Thời Dập với Vu Mục y chang nhau, chẳng bao giờ nói nổi một câu đúng đắn nên tất nhiên Vu Văn chỉ nghe chơi chơi vậy thôi.

“Da em không bị ngứa đâu. Chỉ có tâm ngứa.....” Mấy chữ cuối cùng, Lục Thời Dập nói thật khề.

Tâm ngứa nên hận không thể ngay lập tức tới gặp cô, nhìn xem cô đang làm gì.

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Bất gặp ánh mắt Vu Văn liếc qua nhìn mình, Lục Thời Dập lập tức thu lại cảm xúc trên khuôn mặt. Anh chàng còn muốn nói cái gì đó, thì bỗng nhiên di động của Vu Văn đổ chuông, có giờ tay lên, ý bảo anh giữ yên lặng.

Vu Văn đứng bên cửa sổ, sau khi giải quyết xong mấy sự vụ của tập đoàn trên điện thoại đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

Lúc quay đầu lại, vẫn thấy Lục Thời Dập ở trong phòng, đang ngồi lật xem mấy quyển sách trên giá sách của cô. Vu Văn ngồi trở lại bàn làm việc, tay thì ấn gọi một cuộc nội tuyến, phân phó thư ký Trình vào lấy những văn kiện cô đã phê duyệt xong. Lúc này mới ngẩng lên nói với người đối diện: “Sao vẫn còn chưa đi?”

Lục Thời Dập thông thả đem sách để lại trên giá, quay đầu, khóe môi nhếch lên, miệng nở nụ cười, bỗng nhiên giờ giọng nịnh hót gọi cô: “Vu tổng”.

Từ nhỏ, Lục Thời Dập với Vu Mục đã chính là hai tiểu hỗn đản vô cùng bướng bỉnh không thể dạy dỗ. Lần nào xảy ra chuyện cũng lại dùng cái loại giọng điệu này kêu tên người ta.

Nghe được gọi “Vu tổng” mà Vu Văn bỗng nổi hết da gà. Trực giác mách bảo cô sẽ chẳng có chuyện gì tốt cả, đầu ngón tay cô gõ nhẹ trên mặt bàn: “Muốn làm cái gì? Có việc thì nói nhanh, nếu không có việc gì thì đừng ngồi đó mà xum xoe bợ đỡ nữa.”

Lục Thời Dập đi tới bên cạnh bàn làm việc, chống tay lên mặt bàn, thân hình cao lớn cúi xuống, với khuôn mặt đẹp trai tràn đầy hứng khởi, nở một nụ cười vô cùng xán lạn đến mê người: “Tập đoàn các chị có phải đang đăng tuyển trợ lý?”

“Thế thì làm sao, có người đề giới thiệu cho chị ah?”

“Đúng vậy.” Cặp mắt đào hoa câu hồn đoạt phách của Lục Thời Dập sáng long lanh, nở nụ cười càng thêm ân cần, “Vu tổng, chị thấy nếu em ứng tuyển chức trợ lý này thì thế nào?”

“Chẳng thế nào cả.” Vu Văn trực tiếp từ chối.

“Tại sao chứ?” Trong nháy mắt, ánh mắt Lục Thời Dập âm thầm đi rất nhiều, thu hồi về cười đùa lại, cảm thấy không cam lòng chút nào, “Em lại thấy em chính là người phù hợp nhất với chị!”

Vu Văn hỏi lại: “Phù hợp chỗ nào?”

“Đây đây đây chỗ nào cũng phù hợp hết!” Mặc kệ là làm trợ lý của cô, hay là làm người đàn ông của cô, kể từ khi Lục Thời Dập xác định được tình cảm của bản thân, thì anh lại càng cảm thấy chỉ có chính bản thân mình mới là người phù hợp nhất đối với cô.

Không sai, anh chính là chân mệnh thiên tử của Vu Văn!

Không hiểu sao trong lòng Lục Thời Dập lại tự tin đến mê muội như thế.

Ngón tay mảnh khảnh của Vu Văn cầm cây bút lên, liếc xéo anh chàng một cái, cười nói “Cậu muốn làm trợ lý cho chị, có nghĩa là chị còn phải chiều cổ thêm cậu nữa. Cậu thử nói xem rốt cuộc giữa hai chúng ta, là ai làm trợ lý cho ai?”

“Em mới không cần người chiều cổ.” Lục Thời Dập bắt đầu gấp rút PR bản thân: “Lại nói, năng lực công tác của em rất mạnh đấy. Trên phương diện sinh hoạt hằng ngày em có thể bưng trà rót nước, còn có thể giặt quần áo nấu cơm. Còn trên phương diện công việc, em có thể cùng chị đi xã giao đối ngoại, còn có thể giúp chị giải quyết các sự vụ của tập đoàn. Không dám nói một thắng mười, nhưng ít nhất cũng thắng được hai đấy. Có em làm trợ lý cho chị, không thể nói là cần thiết như đưa than ngày tuyết, nhưng cũng có thể nói rằng đây chính là dệt hoa trên gấm.”

Lục Thời Dập không có một chút khiêm tốn ngồi mềo khen mềo dài đuôi một lúc.

“Nói như vậy, cậu vừa có thể làm bảo mẫu cho chị trong sinh hoạt hằng ngày, cũng vừa có thể làm cánh tay đắc lực của chị trong công việc? Chính là một nhân tài hiếm có đúng không?” Vu Văn tiếp lời anh chàng.

“..... Có thể nói như thế.” Nhưng bảo mẫu gì cơ, sao lời này nghe có vẻ không được xuôi tai cho lắm nhỉ.

Vu Văn cười hất ra một tiếng, lắc lắc đầu, “Được rồi, đừng ồn ào nữa. Đừng quấy rầy công việc của chị, tự chơi một mình đi.”

Lục Thời Dập: “.....” Cô đang xem anh như như trẻ ba tuổi rồi tống cổ ra ngoài sao?

Anh vừa mới tốn công tốn sức trình bày với cô nhiều như thế, xem ra không có tí tác dụng nào cả.....

Đúng lúc này, Trình thư ký tiến vào lấy tập văn kiện, nhìn thấy Lục Thời Dập đứng bên cạnh Vu tổng, vẻ mặt anh chàng tiu nghỉu như bánh da nhúng nước, không khỏi tò mò lên nhìn hai người thêm một chút.

Vu tổng đang bắt nạt người ta sao?

Người ta đẹp trai ngồi ngồi vậy, sao Vu tổng lại nổi lòng nào như thế?

Nhưng, dựa theo hiệu suất tiếp khách trước đây của Vu tổng, người khách ngồi lâu nhất cũng không quá mười phút..... Vị Lục tiền sinh này đã ở ngay người trong phòng tận hơn nửa tiếng, xem ra mối quan hệ giữa hai người này không bình thường chút nào.

Mới có vài giây ngắn ngủi, mà trong đầu thư ký Trình đã kịp suy luận ra vài kịch bản drama, còn tò mò đến mức quay đầu lại nhìn tới vài lần. Mãi bát quái quá, thiếu chút nữa thì tông đầu vào cửa.

.....

Vu Văn đúng là đăng thông báo tuyển dụng trợ lý tổng tài, trước nay Dương Tụng vẫn là người trợ lý tâm phúc cũng như là cánh tay đắc lực nhất của cô trong công việc. Nhưng một mình cô quản lý cả một tập đoàn lớn, nên tất nhiên có rất nhiều công việc cần phải làm, mà hiện tại Dương Tụng cũng đang phải ba đầu sáu tay mới xử lý hết thấy, sớm muộn cũng sẽ khiến anh ta quá tải. Chính vì thế, Vu Văn mới tuyển thêm một người trợ lý nữa, kỳ thật cũng là để san sẻ lượng công việc với Dương Tụng.

Nhưng đối với việc Lục Thời Dập nói muốn tới làm trợ lý cho cô, Vu Văn sẽ chẳng thể nào tin tưởng anh chàng được. Bởi bối cảnh của Lục gia như thế nào cô hiểu hơn ai hết, nên nếu Lục Thời Dập muốn tìm một công việc thực sự có thể trực tiếp tới tập đoàn Thịnh Viễn của ông ngoại cậu ta, ít nhất còn được chức giám đốc đấy, hà cớ gì phải tới đây nhận cái chức trợ lý be bé đẽ mà phải chịu tội làm gì.

Thứ sáu buổi sáng.

Trưởng phòng nhân sự tới văn phòng tổng tài để báo cáo về tình hình tuyển dụng trợ lý. Sau vài ngày, sau tầng tầng lớp lớp cửa ải phòng vấn của bộ phận nhân sự, cuối cùng cũng chọn ra được ba người có thành tích ấn tượng nhất để vào vòng cuối.

Quyết định cuối cùng tuyển ai, loại ai, tất nhiên hoàn toàn thuộc về tổng giám đốc.

Mấy ngày trước đây, Vu Văn còn cho rằng Lục Thời Dập nói muốn tới làm trợ lý cho cô, chỉ là suy nghĩ của một phút bồng bột mà thôi, không nghĩ tới, sáng nay trên đường tới phòng họp của bộ phận nhân sự lại gặp cậu ta.

Trước giờ lúc nào Lục Thời Dập cũng ăn mặc rất thời thượng như người mẫu nam trên sàn chữ T, hôm nay chuyển qua mặc tây trang đi giày da bóng loáng, kiểu tóc thì được chăm chút tạo kiểu, toát lên hơi thở của một người đàn ông thành đạt, ưu tú.

Vu Văn thiếu chút nữa thì không nhận ra anh chàng.

“Sao em lại ở đây?”

Lục Thời Dập giơ tay chỉ vào phía bên phòng họp, “Em tới phỏng vấn.”

Phía sau Vu Văn chính là phòng họp dùng để phỏng vấn ngày hôm nay, cửa sổ kính to được kéo từ sát đất lên tới trần nhà, gọi ra không gian mở vô cùng thoáng đãng.

Hôm nay tổng cộng có ba người được chọn vào vòng cuối, trong phòng đã có hai người đang ngồi rất ngay ngắn, chờ đợi CEO tới phỏng vấn.

Vu Văn quay đầu lại, với vẻ mặt luôn điềm nhiên trước mọi sự việc, làm người khác khó lòng đoán được tâm trạng của cô hiện giờ.

Trước nay bộ phận nhân sự của tập đoàn Vinh Quang luôn nổi tiếng với những vòng sàn lọc tuyển dụng vô cùng khắt khe và tỉ lệ chọn thường rất cao, lần này đặc biệt hơn là tuyển dụng trợ lý cho tổng tài, nên điều kiện tất nhiên lại càng hà khắc, có thể tiến vào vòng phỏng vấn cuối này tuyệt đối đều là những người vô cùng xuất sắc.

Ở trong ấn tượng của cô, Lục Thời Dập với Vu Mục chẳng khác gì nhau, suốt ngày chỉ chơi bời lêu lổng không nghề không nghiệp, làm thế nào mà lại đổ qua tận mấy vòng sàn lọc của bộ phận nhân sự được?

Tên tiểu hồn đàn này, đừng nói là đi tạo lý lịch giả nha?

Vu Văn nhìn về phía Lục Thời Dập, cậu ta còn nở nụ cười khoe răng vô cùng đắc ý. Giống như đang nói “Thế nào, chị không cho em nhậm chức trợ lý, bây giờ bằng chính thực lực của mình, em cũng có thể vượt qua đoạn đường đầy chông gai, đuổi giết đến tận vòng phỏng vấn cuối cùng đây này”.

Giám đốc nhân sự đứng bên cạnh, nhìn qua lại hai bên đánh giá Vu tổng với Lục Thời Dập một lúc, hiểu kỳ hỏi: “Vu tổng, ngài quen biết tiểu Lục sao?”

“Cậu ta là.....” Vu Văn đang muốn nói Lục Thời Dập là em trai cô, muốn giám đốc nhân sự thông báo tới mấy người hôm nay tới phỏng vấn. Đúng lúc này, Lục Thời Dập bỗng nhiên giành nói trước, “Tôi với Vu tổng chỉ tình cờ gặp nhau đúng một lần, không ngờ Vu tổng vẫn còn nhớ đến. Tôi trước nay vẫn luôn khâm phục năng lực của Vu tổng, cho nên tới Vinh Quang phỏng vấn lần này chính là hy vọng có cơ hội được cùng Vu tổng học tập nâng cao nghiệp vụ chuyên môn.....”

Nói xong, Lục Thời Dập còn làm cái tư thế “Mời”, kính cần mời Vu Văn tiến vào phòng.

Vu Văn nhìn sâu vào anh chàng một cái, không nói gì thêm nữa.

Vòng phỏng vấn cuối cùng, Vu Văn đưa ra tổng cộng năm câu hỏi, mỗi người chỉ có hai phút trả lời.

Hai người đồng phỏng vấn với Lục Thời Dập, đều tốt nghiệp từ những trường đại học nổi tiếng bậc nhất trong nước, chưa kể còn có kinh nghiệm làm thư ký cho tổng tài ở những doanh nghiệp rất có tiếng khác. Vậy mà khi trả lời những câu hỏi của Vu Văn, hai người này có lúc còn khần trương và lo lắng, trong khi ấy, Lục Thời Dập lại rất thông thả, trả lời lưu loát, phản ứng nhanh nhẹn. Khi trình bày quan điểm và cách xử lý vấn đề, cũng có vài người đưa ra ý kiến phản đối, nhưng Lục Thời Dập chỉ ra được những lập luận phản biện rõ ràng rành mạch làm đối thủ á khẩu không thể ứng đối được tiếp.

Tới cả trường phòng nhân sự đối với sự thể hiện của Lục Thời Dập hôm nay liên tục gật đầu, trong mắt tràn đầy khen ngợi.

40 phút sau.

Cuộc tranh luận đầy kịch tính và quyết liệt giữa ba người thi tuyển mới kết thúc.

“Cuộc phỏng vấn ngày hôm nay đến đây là kết thúc, kết quả cuối cùng sẽ được phòng nhân sự thông báo tới mọi người vào cuối tuần này.” Trường phòng nhân sự nói.

Về mặt Lục Thời Dập tràn đầy tự tin, nở nụ cười, hai người còn lại thì ỉu xiu cúi mặt xuống, tự biết vòng phỏng vấn lần này bọn họ hầu như không có đất diễn, Lục Thời Dập đã giành hết ánh đèn sân khấu về mình.....

Đúng lúc này, Vu Văn bỗng nhiên cất tiếng nói, “Không cần chờ tới cuối tuần.”

Ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng dồn hết về phía Vu Văn, cô nhìn ba người tới phỏng vấn hôm nay theo thứ tự từ trái qua phải, tầm mắt dừng trên Lục Thời Dập đúng ba giây, sau đó chuyển qua và dừng trên người đang ngồi ở chính giữa, anh chàng đeo mắt kính gọng vàng “Cậu tên là Lư Nhất Minh đúng không?”

Anh chàng được gọi tên, đầu tiên là sững sốt, sau đó lại khần trương, một lần nữa giới thiệu tên của mình, “Đúng đúng đúng, Lư Nhất Minh của Nhất minh kinh nhân minh.”

Vu Văn gật gù đầu, trực tiếp nói luôn: “Câu thông qua, ngày mai nhớ mang cả hành lý đến công ty, cùng tôi đi công tác gấp.”

“.....???” Lục Thời Dập không thể nổi vào tai mình, nhìn thẳng về phía Vu Văn, cặp mắt đảo hoa trần ngập hoang mang nghi ngờ, khó hiểu, thậm chí là cả tổn thương trong ấy “Vì sao không phải là em”.

Vu Văn trực tiếp bỏ qua ánh mắt của Lục Thời Dập, nói xong liền đứng dậy rời đi.

Người tên Lư Nhất Minh, nhìn thoáng qua bên Lục Thời Dập đang chịu đả kích nặng nề, thì cậu ta vô cùng kích động và hưng phấn giống như vừa mới thắng được cả thế giới vậy.

Trường phòng nhân sự hiểu rất rõ phong cách làm việc của Vu Văn, một khi đã quyết định, sẽ không bao giờ thay đổi. Ông cũng không thể nói nhiều, nhưng đúng là ông rất thương thức Lục Thời Dập.

Lúc Vu Văn đi rồi, ông tiếc nuối vỗ vỗ vai Lục Thời Dập, an ủi nói: “Tiểu Lục ah, cậu rất ưu tú, có thể Vu tổng có suy tính khác nên mới cảm thấy tiểu Lư thích hợp với Vinh Quang chúng tôi hơn.”

.....

Năm phút sau.

Ở bên ngoài phòng tổng tài truyền tới giọng nói thất thanh muốn ngăn cản của thư ký Trình “Lục tiên sinh, nếu không có hẹn trước ngài không thể đi vào!”

Lục Thời Dập không để ý đến, trực tiếp đẩy cửa phòng tổng tài ra. Vu Văn nghe thấy động tĩnh, liền ngẩng đầu lên.

Thư ký Trình vội vàng đi theo vào, về mặt đầy khó xử, giải thích “Vu tổng, thật xin lỗi, tôi không cản lại được..... Tôi liền gọi bảo vệ tới!”

Vu Văn xua xua tay, “Không cần, đi ra ngoài đi.”

Vu tổng không giận cá chém thớt, may quá, thư ký Trình thờ phào nhẹ nhõm, tinh thần bất quá lại nổi lên bất chấp hoàn cảnh..... vị Lục tiên sinh này, nói muốn xông vào văn phòng tổng tài là xông vào, mà Vu tổng cũng không hề nổi giận, mối quan hệ này tuyệt đối không bình thường.

Vu tổng sao lại dễ tính như thế nhỉ, không phải là bạn trai của Vu tổng chứ....?

Nếu đúng thế thì, anh bạn trai cũng quá soái đi!

.....

“Em rõ ràng so với hai người kia đều giỏi hơn, tại sao chị lại đánh trượt em? Thật không công bằng!” Lục Thời Dập tiến vào phòng, bắt bình lên tiếng đòi công đạo cho mình.

Vu Văn bôn vãn kiện trên tay xuống, cầm ly cà phê lên uống một ngụm, kiên nhẫn nói, “Hai người bọn họ tới đây xin việc vì cần công việc để nuôi sống gia đình, còn cậu thì sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Vô kịch nhỏ

Lục Thời Dập: Tại sao chị lại đánh trượt em?

Vu Văn: Hai người bọn họ tới đây xin việc vì cần công việc để nuôi sống gia đình, còn cậu thì sao?Lục Thời Dập: Em cũng cần công việc để nuôi sống gia đình.

Vu Văn: Cậu nuôi ai?

Lục Thời Dập: Nuôi chị!!

Lời của Translator: Mặt tiểu chó săn dày quả, ha ha

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Mối Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chuyển công tác

“Em.” Lục Thời Dập bỗng chợt dạ, đúng là mục đích của anh không đơn thuần, nhưng anh có sự chân thành mà.

Lục Thời Dập ngập ngừng một chút, thành thật nói: “Tất nhiên em cũng là tới để làm việc, chẳng lẽ nhìn em giống loại người chỉ dựa vào gia sản của gia đình để sống không cần làm việc sao?”

Anh cũng rất muốn được nhận công việc này như mọi người khác, bởi vì anh muốn dựa nó tiếp cận Vu Văn, theo đuổi cô, để tương lai anh cũng có gia đình của chính mình.

Vu Văn trầm nghĩ: Không nói thì còn không để ý, nói rồi mới thấy đúng là giống thật.

Lục Thời Dập lại nói: “Em đã không hề đi cửa sau, không nói tới là em hoàn toàn dựa vào thực lực của chính mình để tiến vào vòng cuối, chị rõ ràng cũng biết, em phù hợp với mọi yêu cầu của chị hơn hẳn hai người kia, giờ chỉ vì có thành kiến cá nhân đối với em mà chị lại lựa chọn người khác. Đối với em mà nói, đây không chỉ đơn giản là không công bằng, mà chính là chị không hề tin năng lực của em có thể đảm đương được công việc!”

“Cần bản là chị.Xem, Thường, Em!” Càng nói câu chữ càng nặng nề. Khuôn mặt cùng hai bên tai của anh đỏ bừng lên vì kích động, ngay cả vành mắt cũng phấp phồng.

Vu Văn nhìn anh chàng đang cổ cẳng lý trước mặt mình, tuy rằng vẻ ngoài cùng khí chất đã phần nào toát lên hơi thở của một người đàn ông thành thực khi thay bộ tây trang. Nhưng rốt cuộc vẫn là một cậu thiếu niên kiêu ngạo cùng tự tin thái quá, không thể chịu nổi một chút đã kích nhe nhò. Trong cặp mắt đào hoa kia hiện lên tất cả sự tủi thân, uất ức mà bản thân đang phải gánh chịu.

Vu Văn có chút dờ khóc dờ cười, thờ dãi nói “Nếu thực sự cậu muốn có một công việc, thì tìm ở công ty của ông ngoại mình mà, việc gì phải tới nhậm cái chức trợ lý vặt vả chỗ chị làm gì.”

“Em chính là vì muốn mài giũa bản thân nên mới không tới Thịnh Viễn.” Lục Thời Dập bắt đầu thấy hy vọng, bây giờ phải tỏ ra đáng thương, khổ sở nói: “Chị cũng biết ông ngoại rất nuông chiều em, trong mắt ông em mãi mãi chỉ là một cậu bé, không cho làm cái này, không cho làm cái kia kia, cho dù em có tài năng đến đâu nếu tới chỗ ông ngoại em chắc chờ đến thiên hoang địa lão cũng chưa chắc được làm việc ấy. Vì thế em chỉ có thể đi theo chị, mới có thể mài giũa rèn luyện ý chí của mình để trưởng thành người đàn ông thực thụ.”

Lục Thời Dập lại nói một tràng về sự tốt đẹp của Vu Văn. Nào là Vu Văn ở trên thương trường thủ đoạn lợi hại ra sao, đám đàn ông con trai đều không bằng năng lực thế nào. Còn nói ở công ty có yêu cầu với nhân viên nghiêm khắc, luôn đối xử rất bình đẳng, thưởng phạt lại phân minh, nên mọi người đều vừa kính vừa sợ cô.

Nhưng không hiểu sao Vu Văn nghe những lời này, như thế nào lại cảm thấy không giống những lời tốt đẹp gì cả.

Vu Văn đặt ly cafe xuống, hỏi: “Cậu thật sự muốn mài giũa bản thân?”

“Vâng, so với vàng còn thật hơn!”

“Nếu đúng như vậy, thì vừa hay Quý tổng của tập đoàn Hòa Á cũng đang thiếu một vị trợ lý, chị sẽ giới thiệu cậu cho ông ấy. Năng lực làm việc của ông ấy vượt hơn cả chị đấy, cậu mà đi theo sẽ học hỏi được rất nhiều thứ.”

Lục Thời Dập: “.....” Nói cả nửa ngày, vẫn còn muốn đuổi cậu đi?

Lục Thời Dập nhìn Vu Văn bắt đầu nhấc đi động lên, thật sự sẽ gọi điện thoại cho Quý tổng gì đó, vội vàng tới ngăn lại, “Đừng đừng đừng, em chẳng quen biết gì ông ta, em không đi đâu, em chỉ muốn đi theo bên cạnh chị để học tập!”

Vu Văn vẫn không hề buông lỏng, Lục Thời Dập đành ra đòn sát thủ, bất chấp tất cả nói: “Nếu chị thật sự không cần em, chắc em chỉ có thể tới chỗ của Vu Mục, vừa lúc cậu ấy nói đang thiếu một phó tổng, muốn em tới giúp đỡ. Cũng vui, lúc tan làm chúng em có thể cùng nhau đi uống rượu, nhảy nhót ca hát, cả đi đua xe nữa, nghỉ thôi cũng đã thấy tuyệt vời. uầy, đúng rồi, Vu Mục còn nói cậu ta mới quen mấy em hot girl trên mạng, vô cùng nhiệt tình, muốn em đi cùng anh chàng đưa các cô ấy đi Makhdives chơi mấy ngày.”

“Các em thử làm bậy bạ lần nữa xem!” Vu Văn lập tức thấy đau đầu.

Vừa mới ngoan được mấy ngày, giờ lại bắt đầu tính làm loạn nữa ah? Nếu hai tên hỗn đản này ngày ngày tụ tập với nhau, thì Vu Văn thật sự không yên tâm chút nào. Vậy không bằng đem Lục Thời Dập để dưới mí mắt của cô, Vu Mục chỉ có một mình sẽ không thể tạo ra sóng gió to lớn gì.

Vu Văn nhủ thầm, một lúc lâu sau, mới nói, “Chị có thể giữ cậu lại làm việc, nhưng cậu dám đem thái độ chơi đùa vào công việc, lại không có trách nhiệm, bỏ giờ công việc giữa chừng thì chị lập tức.”

Lục Thời Dập tiếp lời cam đoan nói: “Em tuyệt đối sẽ không bỏ dở công việc giữa chừng, cam đoan hoàn thành tốt công việc được giao! Chị cứ yên tâm, chỉ cần cho em làm việc tại Vinh Quang, trừ phi chị đuổi em đi. Không! Chỉ cần chị nghĩ muốn đuổi em đi, em cũng sẽ không đi!”

Lục Thời Dập thấy ý đồ đã đạt được, trong lòng mừng như nở hoa, lại bỏ thêm một câu đầy hàm ý: “Giữ em lại, em tuyệt đối làm chị hài lòng!”

Vu Văn đang chéo hai bàn tay, liếc anh chàng một cái.

Anh chàng giờ trò xấu với cô sao? Làm sao cô có cảm giác mình vừa bị tính kế?

“Được rồi, vậy trước thử việc một tuần.”

“Cảm ơn Văn..... Cảm ơn Vu tổng!”

—

Sáng sớm hôm sau.

Lục Thời Dập xuất hiện tại tầng một đại sảnh của tập đoàn Vinh Quang với một bộ vest trắng thơm, bên ngoài là một chiếc áo dạ dáng dài thời thượng, đeo kính râm, miệng thì đang nhai kẹo cao su.

Tuy là cuối tuần, nhưng tại đại sảnh cũng có khá đông người, nên tất các ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía anh.

Anh chàng Lưu Nhất Minh tới từ rất sớm cũng đang ngồi chờ, khi nhìn thấy Lục Thời Dập cũng đang kéo vali về phía mình, cậu ta giật bắt từ trên sô pha đứng lên, vẻ mặt rất khẩn trương cùng đề phòng: “Sao anh lại ở đây?”

“Cũng giống anh thôi, đi công tác.”

“Cái gì mà cũng giống tôi? Anh đi công tác cùng với ai?”

“Còn có thể là ai vào đây, đương nhiên là cùng Vu tổng.” Lục Thời Dập tháo xuống kính râm xuống, thong thả ngồi xuống sô pha, mới nhân nhả làm sao. Dáng vẻ của anh hiện giờ đâu có giống đi công tác chút nào, hết như đang chuẩn bị đi du lịch vậy.

“Trợ lý tổng tài chỉ tuyển có một người thôi mà, ngày hôm qua anh đã bị loại rồi còn gì, sao có thể đứng ở đây được?” Lưu Nhất Minh tuy rằng không mập, nhưng đầu của anh chàng lại tròn vo, đặc biệt là gương mặt kia, đã hai mươi mấy tuổi rồi, vẫn còn mang theo vẻ mũm mĩm của trẻ con. Lúc nói chuyện, hai bên má cứ lắc lắc lư, càng làm cho khuôn mặt vô cùng sinh động.

“Làm sao, sợ tôi cướp mất bát com của anh ah?” Lục Thời Dập thấy mặt anh chàng kia đầy mặt khăn trương, trông còn rất buồn cười, nên cố ý đùa anh chàng một chút: “Không tin tưởng vào bản thân vậy sao?”

Lưu Nhất Minh không phải loại không có tự tin vào bản thân, nhưng buổi phỏng vấn ngày hôm qua, thật sự là Lục Thời Dập biểu hiện quá mức xuất sắc, hoàn toàn áp đảo mọi ứng cử viên khác. Hơn nữa, ngày hôm qua lúc đang đứng chờ phỏng vấn, anh chàng còn nhìn thấy Lục Thời Dập nói chuyện với Vu tổng cùng giám đốc bộ phận nhân sự, mấy người này hình như là quen biết lẫn nhau.....

Lưu Nhất Minh cảm thấy nguy cơ cảm trùng trùng, ánh mắt mang thái độ thù địch nhìn Lục Thời Dập, “Anh nhất định là đi cửa sau rồi, cướp lấy vị trí của tôi! Tôi, tôi, tôi căm ghét những loại thấy chúng tôi thấp cổ bé họng là dùng quy tắc ngầm để đẩy chúng tôi ra!”

Lục Thời Dập bị chọc cười, đứng lên, vỗ vỗ vai Lưu Nhất Minh, “Chi bằng gương mặt này của tôi, đã muốn dùng tới quy tắc ngầm còn phải cần tôi phỏng vấn sao?”

Lưu Nhất Minh: “.....”

“Còn có, ai nói trợ lý tổng tài chỉ tuyển dụng có một chỉ tiêu. Người anh em, yên tâm đi, không ai đoạt chức vị của anh cả, về sau chúng ta cùng nhau dốc sức vì Vu tổng, hợp tác vui vẻ nha.”

Lưu Nhất Minh: “.....”

Đúng lúc này, cửa thang máy chuyên dụng cho tổng tài được mở ra, Lục Thời Dập với Lưu Nhất Minh nhìn thấy Vu Văn từ bên trong bước tới, Dương Tụng kéo hai vali hành lý đi ngay theo sau, liền nhanh chóng lùi kéo vali của mình tới tập hợp.

Hôm nay Vu Văn muốn bay tới Thẩm Quyển.

Mấy ngày tới, sẽ có một cuộc hội nghị thương nghiệp giữa các doanh nghiệp top đầu trong cả nước tại Thẩm Quyển, tập trung rất nhiều lão đại trong ngành sản xuất tham gia. Tập đoàn Vinh Quang tập đoàn là một thương hiệu uy tín lâu năm lại mới có cuộc chuyển mình vượt bậc, tất nhiên cũng được mời tới tham dự. Hơn nữa, Vu Văn còn được tổ chức mời làm đại biểu cho nữ doanh nhân trẻ lên đọc diễn văn.

Đương nhiên, tham gia những hội nghị như thế này, ngoài được kết giao mở rộng quan hệ, thì cũng tạo cơ hội tìm ra những hướng phát triển mới cho doanh nghiệp để thuận lợi mở rộng thị trường sau này.

Chuyến đi công tác lần này, ngoài Dương Tụng và Lưu Nhất Minh thì Vu Văn còn dẫn theo hai người chuyên gia của bộ phận kỹ thuật. Đến khi nhìn thấy Lục Thời Dập cũng ở trong đội ngũ đi công tác, cô chợt dừng bước, lạnh lùng nhíu mày lại.

Lục Thời Dập cũng dừng bước, đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Vu Văn, anh làm như không có chuyện gì cả, mắt nhìn thẳng.

Mấy người trong tổ, đưa mắt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chờ vài giây sau, Vu Văn thấy Lục Thời Dập vẫn không có động tĩnh gì, bèn gọi anh chàng qua một bên, thấp giọng chất vấn, “Ai bảo cậu tới đây?”

“Em làm trợ lý tổng tài, tổng tài muốn đi công tác, làm sao em lại có thể không đi cùng chứ.” Lục Thời Dập bông đùa nói, đúng kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Đôi môi hồng của Vu Văn hơi mím lại, hít một hơi thật sâu, “Ngày hôm qua chị đã nói với cậu rất rõ ràng là hãy bắt đầu thử việc vào thứ hai tuần sau. Chuyến đi công tác lần này, không cần đi theo, trở về đi.”

Vu Văn vốn nói lời gián dị mà ý tứ sâu xa, nói xong liền đi. Lục Thời Dập thấy vậy bèn nắm lấy cổ tay cô giữ lại, nhất quyết không từ bỏ nói: “Cùng là trợ lý, tại sao chị chỉ bảo Lưu Nhất Minh đi cùng, mà không muốn cho em theo?”

Vu Văn quay đầu lại, nhìn xuống phần cổ tay đang bị giữ lại, ấn đường bỗng thấy giật giật.

Xung quanh mọi người nhìn họ với cặp mắt tò mò, ngoài mặt như mặt hồ yên ả nhưng bên trong thì đang bùng nổ tình thần bất quá. Đến khi chạm phải tầm mắt lạnh lùng của Vu Văn, những cặp mắt kia mới vội vàng tránh đi.

Vu Văn nhìn về phía Lục Thời Dập, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, nhắc nhở: “Chú ý cử chỉ ngôn từ của cậu.”

Tới lúc này Lục Thời Dập mới lưu luyến nói lòng bộ móng vuốt của mình ra.

Cô lẽ cô đã quen biết Lục Thời Dập từ khi con nhỏ, nên bây giờ khi đối mặt với anh, Vu Văn không thể chỉ coi anh như là một nhân viên bình thường để đối đãi được. Nếu đây đúng chỉ là đơn thuần một cấp dưới của cô, làm gì có ai dám chống lại yêu cầu và mệnh lệnh của sếp như Lục Thời Dập. Mà nếu thực sự có người dám như thế thật chắc cũng bị cô tổng cổ từ lâu rồi

Vu Văn thờ dài, nói như là dỗ trẻ nhỏ: “Cậu cũng biết đấy, lúc đầu chị chỉ định tuyển có một trợ lý thôi, nên chuyến đi công tác lần này thư ký Trình cũng chỉ đặt một vé máy bay cho trợ lý. Vậy nếu lần sau có chuyến công tác tiếp, chị sẽ cho cậu đi theo.”

“Hóa ra là chuyện không có vé máy bay cho em, sao chị không nói sớm!” Lục Thời Dập cố kéo dài âm cuối ra, đắc ý rút từ trong túi ra một tấm vé máy bay, vẫy vẫy nói, “Em đã mua vé cho mình rồi, chị xem, còn cùng chuyến bay với mọi người nữa, em đã có thể đi cùng được chưa?”

Vu Văn: “.....”

Cô đã nói mà, tự nhiên tối hôm qua Vu Mục lại gọi điện hỏi cô xem hôm nay đi công tác ở đâu, ngồi chuyến bay nào.....Cô đã thấy là lạ còn tưởng đứa em trai của mình đột nhiên lại hiểu chuyện như thế, còn biết quan tâm tới chị gái, hóa ra tên tiểu hổn đản này bảo Vu Mục hỏi giùm.....

Cô có cảm giác như bị gài bẫy vậy.

Vu Văn xem xét đánh giá Lục Thời Dập, anh đang nhìn cô nở nụ cười rạng rỡ, nụ cười ấy mới vô hại đơn thuần làm sao.

Già rồi, lại dám gài bộ ah!

Tên tiểu hổn đản này, lại dám tính kế với cô.

Trong lòng Vu Văn sáng rõ như gương.

—

Chuyến đi công tác lần này, Lục Thời Dập tuy mặt dày dùng mưu mẹo để được cho đi cùng. Nhưng khi tới Thẩm Quyển, Vu Văn giao những việc hết sức cơ bản cho Lục Thời Dập làm – một chân tạp vụ không hơn, từ đi mua cà phê, đưa văn kiện, sửa sang lại giấy tờ, thi thoảng còn kiêm cả tài xế lái xe..... Ngay cả một chút liên quan đến kỹ năng làm việc công sở cũng không có, giống phiên dịch tài liệu văn văn..., tất cả đều được giao cho Lưu Nhất Minh.

Lục Thời Dập không được tổng tài coi trọng, trong lòng Lưu Nhất Minh cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Nhưng chỉ có duy nhất Dương Tụng được theo vào cô tham dự hội nghị. Hai người bọn họ đều không được tiến vào hội trường.

Tất nhiên, buổi sáng ngày đầu tiên diễn ra hội nghị, Vu Văn có một bài diễn văn khai mạc, nên Lục Thời Dập đã nghĩ cách trà trộn vào hội trường, muốn tận mắt chứng kiến Vu Văn ở trên đài thể hiện ưu tú xuất sắc ra sao.

Vu Văn là một cô gái mạnh mẽ, mọi người cũng nghĩ cô chẳng có hương vị của một người phụ nữ. Trong cả khán phòng này Vu Văn không phải là người con đẹp nhất nhưng lại là một cô gái nổi bật và có khí chất nhất. Hơn nữa, năng lực làm việc của Vu Văn, dùng nói phải nữ, ngay cả cánh đàn ông cũng chưa chắc được mấy người sánh được với cô. Trên khán đài, Vu Văn vô cùng đỉnh đặc tự tin, cùng lối suy nghĩ lập luận khúc chiết, logic rõ ràng, làm tất cả mọi người trong hội nghị đều rất ngưỡng mộ, cũng khâm phục cô.

Ngồi dưới khán đài Lục Thời Dập ngắm cô đến mê muội.

Bài diễn văn của Vu Văn kết thúc, phía dưới mọi người cùng đồng loạt vỗ tay nhiệt liệt. Bị mị lực của Vu Văn thu phục, giờ không chỉ mình Lục Thời Dập nữa rồi. Ngồi tại đây có rất nhiều người đàn ông thành đạt, ánh mắt của họ nhìn Vu Văn không chỉ có ngưỡng mộ mà còn cả sự ái mộ của một người đàn ông dành cho người phụ nữ.

Lúc đi ra khỏi phòng, về mặt của Lục Thời Dập đầy khó chịu, âm thầm nắm chặt tay lại.

Anh lại thích người con gái ưu tú như thế, nếu anh còn sớm không có ra tay theo đuổi sợ rằng cô sẽ bị người khác cướp mất, nếu như thế thật chắc anh sẽ phát điên!

Bên ngoài khán phòng hội nghị.

Lưu Nhất Minh sút đầu mê trán mới tìm được Thời Dập, thấy anh đang đi từ phòng hội nghị bước ra. Cậu ta đẩy đẩy khung kính gọng vàng của mình, mĩa mai nói “Đừng chỉ chăm chăm khoe mình làm việc chăm chỉ trước mặt Vu tổng, làm người ấy mà, chính là phải làm việc đến nơi đến chốn.”

Lưu Nhất Minh đã sớm phát hiện, mấy ngày nay, Lục Thời Dập làm gì cũng sán lại gần trước mặt Vu tổng, xum xoe bợ đỡ, vuốt mông ngựa. Loại người này chẳng bao giờ làm việc đáng hoàng, muốn trèo cao thành chim phượng hoàng đây mà, anh còn lạ gì nữa!

Thấy Lục Thời Dập thất thần, không phản ứng lại lời mình nói, Lưu Nhất Minh thở phì phì, đem tập tài liệu trong tay ném vào ngực của Lục Thời Dập, “Trước 11 giờ phần tài liệu này phải được tới chuyển tới tay Khâu tổng, hiện giờ đã là 10 giờ 40 phút, anh mà làm hỏng việc, xem Vu tổng xử lý anh như thế nào!”

“Người anh em, việc gì phải đắc ý như thế, xem như anh lợi hại.” Lục Thời Dập cũng không tức giận, cầm tập tài liệu, tiêu sái rời đi.

—

Lục Thời Dập trở về Bắc Kinh trước một đêm, thì nhận được điện thoại của Vu Mục. Đã nhiều ngày chưa được gặp nhau, Vu Mục xuýt chút nữa cho rằng Lục Thời Dập đã quay lại nước Mỹ. Lại biết được tin anh chàng vừa mới chạy tới chỗ chị gái mình nhậm chức trợ lý. Vu đại thiếu gia bị tào bôn mấy hôm nay, giờ đang phải ngồi ôm nhà xí, ngồi rặn như muốn lòi cả ruột ra.

“Mày CMN cười nắc nẻ như thằng dở vậy?!”

“Không phải kể chuyện cười đâu, là thật đấy.”

“Lục Thời Dập, mày đúng là CMN mày có tâm lý biến thái ah? Nên mới chạy chị tao để chịu hành hạ? Nhanh chóng trở về Bắc Kinh đi, lão tử tìm bác sĩ trị ung nano cho!”

“Đầu óc tao vẫn rất tốt, không nói nữa, có cuộc gọi tới.” Lục Thời Dập tắt cuộc gọi của Vu Mịch, chuyển qua nhận cuộc gọi tới từ Dương Tụng.

Vu Văn công tác mấy ngày nay tại Thẩm Quyền, mỗi tối đều có tiệc xã giao, nhưng lần nào cũng chỉ cho một mình Dương Tụng đi theo.

Có trời mới biết, anh vô cùng đố kỵ với Dương Tụng.

Mỗi ngày anh không được nhìn Vu Văn tới vài lần, đành nhàm chán hết nằm lại ngồi trong phòng khách sạn. Cho nên, lúc Dương Tụng ở trong điện thoại nói, đêm nay đáng lẽ phải cùng Vu tổng tới dự một buổi tiệc sau cuộc họp nhưng hiện tại anh ta chưa kịp giải quyết xong công việc nên không thể qua đi cùng, Dương Tụng lo lắng một mình Vu tổng đi dự tiệc, sẽ bị người ta chèo sây.....

“Tôi đã hiểu, tôi lập tức qua bên đó, gửi địa chỉ cho tôi!” Lục Thời Dập nhanh như bay từ giường đứng dậy, không đợi đối phương nói xong, đã vội lấy vợ lấy chiếc áo khoác, nhanh chóng xuống tầng.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Thời Dập: Đến tuổi này rồi, không có mưu tính, thì làm sao nhậm được chức trợ lý tổng tài? Không có mưu tính, liệu có thể cùng nhau đi công tác không? Mà đã không thể cùng nhau đi công tác thì làm sao hằng đêm cùng bồi dưỡng tình cảm được? Không thể bồi dưỡng tình cảm thì bao giờ mới theo đuổi được bà xã

Tác giả: Dừng dừng dừng!! Tiểu chủ sẵn dừng lại biện cố cho tính toán của bản thân nữa đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Say rượu

Bữa tiệc đêm nay do tổng tài Lục Sang của tập đoàn khoa học kỹ thuật Sang Hưng tổ chức. Một bàn mười hai người, có tới bảy vị tổng tài, gồm nhiều nhân vật quan trọng của nhiều ngành nghề khác nhau từ quản trị Internet, tài chính, nghiên cứu điều trị, trí tuệ nhân tạo đến các ngành sản xuất. Đêm nay, có hai vị tổng tài mang thư ký và giám đốc đi cùng, tuy hai người này đều là nữ giới nhưng tính trong cấp bậc tổng tài, thì Vu Văn người nữ giới duy nhất. Hơn nữa buổi sáng Vu Văn vừa có một bài diễn thuyết vô cùng xuất sắc, nên dĩ nhiên cô hoàn toàn là tiêu điểm của bữa tiệc đêm nay. Và cũng trở thành mục tiêu cho mọi người thay phiên nhau đến chúc rượu. Đề tài bài diễn thuyết hôm nay của cô là《trong lai của mô hình trí tuệ nhân tạo 》. Chủ yếu quay chung quanh tính toán lượng tử kết hợp trí tuệ nhân tạo, sẽ sinh ra các loại thay đổi. Trí tuệ nhân tạo vẫn đứng đầu mấy năm nay, thậm chí tương lai sẽ vẫn tiếp tục phát triển vô cùng rực rỡ. Con sóng lớn khoa học kỹ thuật đã tới, rất nhiều tập đoàn xí nghiệp ý thức được việc “ai nắm giữ trí tuệ nhân tạo, người đó liền nắm phần chủ động trong cạnh tranh thương nghiệp”. Nhưng, khoa học kỹ thuật cải tiến từng ngày, mà cách tính toán truyền thống hiện giờ đã không thể theo không kịp sự phát triển của trí tuệ nhân tạo. Điều này chính là hạn chế của trí tuệ nhân tạo, dù có trí năng*, nhưng lại không khôn ngoan. Cho nên, hiện tại nhà nhà mới đi đầu tư vào trí tuệ nhân tạo, thì Vu Văn đã sớm nhìn xa trông rộng, ba năm trước đây đã liền đầu tư thành lập một phòng thí nghiệm lượng tử. Trí tuệ nhân tạo, chủ yếu nghiên cứu đối tượng là lượng tử máy tính. *智能/trí năng: trí tuệ và năng lực. Vậy lượng tử máy tính là gì? Đơn giản mà nói, chính là một khi nghiên cứu thành công lượng tử máy tính, thì hiện tại máy tính chúng ta đang dùng liền biến giống như bàn tính sơ khai vậy. Giống như giải một hệ thống mật mã RSA, một máy tính hiện đại nhất hiện nay cũng phải mất tới 60 vạn năm mới giải được, nhưng dùng lượng tử máy tính, chỉ mất không đến 3 tiếng đồng hồ mà thôi! Nếu lượng tử máy tính cùng trí tuệ nhân tạo kết hợp lại với nhau, người máy sẽ tự mình tiếp thu học hỏi cùng có năng lực tư duy giống hệ như con người, thậm chí còn sẽ vượt xa hơn cả nhân loại. Các tổng tài đều vô cùng hứng thú đối với bài diễn thuyết của Vu Văn hôm nay, trên bàn tiệc đều không ngừng tỏ ra quan tâm về nội dung của thí nghiệm tính toán lượng tử. Vu Văn nhất nhất giải đáp, cùng chuyên nghiệp. Xinh đẹp, có năng lực cùng trí tuệ, luôn là làm người ta phải trầm trồ tán thưởng. Các tổng tài rất nhiệt tình thay phiên nhau tới kính rượu, mặc dù Vu Văn cũng được coi là có tư lượng cao, nhưng sau mấy lượt uống, cũng không chịu nổi. Lúc này, tuy Lục Sang có uống đỡ thay Vu Văn vài lần, nhưng cô vẫn phải đi ra toilet nôn tợn hai lần. “Lục tổng lại yêu thương Vu tổng rồi, lần này cũng không cho lại uống thay Vu tổng đâu nha. Ly này là tôi quyết phải kính Vu tổng.” Ngồi bên tay trái Vu Văn là Vương tổng, lại cảm lý lên để bắt đầu một vòng kính rượu “Cảm tạ Vu tổng đã cho mấy lão gia hóa chúng tôi được tiếp cận những tri thức tiên tiến.”

“Vương tổng phải thương hương tiếc ngọc chứ, nếu Vu tổng lại uống chắc chắn sẽ say mất.” Ngồi chéo nghiêng đối diện với Vu Văn là Lục Sang, cũng cảm bình với chén rượu đi tới phía sau cô, “Vây, tôi thay Vu tổng uống ba ly.”

“Không cần, cảm ơn ý tốt của Lục tổng.” Vu Văn tuy đã uống đến cực hạn, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra vô cùng thanh tỉnh, hào sảng nói: “Vương tổng, ly này tôi kính ngài, cạn chén.”

Vu Văn không nợ ân huệ của Lục Sang.

Tuy những vị tổng tài ngồi ở đây ai ai cũng rất có hứng thú với hạng mục nghiên cứu của Vu Văn, nhưng người có sự quan tâm lớn nhất đối với hạng mục này không ai khác chính là Lục Sang. Anh ta đối với mô hình khoa học kỹ thuật kiểu mới này vô cùng nhạy bén, mấy năm nay, về phương diện kỹ thuật của trí tuệ nhân tạo tập đoàn Sang Hưng đã có được sức ảnh hưởng rất lớn. Hai năm trước đây, Lục Sang từng nghĩ ý muốn gia nhập cổ phần vào phòng thí nghiệm này của cô, nhưng Vu Văn không muốn hợp tác cùng bất kỳ công ty nào ở thời điểm này nên đã khéo léo từ chối.

Nhưng con người của Lục Sang này, vô cùng cố chấp. Đặc biệt là sau khi biết phòng thí nghiệm đã nghiên cứu ra một chút kết quả, mấy năm nay đã không dưới mười lần anh ta đã tới đề bạt chuyện hợp tác cùng cô.

Bởi vì Lục Sang biết, một khi máy tính lượng tử được nghiên cứu thành công, sẽ không chỉ ở mức trí tuệ nhân tạo, mà kể cả ở điện tín, an toàn mạng, mạng lưới internet, hàng không, tài chính, nghiên cứu điều trị, ngành sản xuất văn...văn, cùng vô số các ngành khác sẽ đều chào đón một lịch sử huy hoàng của lật đổ cùng sáng tạo.

Tuy rằng ở giai đoạn đầu này sẽ cần tiêu tốn vô cùng nhiều tiền bạc, nhưng khoản lợi nhuận thu về sau khi thành công sẽ là gấp cả mười cả trăm lần, thậm chí là vô số kể.

Ai lại không muốn là người đầu tiên ăn con của này?

Vu Văn cũng biết, Lục Sang giả làm người tốt thay cô uống rượu, chắc chắn là có ý đồ cả.

.....

Lúc Lục Thời Dập chạy tới, trong phòng truyền ra một tràng tiếng reo hò, “Vu tổng tư lượng thật tốt, quả nhiên người phụ nữ mang khí phách của đáng trọng phu! Nào lại cạn thêm một chén!”

“Lý tổng quá khen rồi, đây là ly cuối cùng, uống nữa tôi chắc chắn sẽ say mất.” Vu Văn trên mặt mang theo cười nhạt, cố gắng gồng mình áp chế dạ dày đang muốn ói đến quay cuồng. Cô ngừng đầu lên, rồi dứt khoát cạn chén.

Sau một hồi, cô đã uống liền bảy tám ly rượu.

“Vu tổng, với ly rượu của Lý tổng thì đã uống, vậy còn của tôi, cô cũng phải nể mặt tôi nữa chứ, nào lại uống thêm ba ly nữa.”

Trên bàn tiệc các lão tổng đều uống đến phiều điều cả. Rượu bốc lên đầu, làm cho càng uống càng hăng máu. Lấy đủ mọi loại cơ hưởng Vu Văn kính rượu, căn bản là không cho cô cơ hội từ chối.

Đây chính là cái điệu bộ “đem người chuốc rượu, quyết không chịu buông” mà.

Lục Thời Dập thân là đàn ông con trai, cùng đám Vu Mục, Lâm Châu Dương, mấy anh em đã gặp qua vô số chủng loại người hỗn tạp, hơn nữa anh cũng có mấy năm nay ở nước ngoài chứng kiến được muôn hình vạn trạng người đời. Anh sao lại không nhìn ra, đám người này bề ngoài thì mũ mào chỉnh tề ra dáng chính nhân quân tử, nhưng trong xương cốt lại toàn nhưng suy nghĩ để hèn bản thiêu.

Muốn chuốc say Vu Văn, rõ ràng là muốn giờ trò đời bại với cô!

Cặp mắt đào hoa luôn nhu tình như nước của Lục Thời Dập, bây giờ lại như muốn phóng ra lửa, cảm giác như trong anh đang có một trận cuồng phong giận giữ muốn cuốn tung tất cả. Hai bàn tay anh nắm chặt, đi tiến lên vài bước, trực tiếp cướp lấy ly rượu trong tay Vu Văn, ngăn không cho cô lại uống.

Có lẽ do Lục Thời Dập làm động tác quá sỗ sàng, nên tất cả ánh mắt trên bàn tiệc đều đổ dồn về phía anh. Tiệc rượu bỗng nhiên bị phá bình giữa chừng, các lão đại vô cùng khó chịu, “Cậu là ai? Dám xông vào đây làm cái gì?”

Lục Thời Dập nắm chặt tay, tiếng các khớp ngón tay kêu “rắc rắc” vang lên.

Vu Văn đã sớm say mềm, đầu óc thì quang cuồng chao đảo nhưng vẫn gồng mình chịu đựng, giờ mới nhìn rõ người đến là Lục Thời Dập lại cảm thấy cả người anh đang tản ra một tầng sát khí, Vu Văn gắt gao cầm chặt lấy cổ tay của anh ngăn không cho anh xúc động làm bừa.

“Đây là em trai của tôi.” Vu Văn cười giới thiệu.

Những vị ngồi ở đây đều là lỗi đời cả, nên mặc kệ đây là em trai thật hay em trai giả, nghe Vu Văn giới thiệu như vậy, trong nháy mắt đã treo lên bộ mặt tươi cười, “Ôi, hóa ra đây là em trai của Vu tổng. Nếu tới rồi, nhanh ngồi xuống đây uống một chén.”

Em trai?

Thoắt cái, Lục Thời Dập đã cảm thấy hít thở không thông. Anh hít sâu một hơi, cố gắng áp xuống lửa giận đang bùng phát trong mình, cũng treo lên miệng cười, đồng dạng nói: “Hôm nay sợ không thể bồi các vị uống được, tôi đến để đón chị tôi về.”

Chữ “chị” giống như được đẩy từ kẽ răng của Lục Thời Dập ra vậy.

“Vẫn còn sớm mà! Khó có được cơ hội cùng Vu tổng nói chuyện, không biết lần sau tới bao giờ mới được gặp lại nhau, đêm nay chúng ta phải uống cạn hứng mới được đi.” Những người này nôm nảm miệng mùi dứt khoát không cho người rời đi.

Vu Văn chậm rãi ngồi xuống, nhấp môi ngậm rượu, mới ra vẻ lơ đãng hỏi Lục Thời Dập, “Có ý tới đây tìm chị, có việc gấp sao?”

Vu Văn có ý cường điệu chữ “gấp” lên, Lục Thời Dập ngầm hiểu. Lập tức nói có một hạng mục xảy chút vấn đề, giám đốc hạng mục đi suốt đêm tới Thâm Quyển, đang ngồi chờ Vu Văn ở khách sạn, cấp bách mong cô trở về mở video bàn bạc. “Nếu đơn hàng này xảy ra vấn đề, có lẽ sang năm tôi phải vay các vị tổng tài ở đây tiền để trả lương cho nhân viên mất.” Vu Văn nói nửa đùa nửa thật. Cố ý nói nghiêm trọng hóa vấn đề lên.

Vu Văn tỏ vẻ vô cùng sốt ruột, nhưng ý tứ lại vô cùng khéo léo, “Hôm nay tôi đành phải rời đi trước, lần sau các vị tới Bắc Kinh, tôi sẽ nhất định mở tiệc chiêu đãi mọi người.”

Lời cần nói đã nói hết nhẽ, bây giờ không còn ai còn có thể giả mồm đòi giữ cô lại nữa.

Khi Vu Văn vừa đứng dậy, thân thể có chút lảo đảo, Lục Thời Dập âm thầm đỡ lấy cô, mới không để xảy ra điều gì thất lễ.

Vu Văn cầm túi xách, bước chân vững vàng ra khỏi phòng. Chờ đến khi cánh cửa phía sau đóng lại một cái, sức lực của Vu Văn như bị rút kiệt, toàn bộ cơ thể mềm nhũn trong ngực của Lục Thời Dập.

Anh nhanh chóng đỡ lấy cô, không cho cô trượt xuống.

Vu Văn là người không bao giờ biểu lộ cảm xúc trên khuôn mặt, mà lúc này cả khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nháu chặt mày lại, cô cũng thống khổ.

Anh khẩn trương hỏi, “Chị vẫn ổn chứ?”

“Mau.....” dạ dày Vu Văn đang cuộn lên từng cơn, “Mau đỡ tôi tới toilet.”

Gần như Lục Thời Dập mới vừa đỡ Vu Văn tới cửa toilet, Vu Văn liền đẩy lồng ngực anh ra, vội vàng vọt vào bên trong. Lục Thời Dập thấy cô bước cũng không vững, sợ cô té ngã, không kịp nghĩ ngợi gì cả liền muốn theo đi vào trong.

Đúng lúc này, có một người phụ nữ từ trong đi ra. Liếc mắt thấy anh đang muốn hướng đi vào trong, thấy anh đẹp trai sang láng, ăn mặc lại nghiêm chỉnh, không giống với một tên biến thái, liền có ý tốt nhắc nhở, “Tiên sinh, đây này là toilet nữ, phái nam ở phía đối diện.”

Lục Thời Dập vội nói “Cảm ơn”, rồi cuộc anh cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Cách đó vài mét, Vu Văn ở bên trong đang ói đến chết đi sống lại, anh ở bên ngoài nghe thấy vô cùng lo lắng.

Lúc vừa rời trước khi rời đi, Lục Thời Dập còn quay đầu lại, nhìn đám người trong phong bao. Một đám người ở trước truyền thông thì đều tỏ ra là nhân mô cầu dạng*, vậy mà ở trên bàn tiệc lại hùa chuốc rượu phụ nữ, lại còn là người con gái anh yêu. *人模狗样 (nhân mô cầu dạng): Để chỉ những người có vẻ ngoài nghiêm túc (thường dùng theo nghĩa bóng ý chỉ những kẻ trước mặt thì bóng bẩy sau lưng lại chuyên tính toán, âm mưu). Baidu

Món nợ lần này, anh nhớ kỹ!

Vu Văn ói một lúc lâu, làm Lục Thời Dập sốt ruột chờ đợi bên ngoài. Anh lại không biết bên trong tình hình như thế nào, gặp được một người phụ nữ cũng

bước vào toilet, anh liền nhờ xem hộ tình hình của Vu Văn ra sao.

Người kia vừa quay trở ra, anh liền vội hỏi: “Cô ấy thế nào rồi?” “Cô ấy muốn ới cả dạ dày ra luôn rồi, cậu thử nói xem?” Người phụ nữ trung niên liếc xéo Lục Thời Dập, nói: “Đề người ta uống nhiều rượu như thế, cậu chăm sóc bạn gái kiểu gì vậy!”

Bị người qua đường mắng, nhưng Lục Thời Dập cũng cảm thấy đối phương mắng rất có đạo lý. Anh đi công tác cùng với cô, nhưng lại không chăm sóc tốt cho cô vậy lỗi đúng là của anh.....

Lục Thời Dập lại đợi một lúc sau, không thấy bên trong có động tĩnh gì, lại càng lo lắng. Anh liền không quản nhiều nữa, giờ nói anh biến thái hẳn cũng được, trực tiếp đi vào toilet nữ để xem tình hình của Vu Văn như thế nào.

Vu Văn đêm nay không ăn được gì, trong bụng tất cả đều là rượu. Tuy rằng nôn đến kịch liệt, nhưng đều chỉ là nôn khan, ới đến mức cả người đều hư thoát*. *虚脱/hư thoát: triệu chứng hư thoát là hạ đường huyết do mất máu, mất nước

Lúc Lục Thời Dập tiến vào, nhìn thấy Vu Văn đang nhắm mắt lại, ngồi dựa vào cửa toilet, vẻ mặt suy nhược cùng khó chịu, hoàn toàn không có mạnh mẽ cùng lạnh lùng giống ngày thường.

Mặc dù không thể nhắm mí mắt nặng trĩu mở ra được nữa, đầu óc cũng quay cuồng, nhưng cô vẫn có thể cảm giác mình đang được một người nào đó bế ngửa lên, rơi vào một lồng ngực rộng rãi ấm áp, khứu giác cũng cảm nhận được làn hơi thở tươi mát dịu nhẹ như vào một ngày đầy nắng đang bao xung quanh cô, rất dễ ngủ, lại cũng rất xa lạ, nhưng cũng có cảm giác quen thuộc, như là đã từng gặp qua ở đâu đó.

Vu Văn gầy gù vài lần, rốt cuộc mờ mắt ra, đập vào mắt cô là một khuôn mặt vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn, có hàng lông mi thật dài, cái mũi cao thẳng tắp, cùng đôi môi mỏng đang mím chặt lại. Vẻ mặt anh hình như đang vô cùng lo lắng sốt ruột.

Vu Văn trầm nghĩ: gương mặt trời sinh này thật đẹp trai quá đi. Cô nhìn chăm chăm nhìn một lúc lâu sau, đầu óc mới chậm chạp có phản ứng lại, anh chàng đẹp trai này chẳng phải là Lục Thời Dập sao?.

Đầu óc say quanh cuồng giờ mới có một chút tỉnh táo, Vu Văn cảm giác không được tự nhiên, khàn khàn giọng mở miệng nói, “Đề chị xuống.”

“Chị say đến như vậy rồi, còn đi được sao? Đề em ôm chị ra xe, quay về khách sạn.” Lục Thời Dập lo lắng mình ôm lầm cô không thoải mái, đi càng vững vàng.

Không biết vì sao, Vu Văn vẫn kiên trì: “Đề chị xuống dưới..... chị có thể tự đi được.”

Rốt cuộc Lục Thời Dập không lay chuyển được ý định của Vu Văn, lại cho rằng cô lo lắng đụng phải người quen ở chỗ này, ảnh hưởng tới hình tượng tổng tài của mình.

Thâm Quyến tuy rằng không lạnh như Bắc Kinh, nhưng gió đêm vẫn lạnh vô cùng. Lục Thời Dập đem áo khoác của mình mặc vào cho Vu Văn. Cô không còn sức để cự tuyệt, chỉ đứng dựa vào bả vai xua anh, đề anh tùy ý đỡ mình rồi đi.

Thâm Quyến tuy rằng không lạnh như Bắc Kinh, nhưng gió đêm vẫn lạnh vô cùng. Lục Thời Dập đem áo khoác của mình mặc vào cho Vu Văn. Cô không còn sức để cự tuyệt, chỉ đứng dựa vào bả vai xua anh, đề anh tùy ý đỡ mình rồi đi.

Cửa khách sạn mở ra, gió lạnh bên ngoài thổi ủa vào, Vu Văn hít lấy làn khí lạnh vào trong cái da dầy đàn như lửa thiêu của mình, bỗng cảm thấy dễ chịu không ít, đầu óc hỗn độn cũng thanh tỉnh lại một chút.

“Cẩn thận!”

Khí xuống bậc thang, Vu Văn bước hụt một cái, may mắn là Lục Thời Dập kịp thời ôm lấy eo cô, đem người kéo vào trong lồng ngực của mình tránh cho cô bị ngã. Đình đầu Vu Văn bị va mạnh vào cằm của Lục Thời Dập, cô đau đến nhàu mày, liền bất giác ngẩng đầu lên, đúng lúc Lục Thời Dập cúi đầu xuống nhìn cô, đôi môi của hai người, lúc này bỗng chỉ cách một ngón tay mà thôi.

Cơ thể hai người lúc này cũng như đang dán chặt vào nhau, làm Vu Văn thậm chí có thể cảm giác được hô hấp nơi lồng ngực của đối phương đang mãnh liệt phập phồng.

Bóng đêm mê ly.

Làn khói trắng nơi chóp mũi của Lục Thời Dập cũng đang vẩn vút du lãng trên mặt cô. Vu Văn không nhìn rõ được cảm xúc nơi cặp mắt đào hoa kia, nhưng dường như cảm giác được không khí mập mờ đang bao trùm lấy hai người. Giờ phút này không chỉ dạ dày, mà ngay cả khuôn mặt cô đều đang nóng như lửa đốt.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng cô cảm giác giây tiếp theo Lục Thời Dập sẽ hôn mình.....

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường

Nhiều năm về sau, khi Lục Thời Dập đã thành một tổng tài trong thương giới. Anh đã tổ chức một bữa tiệc còn có ý mời những vị tổng tài đã chúc rượu Vu Văn năm xưa tới dự. Trong tiệc rượu hôm ấy, trong bảy vị có tới sáu vị phải nhập viện do uống thổ huyết còn vị còn lại ới đến bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ. “ Có thù tất báo” – Lục tổng tài khẽ nhếch khóe môi nói. Đối với anh, trả thù cho bà xã thì mười năm vẫn chưa muộn.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ngượng ngùng

“Em mua cho chị chút đồ ăn sáng, chị tranh thủ ăn cho nóng.” Vừa vào cửa, Lục Thời Dập liền chỉnh nâng giường bệnh Vu Văn lên, nói xong cũng không nói gì thêm, chỉ ngồi trầm mặc chăm sóc Vu Văn dùng bữa.

Lục Thời Dập mua một phần cháo dinh dưỡng thanh đạm, cùng một chút đồ ăn kèm, anh còn mua thêm cả một ít đồ ăn vặt nổi tiếng của Thâm Quyển, lượng đồ ăn khá là nhiều nên một người cần ăn không hết.

Vu Văn giương mắt lên nhìn anh chàng vài lần, nhưng cũng vẫn không thấy Lục Thời Dập nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn lại cô, ngay cả mí mắt cũng không buồn nhấc lên, vẻ mặt anh nặng nề tràn đầy tâm sự. Vu Văn nhận bát cháo từ trong tay anh, múc ăn được hai ba thìa rồi mới lên tiếng: “Tối hôm qua vất vả cho cậu rồi.”

Lục Thời Dập nhàn nhạt đáp lại: “Không vất vả chút nào.”

“Việc chị phải nhập viện, đừng nói cho Vu Mục.”

Lục Thời Dập đáp “Ừ” bằng giọng mũi.

Vu Văn lại hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

“Chưa.”

“Đồ ăn nhiều như thế này chị ăn không hết, cậu cũng cùng ăn chút đi.”

“Em không đói.” Lục Thời Dập uể oải đáp, lại bồi thêm cho cậu, “Không có khẩu vị.”

Đang giận đối với ai đây?

Tốc độ phản ứng của Vu Văn lúc này vẫn còn hơi chậm một chút nhưng cũng cảm thấy tên gia hỏa này có gì đó không đúng.

Lục Thời Dập đi theo tới Thâm Quyển mấy ngày nay, không chỉ tích cực tham gia công tác, mà đối với bất kỳ công việc gì cũng tràn đầy năng lượng, mỗi khi thấy cô rảnh rỗi, anh chàng lại như lại thành một đứa trẻ tò mò với những ý nghĩ cô quái kỳ lạ, chạy tới cùng cô thảo luận về đủ thứ trên đời, từ công việc tới sinh hoạt hằng ngày, thậm chí cả tình hình quốc gia đại sự, nhiều đề tài nói chuyện nhiều đến nỗi làm người ta đau cả đầu.

Mà hôm nay, anh chàng lại vô cùng ít nói, cô hỏi một câu cậu ta đáp lại một câu, cả người ủ xiu như bánh đa nhúng nước vậy, thật kỳ quái.

“Y tá nói cậu đã không ngủ từ tối qua, mệt lắm rồi đúng không? Hay là, chị bảo Dương Tụng qua đây, cậu về khách sạn nghỉ ngơi chút đi.”

“Không cần!” Không biết lời cô nói đã chạm phải cái dây thần kinh nào của Lục Thời Dập, mà làm nhiệt huyết của anh chàng bỗng nhiên trào dâng, “Em một chút cũng không mệt, không cần kêu ai tới cả!”

Vu Văn cổ quái nhìn chằm chằm anh chàng, “Cậu bị làm sao vậy?”

“Chẳng làm sao cả, em thật sự vẫn ổn.” Lục Thời Dập khẩu thị tâm phi đáp. Anh có thể trả lời như thế nào đây? Nói rằng, lúc ở ngoài cửa anh đã nghe được cô nói với nữ y tá kia là anh chỉ em trai cô mà thôi, không phải bạn trai của cô sao?

Vì đây mới chỉ là tình cảm đơn phương, như bị cách trở bởi thiên sơn vạn thủy, khó lòng vượt qua, như bị giấu dưới vực sâu vạn trượng, khó có ngày thấy ánh sáng. Ngay cả đến tức giận cũng không thể quang minh chính đại biểu lộ cảm xúc.

Hiện giờ Lục Thời Dập vẫn chưa dám thổ lộ tình cảm của mình với Vu Văn, bởi anh sợ, một khi bị cô biết được, sẽ đẩy anh ra xa, đẩy mối quan hệ của hai người xa tới mức không thể quay đầu lại, thậm chí ngay cả làm em trai cũng không được……

Cho nên giờ phút này, Lục Thời Dập cũng chỉ có thể phát tiết với chính mình mà thôi.

Vu Văn hỏi thế nào, cũng không thể lấy được bất kỳ lý do gì khác thường từ miệng Lục Thời Dập, nên đành phải bỏ qua.

Cô cũng đang không có khẩu vị nên chỉ ăn được một nửa bát cháo.

Trên người Vu Văn đang mặc đồ bệnh nhân rộng thùng thình, bộ quần áo tối qua cô mặc cũng không thấy đâu, ôi di động của cô, cô không nhớ rõ là đã bỏ vào trong túi xách hay là đã để vào trong túi áo khoác nữa. Vu Văn lo lắng cố người gọi điện thoại tìm cô, liền hỏi: “Quần áo chị……

Văn còn chưa nói xong, Lục Thời Dập vội vàng giải thích: “Quần áo, không phải do em, là nữ y tá thay cho chị.”

Tối hôm qua, Lục Thời Dập bị Vu Văn dọa cho sợ chết khiếp.

Lúc anh đem người đưa về tới phòng khách sạn, đang định kêu nữ nhân viên tới thay bộ quần áo ướt ra cho Vu Văn, thì thấy sắc mặt cô bỗng trắng bệch, cuộn tròn người lại trên giường, đôi tay đang ôm lấy bụng run rẩy…… Anh vô cùng lo lắng vội vàng đưa cô tới bệnh viện.

Giờ phút này, Vu Văn thấy gò má trắng nõn của anh chàng đang ửng hồng lên, bất giác bật cười, “Chị định hỏi là áo khoác của chị để ở đâu?”

“……” Lục Thời Dập giật mình, vừa rồi bản thân phản ứng có chút thái quá, rõ ràng là có tật giật mình……

Sắc mặt anh có chút không tự nhiên nói, “Ồ khách sạn.”

“Thế túi xách?”

“Cũng ở khách sạn.”

“Lúc cậu đưa chị tới bệnh viện, không cầm theo điện thoại giúp chị sao?”

“Không.”

“Vậy di động của cậu đâu, cho chị mượn gọi điện thoại một chút?” di động Vu Văn, mỗi ngày nhận rất nhiều cuộc điện thoại cùng tin nhắn quan trọng chờ cô xử lý. Cho nên, Vu Văn tính kêu Dương Tụng mang di động tới đây cho cô.

“Hết pin rồi.”

Vu Văn không biết là di động của Lục Thời Dập hết pin là thật hay giả nữa. Cô cũng chẳng còn hơi sức đâu mà so đo với anh chàng. Cô đưa mắt nhìn chai truyền ở bên cạnh, chỉ còn tầm khoảng nửa chai. Vu Văn liền bảo Lục Thời Dập đi làm xuất viện thủ tục cho cô, cô muốn trở về khách sạn.

Hôm nay, hội nghị tại Thâm Quyển đã kết thúc, bọn họ đã sớm lên kế hoạch là chiều nay sẽ đáp máy bay về Bắc Kinh. Đợi lát nữa quay về khách sạn, cô vẫn còn có thể giải quyết thêm một số văn kiện nữa.

Lục Thời Dập bị lời nói của Vu Văn làm cho như quả pháo được châm ngòi, rề rề bùm bùm, “Tối hôm qua chị bị trúng độc còn đấy, chị có biết chỉ thiếu chút nữa thôi là chị có thể sẽ mất mạng không? Thế mà giờ chị còn ngồi đó mà nghĩ đến công việc? Bác sĩ nói chị ít nhất phải nằm viện ba ngày mới có thể xuất viện! Người chị đã yếu thể rồi, chị không thể ngoan ngoãn nằm viện, nghĩ ngơi cho tốt sao? Dù biết chị là người cuồng công việc, nhưng cũng không thể bất chấp tính mạng như thế!”

Dù có nói thế nào đi nữa Lục Thời Dập cũng không cho Vu Văn làm thủ tục xuất viện.

“.....” Vu Văn ngơ ra.

Lục Thời Dập cùng Vu Mục từ nhỏ đã hay tụ tập nghịch ngợm gây sự, gặp vô số rắc rối, trước nay đều là Vu Văn dạy dỗ nhắc nhở bọn họ, thế mà không nghĩ tới, có một ngày cái tên hỗn đản thiếu giáo dục này đang đòi dạy lại cả cô.

Vu Văn hít một hơi thật sâu, “Thân thể của mình ra sao, bản thân chị là người hiểu rõ nhất.”

Chị thì hiểu cái rắm!” Lục Thời Dập nhất thời xúc động, buột mồm nói mấy lời thô tục, “Nếu chị hiểu rõ, sao tối qua chị còn uống nhiều như thế? Chị hiểu rõ, mà chị còn muốn làm việc mặc kệ sức khỏe mình?”

Vu Văn: “.....” Tên tiểu hỗn đản này, khẩu khí lớn quá nhỉ, dám giáo huấn cả cô?

Lục Thời Dập đứng ở bên giường bệnh, thân hình cao lớn vốn đã là ưu thế, Vu Văn lại đang ngồi, mặc đồ bệnh nhân lưng thùng làm cô trông nhỏ bé hơn hẳn, sợ gì chứ, mắt cô sáng như đuốc nhìn chằm chằm Lục Thời Dập, nhưng vẫn chẳng uy hiếp được anh chàng.

Lục Thời Dập không hề lép vế hiên ngang nghênh đón ánh nhìn của Vu Văn.

Không biết là do thái độ nói chuyện của Lục Thời Dập, hay là anh chàng chạm phải vảy ngược của Vu Văn, mà cô liền lời khí thế của một bá đạo tổng tài ra, “Lục Thời Dập, cậu đừng quên, hiện tại cậu đang là nhân viên của Vinh Quang. Tổng giám đốc ra lệnh, cậu chỉ có thể phục tùng, lập tức làm thủ tục, xuất viện, cho, tôi!”

Lục Thời Dập: “.....”

Thời gian trong phòng bỗng nhiên ngừng trôi.

Ánh mắt Vu Văn rất kiên định, không có chỗ cho sự cự tuyệt. Lục Thời Dập đứng bất động, hai người đứng giằng co, không biết qua bao lâu, Lục Thời Dập hít sâu một hơi, không nói đồng ý, hay không, trực tiếp quay đầu ra khỏi phòng bệnh.

“Tên tiểu hỗn đản này với Vu Mục chẳng khác gì nhau, rất biết cách làm mình điên tiết.....”

Vu Văn nhìn bóng dáng đang rời đi, cảm thán vài câu xong mới bình tĩnh lại được.

Cô dựa vào giường bệnh, đưa tay xoa xoa huyết thái dương, trong đầu hiện một màn ở bên ngoài khách sạn tối qua. Cô nghĩ tối qua mình thực sự đã uống say, mới có thể sinh ra ảo giác Lục Thời Dập muốn hôn cô.....

—

Lục Thời Dập sau khi rời đi, không hề thấy quay trở lại. Vu Văn đợi hồi lâu, cuối cùng phải tìm y tá hỏi mượn di động, gọi điện thoại cho Dương Tụng, bảo anh ta qua đây làm thủ tục xuất viện cho cô.

Dương Tụng sáng nay phải đi gặp một vị khách hàng ở Thâm Quyển, nhận được điện thoại Vu Văn, mới biết giám đốc nhà mình phải nhập viện. Vì nhận được tin khá đột ngột, nên không kịp quay về khách sạn, tất nhiên cũng không có thể mang quần áo sạch cho Vu Văn.

Vu Văn đang nghĩ phải mặc bộ đồ bệnh nhân khi xuất viện, thì rốt cuộc Lục Thời Dập cũng xuất hiện, trong tay xách theo một cái túi. Khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, đi tới trước mặt Vu Văn, nâng nâng cánh tay lên, giống hệt như một đứa trẻ đang cấu kính ghê đỏi, chỉ nói một tiếng “Nè”.

Thấy Vu Văn không nhận, lúc này mới tích chữ như vàng nói bốn chữ, “Quần áo của chị.”

Vu Văn mới vừa nhận lấy túi quần áo, Lục Thời Dập không quay đầu lại xoay người đi thẳng, bóng dáng còn rất lạnh lùng.

Cô mở ra túi ra nhìn, khẽ động khóe môi.

Tiểu hỗn đản này biến mất này giờ, hóa ra là trở về khách sạn. Quần áo sạch này được lấy từ hành lý của cô. Chỉ là khoe miệng đang cười tươi của Vu Văn, bỗng nhiên cứng lại.

Trong túi, ngoài quần áo thì Lục Thời Dập còn cầm cho cô cả một bộ.....nội y.

Mỗi lần đi công tác, Vu Văn có thói quen sắp xếp hành lý là, mỗi bộ quần áo sẽ được cho vào túi riêng biệt, vừa ngăn nắp vừa dễ tìm, còn nội y cô sẽ để chung với nhau vào một cái túi khác.

Vu Văn là một người nội y khổng*, khi đi công tác ở nước ngoài, phẩm nhân trúng được bộ nội y nào đẹp, nhất định cô sẽ mua đến mấy bộ. Phong cách nội y của cô cũng luôn thay đổi, không hề nhất quán theo hình tượng cô thể hiện ra bên ngoài hằng ngày, có kiểu nội y thành thực gọi cảm, có kiểu thì mang hơi hướng lãng mạn, thậm chí còn có cả kiểu thiếu

nữ.....

(* Vâng người ta có “thù khổng” “nhân khổng” “thanh khổng” còn chị nhà chúng ta là “nội y khổng – người cuồng nội y”)

Mặc dù Vu Văn luôn xem Lục Thời Dập như em trai, nhưng nói gì thì nói cậu ta là đàn ông con trai mà lại “thân thiết” tới mức cảm cả nội y tới cho cô, mặt Vu Văn biến sắc như thấy bầu trời đang sụp đổ trước mắt, xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt mày.

—

Đêm ấy khi Lục Thời Dập vừa trở lại Bắc Kinh, đã bị Vu Mục kéo tới quán bar uống rượu với mấy anh em.

Ngoài Vu Mục, Lâm Châu Dương, cả Thẩm Trác Nghiêu cũng tới. Thẩm Trác Nghiêu đang là tiểu thớt tươi trong giới giải trí. Lần tụ họp lần trước, khi Lục Thời Dập mới về nước, Thẩm Trác Nghiêu còn ở nơi khác đóng phim nên không tới. Lần này, cuối cùng mấy anh em mới được tụ tập đông đủ, đêm nay thật là náo nhiệt.

Chẳng qua, cả đêm Lục Thời Dập đều thất thần.

Lục Thời Dập tới Vinh Quang trợ lý cho Vu Văn, Vu Mục đã biết, tất nhiên hai người kia cũng biết. Vì việc này mà đêm nay mấy anh em đều hòa vào cười nhạo anh.

Nói rằng, anh ở nước ngoài tiêu dao sung sướng không thích, lại nhất nhất phải chạy tới chỗ Vu Văn để bị chà đạp để mà cảm thụ cái khó khăn của nhân gian.

“Mày cùng chị tao đi công tác mấy ngày nay, chị ấy sai mày làm những việc gì?” Vu Mục ôm lấy vai Lục Thời Dập, tò mò hỏi.

Lục Thời Dập nói đơn giản lại công việc mỗi ngày của anh ở Thẩm Quyển, lập tức làm mấy người ôm bụng cười bỏ ra.

“Mày nói xem mày đường đường là Lục đại thiếu gia, thế mà bị coi như chân chạy vặt, đến cuộc sống của nhân viên giao hàng so với mày còn có tôn nghiêm hơn nhiều..... Ha ha ha.” Lâm Châu Dương cười rồi vỗ đùi bành bạch, “Vu Mục nói không sai, mày chính là loại cuồng chịu ngược!”

“Ai cuồng chịu ngược? Tao đây chính là làm việc!” Lục Thời Dập cường điệu, không phục nói: “Loại suốt ngày chỉ chơi bồi lêu lổng như mày không tư cách nói chuyện!”

Lâm Châu Dương nhàu mày: “Ai không tư cách nói chuyện cơ?”

Gậy chọc *út Vu Mục tiếp lời: “Ai J | J ngắn cơ, ai không tư cách nói chuyện!”

Lâm Châu Dương: “Đi, ra WC so xem ai ngắn ai dài, đi!”

Mấy người anh em này đều chính là cồng tinh* không hơn.

*

“Nào nào nào, các vị chú ý hình tượng của mình chút nha.” Thẩm trác Nghiêu ngăn lại mấy tên ấu trĩ này muốn ra WC so dài ngắn thật sao, anh liền kéo đề tài kéo về chính đạo: “Thời Dập, tao nghe nói lần này mày về nước là vì theo đuổi tình yêu, theo đuổi đến đâu rồi?”

Vu Mục cùng Lâm Châu Dương vừa nghe đến đề tài này, thấy rất hứng thú, liền vội vàng ngồi xuống, về mặt bát quái hóng hớt.

Lục Thời Dập không nhiều lời, chỉ nói: “Vẫn đang ở theo đuổi.”

“Rốt cuộc là vị cô nương nhà ai vậy, đến nỗi mày phải giữ bí mật đến tận bây giờ sao?” Mấy người đều vô cùng tò mò, nhưng mặt kệ bọn họ hỏi kiểu gì vẫn không thể cạy được tên tuổi của cô gái thần bí kia từ miệng Lục Thời Dập.

Về mặt Vu Mục bùng tình ngô, giống như trình thám tìm ra được manh mối, “Tao biết rồi! Tao nói mà, tự nhiên mày lại chạy đến chỗ chị tao để chịu khổ. Hóa ra là có dụng ý khác, nhất định là tiểu chân ái của mày đang làm việc ở trong công ty của chị tao, đúng không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Vu Văn: Còn lấy cả đồ nội y của chị, cậu có thể không biết xấu hổ như thế không?

Lục Thời Dập: Về sau, cả người đều là của anh rồi, sao anh lại phải xấu hổ cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nhận sai

Lục Thời Dập bỗng chợt dạ, trong lòng thầm chửi bậy một tiếng.

Vu Mục sẽ không đoán được, người mà anh thích chính là chị gái cậu ta chứ? Anh luôn cẩn thận che giấu tình cảm của mình nên Vu Mục chắc chắn không có khả năng biết được mới đúng.....

Giờ phút này, tâm trạng của Lục Thời Dập bỗng trở nên vô cùng căng thẳng.

Bởi anh chưa từng nghĩ sẽ ngã bài cùng đám anh em sớm như vậy, cũng càng không xác định được thái độ của Vu Mục sẽ ra sao khi biết việc anh thích chị gái cậu ta.

Thấy Lục Thời Dập không biết trả lời thế nào, Vu Mục liền đắc ý nói, “Tao biết lần trước tao quên không đoán ra ai rồi, còn có một người tao quên không đoán, chính là Đường Uyển Tinh. cô ấy đang thực tập ở bộ phận tuyên truyền của tập đoàn chị tao. Đường Uyển Tinh chính là nàng chân ái bé nhỏ của mày, Ёo từ đoán không sai đúng không, ha ha ha.....”

“.....” Đường Uyển Tinh? Đây là loại nhân vật nào?

Lục Thời Dập lục lại trí nhớ đến cả một lúc lâu sau, mới nhớ ra được người kia là ai.

“Trình sát Vu, mày được lắm!” Lâm Châu Dương đã chắc chắn chính vì Đường Uyển Tinh mà Lục Thời Dập mới cố ý về nước.

Lại nói, Đường Uyển Tinh là thần thánh phương nào vậy?

Đó là người trong lòng của vô số nam sinh thời cấp hai của bọn họ, đây cũng chính là ánh trăng sáng chỉ để nhìn ngắm mà chẳng thể với tới. Đường Uyển Tinh là người phương nam, dung mạo xinh đẹp, tính cách ôn nhu, thông minh hiểu biết. Nam sinh theo đuổi cô ấy có đứng thành hai hàng cũng phải xếp tới vài vòng sân thể dục mới hết.

Thế nhưng vẫn không có một ai có thể theo đuổi được cô ấy.

Vu Mục không tin mấy cái tin vụn vặt này, mấy anh em bọn họ từ nhỏ đã luôn được nữ sinh chú ý theo đuổi, đặc biệt dựa vào giá trị nhan sắc của Lục Thời Dập một khi hắn đã ra tay, còn có ai không theo đuổi được chứ?

Vì thế mấy anh em liền đánh cược với nhau, nếu trong một tuần Lục Thời Dập có thể theo đuổi được Đường Uyển Tinh, bọn họ liền giặt tất thối cho Lục Thời Dập, cộng thêm gọi hắn là “Bố” một tháng.

Cấp hai cũng thật nhàm chán, nên Lục Thời Dập bắt đầu đuổi theo thật, nhưng mà không nghĩ tới là đến hắn ta cũng bó tay bất lực trước cô nàng.

Bạn học Đường Uyển Tinh dùng một câu nhả nhớt từ chối Lục Thời Dập, cô ấy nói: “Bạn học Lục, cảm ơn tình cảm của cậu, nhưng chúng ta bây giờ vẫn còn nhỏ, không thích hợp để yêu đương, nên vẫn là lấy việc học hành làm đầu đi.”

Hồi đó, Lục Thời Dập đã không theo đuổi được người ta, lại còn trở thành trò cười cho đám người Vu Mục suốt một thời gian dài, nói hắn dù có chưng cái mặt đẹp lên cũng bị ê chề cả thối. Lúc ấy, bọn họ thường ngăm tán dóc về Đường Uyển Tinh, còn cảm khái nói ánh mắt của cô ấy cao như thế, về sau phải là một anh chàng như thế nào mới có thể lọt vào mắt xanh được đây?.

Nhưng không bao lâu sau, mấy anh em đều quên mất ánh trăng sáng này. Bởi vì vừa lên cấp ba, Đường Uyển Tinh phải theo cha mẹ về phía nam.

“Cái này gọi là, càng không theo đuổi được đến tay càng trân quý, càng làm cho người ta nhớ mãi không quên.” Trình sát Vu đắc ý nói, “Lúc ấy hỏi mày có thích Đường Uyển Tinh hay không, mày còn nói không thích. Bây giờ lại còn vì người ta, cố ý đuổi tới tận công ty của chị tao, mày nói xem có đáng bị vả mặt hay không?”

Lục Thời Dập: “.....”

Vu Mục ghé mắt lên nhìn: “Xem về mặt này của mày lại bị ăn hành rồi, không phải là lại bị Đường Uyển Tinh từ chối đấy chứ?”

Lục Thời Dập: “.....”

—

Sau khi Vu Văn quay trở lại Bắc Kinh, cô lại bắt đầu tiến vào trạng thái làm việc bận rộn, tiến hành các cuộc họp cấp cao, xử lý những chồng chất văn kiện cao ngút, ngay cả khi biết đám Vu Mục cùng Lục Thời Dập lại đi tụ tập giết thời gian, cô cũng chẳng còn hơi sức đâu mà quản nữa. Ngay cả bản thân đang bị ốm mà cô cũng không rảnh để nghỉ ngơi.

Tới khi bận xong việc cũng đã là đêm khuya.

Thứ tư.

Từ sớm Lưu Nhất Minh đã tới công ty. Thấy Vu Văn chuẩn bị bước vào vào văn phòng, liền nhanh chóng đứng dậy, đi theo cô đi vào phòng tổng tài, dường như là có chuyện gì rất quan trọng, gấp gáp phải báo cáo với cô.

Vu Văn cúi áo khoác ra, tùy ý khoác sau lưng ghế, rồi ngồi xuống. Lưu Nhất Minh đứng trước bàn làm việc, sau khi gọi to một tiếng “Vu tổng”, liền cúi đầu xuống, nhìn về mặt có điều muốn nói lại thôi.

“Tìm tôi có việc gì?” Vu Văn cất lời hỏi.

“Có một việc.....” Lưu Nhất Minh đẩy đẩy gọng kính tơ vàng, sau một lúc ngập ngừng, mới đánh cược nói, “Vu tổng, tôi biết có một số việc tôi không nên quản, nhưng tôi thật sự lo lắng ngài sẽ chịu tổn thương, cũng lo lắng cho danh dự của tập đoàn Vinh Quang sẽ bị ảnh hưởng..... Cho nên, tôi muốn tố giác với ngài về một người!”

Vu Văn khẽ nhích cặp mày, “Cậu muốn tố cáo ai?”

“Lục Thời Dập!”

“A?” Vu Văn rất ngoài ý muốn, cũng rất tò mò Lưu Nhất Minh muốn tố giác anh chàng kia chuyện gì? Nâng nâng tay lên, ý bảo mời nói, “Cậu nói đi.”

Lưu Nhất Minh nói buổi tối hôm trước cậu ta đi ra ngoài mua bữa ăn khuya, vừa lúc nhìn thấy Lục Thời Dập ôm một cô gái say rượu xuống xe, anh ta còn cố ý lấy quần áo che mặt người con gái kia lại, lên thẳng trên tầng, trông anh ta cứ thần thần quỷ quỷ rất lên lút.

Khi ấy, Lục Thời Dập hình như phát hiện ra anh đang theo dõi anh ta nên còn cố ý đi nhanh hơn nên anh liền bị bỏ lại phía sau, sau rồi anh ta biến mất tăm. Hình như Lục Thời Dập cả đêm đều không trở về phòng, vì Lưu Nhất Minh gọi điện thoại suốt đêm cho anh ta đều không có ai nhấc máy.

Lưu Nhất Minh vô cùng hoài nghi, Lục Thời Dập chắc chắn đã phóng túng bên ngoài cả một đêm, đem cô gái say rượu kia đưa tới khách sạn, rồi lừa lên giường.....

Sở dĩ anh ta có ý nói với Vu Văn chuyện này, bởi Lưu Nhất Minh lo lắng chỉ vì cá nhân Lục Thời Dập không biết kiềm chế hành vi của mình, mà làm ảnh hưởng đến danh dự của cả tập đoàn Vinh Quang.

Vu Văn nghe xong ấn đường bỗng giật giật.

Việc cô bị say rượu rồi phải nhập viện, ngoài Lục Thời Dập và Dương Tụng ra, trong công ty không có ai khác biết được chuyện này.

Cho nên, tất nhiên Lưu Nhất Minh cũng không hề biết rằng người con gái uống say rồi bị Lục Thời Dập lừa lên giường kia, lại chính là Boss Vu Văn của anh ta.

Tính cách Lưu Nhất Minh rất ngay thẳng, nên liền tố cáo cả việc mấy ngày nay ở Thâm Quyển Lục Thời Dập đều không làm việc đảng hoàng, suốt ngày chỉ nghĩ cách tiếp cận Vu tổng.

“Vu tổng, anh ta đã không làm tốt công tác được giao, mỗi ngày trước mặt ngài chỉ lẩn la tiếp cận, lôi kéo làm quen, vuốt mông ngựa..... Tâm tư vô cùng xấu xa.” Lưu Nhất Minh còn có ý tốt nhắc nhở cô, không để bị vẻ ngoài của Lục Thời Dập mà mờ mắt.

.....

Mỗi ngày Vu Văn đều có thói quen uống cà phê nên việc đầu tiên khi thư ký Trình thấy Vu tổng tới công ty, đó là pha cho cô một ly cà phê.

Thư ký Trình pha cà phê xong, đang chuẩn bị mang tới phòng tổng tài thì đã thấy Lục Thời Dập đứng ở trước cửa phòng trà từ bao giờ.

Thân hình cao lớn của anh đang đứng dựa nghiêng vào cạnh cửa, trên người mặc một bộ tây trang cắt may vô cùng tinh tế. Tia nắng ban mai xuyên thấu qua tấm kính pha lê, dừng trên dáng người cao ráo đỉnh đầu của anh. Soái khí ngời ngời.

Trên khóe môi Lục Thời Dập lại treo lên nụ cười sáng láng lại ôn hòa, “Chị Trình, vừa lúc tôi có việc cần tìm Vu tổng, để tôi giúp chị bùng vào.”

Một khuôn mặt đẹp trai quá câu dẫn người ta mà, lập tức thư ký Trình bị mê hoặc đến thất điên bát đảo, trái tim nhỏ bé khiêu vũ đến loạn cả nhịp, nào còn quan tâm tới việc gì nữa, liền trực tiếp đưa ly cà phê đến tay anh chàng: “Đây, đây cảm ơn Tiểu Lục nha.”

Đội thư ký Trình vừa ra khỏi phòng trà, Lục Thời Dập liền xoay người đem ly cà phê trong tay đồ đi, thay bằng một ly sữa tươi nóng hổi.

Lục Thời Dập vừa tới bên ngoài phòng tổng tài, thì cũng đúng lúc đụng phải Lưu Nhất Minh đi từ bên trong ra.

Lưu Nhất Minh nhìn thấy anh, vẻ mặt tức khắc thay đổi làm giống như gặp phải cái gì đáng ghê tởm lắm ấy, dù cố ngẩng đầu lên nhưng so với Lục Thời Dập vẫn lùn hơn nửa cái đầu, anh ta liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi sượt qua.

Con cá bốn mắt đầu tròn này, lại đắc chí cái gì đây?

Lục Thời Dập lắc lắc đầu, cũng lười quan tâm tới. Trực tiếp gõ cửa, bước vào văn phòng tổng tài.

Vu Văn đang chăm chú xem văn kiện, không hề phát hiện người đang tiến vào là Lục Thời Dập.

Bưng cốc lên, uống một ngụm. Đầu lưỡi cảm thấy hương vị có gì không đúng, nhúu nhúu mồm, không vui nói: “Thư ký Trình, khi nào tôi đã bảo cô đem cà phê đổi thành sữa tươi vậy?”

Trong chớp mắt Vu Văn ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy người bước vào không phải là thư ký Trình, mà lại là Lục Thời Dập, cô kinh ngạc hỏi: “Sao lại là cậu?”

“Bụng rỗng uống cà phê không tốt. Bác sĩ đã nói chị cần phải chú ý đến vấn đề ăn uống, về sau tốt hơn hết là chị nên uống ít cà phê lại, uống nhiều sữa tươi lên, sữa rất tốt cho cơ thể.” Lục Thời Dập nở nụ cười, nâng túi bữa sáng trong tay lên, “Chị vẫn chưa ăn sáng đúng không, sáng nay em mua nhiều hơn một phần, chắc, cho chị này.”

Vu Văn vẫn không nói chuyện. Nhìn chằm chằm vào Lục Thời Dập, thấy anh chàng đem bữa sáng từ trong túi ra đặt lên trên mặt bàn.

Cô không phải loại người thù dai, nhưng cô không thể quên được ngày hôm qua Lục Thời Dập lại dám ra mặt dạy dỗ cô, lại còn giận dỗi, cau mặt cau mày rời khỏi phòng bệnh, cuối cùng còn dám quay về Bắc Kinh một mình mà không đi cùng máy bay với bọn họ.

Thế mà giờ mới qua một buổi tối, tên tiểu hồn dân này đã lại xem như không có gì xảy ra, giờ còn ở trước mặt cô mà nháy nhót.

Cũng không biết trong hồ lô của cậu ta bán loại dưa gì nữa?

Lục Thời Dập vừa bày bữa sáng ra, vừa thỉnh thoảng liếc Vu Văn vài cái, thấy cô vẫn lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, anh chỉ đơn giản kéo cái ghế phía đối diện cô ra ngồi xuống, gương mặt tươi cười càng thêm sáng lạn, “Vu tổng, vẫn còn tức giận sao?”

Lục Thời Dập thấy cô vẫn chẳng nói chẳng rằng, lại nói, “Vu tổng, chị nói xem chị vừa xinh đẹp vừa thông minh còn là một tổng giám đốc, lại đi tức giận một trợ lý bé bé như em lâu như thế, có thỏa đáng không chứ?”

“.....” Vu Văn tròn tròn mắt, ai có công phu tức giận cậu ta chứ?

Cô vẫn không nói lời nào là bởi vì..... Chỉ cần nghĩ đến việc ngày hôm qua Lục Thời Dập giúp cô lấy nội y, nên vẫn có chút không được tự nhiên. Nhưng, tên Lục Thời Dập này lại máy máy xem như không có gì.

Có lẽ ở trong lòng cậu ta, cô chỉ là một người chị, lại chẳng có chút nữ tính nào, nên có giúp lấy bộ nội y cũng thật chẳng có gì. Ngược lại có khi chỉ có cô suy nghĩ nhiều mà thôi?

Lục Thời Dập thu hồi gương mặt tươi cười lại, bỗng nhiên thái độ trở nên rất thành khẩn nói, “Sự việc ngày hôm qua, tôi đã nghiêm khắc kiểm điểm lại bản thân, tôi cảm thấy tất cả đều là tôi đã sai, ngài hiện tại đang là người lãnh đạo trực tiếp của tôi, ngàn vạn lần tôi không nên làm trái lời ngài, làm ngài tức giận, tôi trịnh trọng xin lỗi.”

Mỗi câu mỗi câu Vu Văn nghe thấy từ “Ngài” này, như thế nào lại cảm thấy vẫn chưa nghe ra sự chân thành trong lời xin lỗi này, “Cậu thật biết sai rồi?”

“Em biết sai thật rồi.” Lục Thời Dập gật đầu, còn phân tích đạo lý rõ ràng mình đã sai ở đâu, “Em sai ở, sau khi thấy lãnh đạo uống rượu đến phải nhập viện, thì không nên khuyên người ta về sau uống ít rượu đi; em sai ở, khi thấy lãnh đạo không màng sức khỏe của chính bản thân, một lòng nghĩ cho công việc, lại đi ngăn cản người ta xuất viện; em sai ở, không nên lo lắng cho thân thể lãnh đạo quá mức mệt mỏi suy nhược nghiêm trọng, kể cả người ta gào khóc mà không ai quan tâm; em sai ở, lại càng không nên lo lắng cho nhà lãnh đạo tuổi trẻ đầy hứa hẹn, liễu mạng cuồng công việc tuổi xuân đã sớm nướng hết cho công việc.....”

Lục Thời Dập nói nhanh như máy, “Em hẳn là nên giống như một loại động vật vô tình, lãnh đạo bảo em đi hướng đông, em tuyệt đối không được đi hướng tây, lại càng không được bỏ lên đầu lãnh đạo, quân tới cả sinh hoạt cũng sức khỏe của người ta.....”

Vu Văn: “.....???”

Ha a, còn nói là biết sai rồi? Này đều nói vòng nói vèo để đẩy đổ cô đây mà, thật là có tiền đồ!

Lục Thời Dập thấy mặt Vu Văn dần lạnh lùng, anh lại càng cọt nả nói, “Vu tổng, chúng ta đều là người lớn cả rồi, không nên bởi vì một chút chuyện nhỏ mà thù dai như thế đúng không?”

Vu Văn: “.....” Cái đầu cậu ấy. Cái tên tiểu hồn đản này chính là ngựa da non thiếu đòn mà!

Người ta thường không duỗi tay đánh vào gương mặt tươi cười, Lục Thời Dập nhìn cô tươi cười không biết xấu hổ, mới vừa phải nói gần nói xa việc cô không coi trọng thân thể, không chăm sóc tốt bản thân mình, Vu Văn cũng không tức giận hay phản bác điều gì. Chỉ có thể trung ra bộ mặt khó chịu.

Lục Thời Dập cười vói về mặt lấy lòng, “Vu tổng, không bằng, chúng ta bắt tay giảng hòa nha?”

Vu Văn nhìn một bàn tay to lớn duỗi về phía mình, tức giận đẩy mạnh ra, “Dem hết móng vuốt của cậu giao ra đây cho tôi!”

Còn bắt tay giảng hòa nữa chứ, ai cùng cậu đi làm mấy việc ầu trĩ như thế?

Lục Thời Dập thấy sắc mặt hòa hoãn của Vu Văn, phần ấn đường của anh cũng giãn ra, “Được rồi được rồi, coi như em đã cùng chị bắt tay giảng hòa, mọi chuyện coi như đã qua.”

Anh đem hộp bữa sáng mở ra, “Nào nào, không ăn sẽ nguội mất.”

Vu Văn nhìn bộ dạng đại nhân không chấp tiểu nhân của Lục Thời Dập, liền tức giận nói, “Không ăn, cầm đi đi.”

Vu Văn ngoài miệng nói không ăn, nhưng mùi thơm của đồ ăn đã xông tới, đừng nói, ngay cả người không đói người thấy mùi thơm này cũng sẽ thấy bụng kêu ọc ọc.

“Vu tổng, ở trước mặt em chị không phải giả vờ rụt rè làm gì, em nghe thấy được bụng chị đang kêu rồi kia kia.” Lục Thời Dập hừ hừ, đem đôi đũa cùng cái muỗng trực tiếp nhét vào tay Vu Văn.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Thời Dập: Bụng chị kêu ọc ọc rồi kia.

Vu Văn: Đầu, tôi đâu có nghe thấy.

Lục Thời Dập: Không, em nghe thấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nhìn với cặp mắt khác

“.....” Vu Văn thật muốn nhảy dựng lên, đem cái tên tiểu hồn đản ngựa đòn này hung hăng đập một trận. Cuối cùng cô vẫn dè nén sự ức chế lại, không thêm chấp nhặt với cậu ta, cũng không thể xem nhẹ cái dạ dày của bản thân, rốt cuộc thì cũng ăn xong bữa sáng cầu hòa mà Lục Thời Dập đưa tới.

Lúc này, khi Lưu Nhất Minh tới tổ giấc chuyện của Lục Thời Dập với cô, cô không tỏ ra thái độ gì, chỉ nói câu “Đã biết”, rồi đem người đuổi ra ngoài.

Bởi bản thân cô là một tổng tài của một tập đoàn lớn, cô không phải, cũng không có nghĩa vụ, phải giải thích với một trợ lý rằng người con gái say rượu mà Lục Thời Dập che chở cho lúc đó chính là cô. Cũng càng không cần thiết làm người khác biết, Lục Thời Dập luôn thích sấp đến trước mặt cô, không phải bởi vì cậu ta có ý đồ gì với cô cả, cũng không phải bởi vì bọn họ đang tìm hiểu nhau, mà chỉ bởi vì là căn bản Lục Thời Dập không coi cô là lãnh đạo trực tiếp của mình mà giống như Vu Mục, cậu ta luôn xem cô như một người chị gái.

Cho nên mới không biết lớn nhỏ, cũng không có tí đúng mực nào cả!

Trong khi Vu Văn chăm chú ăn bữa sáng, thì Lục Thời Dập cũng không đi, luôn ngồi ở ghế phía đối diện nhìn chăm chăm cô ăn từng miếng từng miếng một, giống như giám sát viên vậy.

Cuối cùng, với sự tự giác của một trợ lý khi thấy cô đã ăn xong xuôi, liền chủ động bỏ hộp cơm vào túi rác, còn cẩn thận giúp cô đem bàn làm việc lau dọn sạch sẽ.

“Vu tổng, ngài cũng đã ăn bữa sáng của tôi, tôi cũng đã ngồi bồi ngài lâu như thế không phải sao. Ngài thưởng cho tôi một nụ cười thật tươi đi?” Trước khi rời đi, Lục Thời Dập còn tiện thể khoe mẽ đề ra cái yêu cầu này.

Người vẫn luôn lạnh lùng nghiêm khắc như Vu Văn, rốt cuộc cũng bị chọc cho bật cười, “Đầu ra nhiều yêu cầu như vậy chứ?”

“Cười rồi, tổng tài lạnh lùng của chúng ta rốt cuộc cũng nở nụ cười rồi, thật không dễ dàng nha!”

“Thật lẻo mép!” Vu Văn cầm tập văn kiện trên bàn lên, trực tiếp nện vào người Lục Thời Dập một cái, “Mau cút ra ngoài ra tôi!”

“Tuân mệnh, lãnh đạo!” cuối cùng Lục Thời Dập nhanh chóng cút ra ngoài.

Ra khỏi phòng tổng tài, anh vừa đi vừa huyết sáo với tâm trạng vô cùng thoải mái. Không biết là bởi vì Vu Văn đã ăn hết bữa sáng mà anh mang tới, hay là bởi vì lúc anh xoay người đóng cửa lại thì nhìn thấy Vu Văn cuối cùng cũng đã nở một nụ cười rạng rỡ.

Tóm lại, khóe miệng Vu Văn cong cong, trông cực kỳ xinh đẹp. Bắt gặp khóe miệng Lục Thời Dập cũng cong lên theo.

—

Một thời gian dài sau đó, Lục Thời Dập luôn thường xuyên đem đôi cà phê của Vu Văn thành sữa tươi. Vu Văn có tức giận, Lục Thời Dập cũng không phản đối ngay trước mặt cô mà lại cười đùa cùng cô nói về chuyện dưỡng sinh chi đạo. Anh còn thường nói gần nói xa nhắc nhở cô không nên chỉ mãi lo chuyện công việc mà không quan tâm tới sức khỏe của bản thân mình.

Từng câu từng chữ như trong bài từ vậy, người ngoài không biết chắc người còn tưởng Lục Thời Dập là anh trai của cô, mà cô thì chính là đứa trẻ đầu còn để chòm chằng hiểu chuyện gì cả nữa ấy.

Vu Văn có nổi cáu, mà cũng chẳng si nhê gì với cậu ta.

Vu Văn thường không có thói quen dùng bữa sáng, mà cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi ngày Lục Thời Dập đều sẽ mang cho cô một phần bữa sáng, mỗi lần còn ngồi giám sát cô ăn xong mới chịu rời đi. Còn nếu cô không nghiêm túc ăn sáng, Lục Thời Dập sẽ như bã kẹo cao su dính chặt lấy cô không buông, quấy rầy cô không thể yên tâm làm việc cả một buổi sáng.

Vu Văn đến đâu cả đầu, không có lấy một biện pháp nào trị anh chàng. Nhưng căn bản, bữa sáng mỗi ngày Lục Thời Dập mang tới đều vô cùng phong phú, không hề bị trùng lặp.

Cô biết mẹ của Lục Thời Dập là dì Tô Lan, rất hứng thú với việc nấu và nghiên cứu các món ăn, kể cả má Lâm của Lục gia cũng là một tay nấu ăn rất cừ, trong đợt này những bữa sáng Lục Thời Dập mang đến đều không phải đi mua, nghỉ ngơi là anh chàng lấy của nhà mang đi đấy, nhưng thật ra làm người ta phải thêm ăn mà không thể từ chối.

Loáng một cái, Lục Thời Dập đã làm việc ở Vinh Quang được hơn nửa tháng.

Vu Văn vẫn như trước, luôn coi Lục Thời Dập như một chân tạp vụ để sai bảo, anh chàng cũng rất vui vẻ làm việc. Đối với anh mà nói, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Vu Văn, thấy mỗi ngày quan hệ của hai người gần lại một chút, là anh đã thấy vô cùng hạnh phúc.

Đến cả việc Lưu Nhất Minh luôn cố ý đối chọi gay gắt với anh trong công việc, anh cũng lười quan tâm luôn.

Sáng nay.

Vu Văn mang theo Dương Tụng đi khảo sát bên thành phố bên cạnh, về phòng thí nghiệm lượng tử và trí tuệ nhân tạo, nghiên cứu bước đầu đã cho ra kết quả.

Lục Thời Dập thì bị giữ lại, cùng thư ký Trình sửa soạn tài liệu cho cuộc họp ngày mai. Từ khi Lưu Nhất Minh nhậm chức tới nay, đây là lần đầu tiên được đọc diễn chính, buổi chiều anh ta phải tiếp đoàn khách từ công ty Tây Đồn Anh quốc tới tập đoàn khảo sát.

Lưu Nhất Minh sau khi được giao cái trọng trách này, như được tiêm máu gà, liền liên tục tăng ca làm thêm giờ, suốt ba hôm. Đối với việc có đoàn khảo sát lần này, anh ta đã cố gắng chuẩn bị vô cùng chu đáo để có thể lấy được bản hợp đồng hợp tác với công ty Tây Đồn nhằm không phụ lại sự tin tưởng của Vu tổng đối với anh ta.

Hai ngày trước, Lục Thời Dập thấy anh ta liều mạng tăng ca như thế cũng lo lắng anh ta đột tử ngay trên bàn làm việc liền chuẩn bị ngay một phụ tá giúp đỡ. Nào ngờ, Lưu Nhất Minh chẳng thêm cảm kích, lại còn bảo vệ tư liệu như bảo bối nhất quyết không cho phép anh động vào.

Lục Thời Dập cũng chẳng tội gì tự mua giày buộc mình, sau khi làm xong công việc của mình liền ở trong văn phòng cùng Vu Mục, Lâm Châu Dương và mấy người khác chơi game, chẳng còn gì thú vị hơn.

Lưu Nhất Minh và Lục Thời Dập đều chỉ là trợ lý tổng tài, nên không có văn phòng riêng, công việc đều được làm tại phòng thư ký, chỉ có một lối đi ở giữa ngăn cách bàn làm việc của hai người họ. Cho nên, mỗi lần Lưu Nhất Minh đi qua bàn làm việc của Lục Thời Dập, nhìn thấy anh không làm việc chỉ cắm đầu vào chơi game thì vô cùng khinh bỉ.

Đồng thời, Lưu Nhất Minh thấy bản thân mình được Boss giao trọng trách nặng nề, thì càng ra sức làm việc muốn bao nhiêu thần khí liền có bấy nhiêu thần khí.

Đặc biệt anh ta ở trước mặt Lục Thời Dập, cặp mắt đầy quang âm nheo lại, hận không thể lấy lỗ mũi hướng lên trời mà đi.

Một giờ chiều.

Lưu Nhất Minh nhận được cuộc điện thoại, nói đoàn khảo sát của công ty Tây Đồn đã tới.

Trước khi đi xuống tầng tiếp khách, anh ta còn cố ý đi vòng qua bàn làm việc của Lục Thời Dập, ra vẻ giọng điệu của một người tiền bối đi trước dạy dỗ một văn bối đang nhầm đường lạc lối: “Người trẻ tuổi ấy, cơ hội chính là để cho người chăm chỉ nỗ lực làm việc. Còn cái loại lông dạ đen tối như cậu ấy, dù Vu tổng không thêm đuổi việc cậu thì, cô ấy cũng chỉ giao cho cậu chôn sủa văn kiện cả đời mà thôi”.

“Cậu có thời gian chơi game, không bằng đọc thêm nhiều sách về nghiệp vụ, nâng cao kỹ năng làm việc, miễn cho nhờ bị đuổi lại không tìm nổi công việc!”

“Đúng đúng đúng, cảm ơn tiền bối dạy bảo. Chúc người thuận lợi lấy được hợp đồng hợp tác, chiến thắng trở về.” Ngón tay Lục Thời Dập như đang múa trên màn hình, đuổi giết đối phương tranh hùng xưng bá. Đầu anh cũng chẳng thêm ngẩng lên, chỉ đáp lại cho có lệ.

Di động truyền đến âm thanh báo “Năm sát”.

Lục Thời Dập mở miệng nói với người chỉ huy đối diện, “Người đều đã chết cả rồi chạy cái gì chạy? Một đợt nữa, đẩy miệng tháp ra!”

Lưu Nhất Minh ngao ngán lắc đầu.

Anh ta cảm thấy, Lục Thời Dập chính là một gã A Đầu* đỡ không nổi, liền chỉnh trang lại cà vạt, ngẩng đầu thẳng rời đi.

** A Đầu: kẻ bất tài; đồ vô dụng; đồ hèn nhát (con Lưu Bị thời Tam Quốc được ví như kẻ bất tài vô dụng)*

—

Đối với buổi tiếp khách chiều nay, Lưu Nhất Minh đã chuẩn bị kỹ đến 120%. Kỹ càng tỉ mỉ đến sở thích của mỗi người trong đoàn đều được tìm hiểu cặn kẽ. Lưu Nhất Minh còn dựa vào sở thích và thói quen của mỗi thành viên trong đoàn để chuẩn bị các phương án tương ứng.

Có thể nói là đã chuẩn bị vô cùng chi tiết cẩn thận, chỉ thiếu mỗi một bản hợp đồng nữa thôi.

Nhưng khi Lưu Nhất Minh xuống tới sảnh, nhìn thấy đoàn người phía đối tác liền tròn tròn mắt. Chuyến khảo sát tới Vinh Quang lần này, không phải đám người tổng giám đốc quản lý đợt trước, mà là tổng giám đốc của tổng công ty Tây Đồn—Mế Đặc cùng vài vị phó tổng khác.

Tây Đồn là một công ty rất lớn ở Anh, đặc biệt nổi tiếng về công nghiệp điện tử. Theo lý thuyết, tổng giám đốc của đối phương tự mình tới Vinh Quang khảo sát, thì việc tiếp đãi bọn họ cũng phải là người có vị trí tương đương.

Nhưng không khéo chính là, sáng nay Vu Văn đã đi khảo sát phòng thí nghiệm ở thành phố bên cạnh, còn không biết khi nào trở về. Lưu Nhất Minh sai người cấp tốc gọi điện cho cho Vu tổng, còn anh ta lúc này cũng chỉ biết căng da đầu lên mà lo lắng.

Thay đổi người tiếp khách, đối Lưu Nhất Minh mà nói, tương đương với việc những buổi ra sức làm thêm giờ trước đều công dã tràng cả. Điểm muốn mạng người chính là, tổng giám

đốc của Tây Đồn – Mễ Đặc cùng mấy vị phó tổng kia đều là người Pháp, hoàn toàn không biết tiếng Anh.

Lưu Nhất Minh không biết nói tiếng Pháp, cũng không hề chuẩn bị người phiên dịch thế này thì không khác ông nói gà bà nói vịt, làm sao bàn tới chuyện hợp tác đây?

Hôm nay chỉ có một vị phó tổng Vương là có mặt tại công ty, nhận được tin báo, ông ta đã nhanh chóng từ văn phòng chạy tới đây, trước mắt thay thế Vu tổng tiếp khách.

Hôm nay nếu không thể hợp tác cùng công ty Tây Đồn cũng không phải là chuyện lớn, nhưng đối với một tập đoàn lớn như Vinh Quang, ngay cả một phiên dịch tiếng Pháp cũng không có thì chẳng phải vứt hết mặt mũi của tập đoàn đi sao?

Phó tổng Vương vội vàng cho người đi thu xếp tìm người phiên dịch. Cuối cùng cũng tìm được một nhân viên biết tiếng pháp ở bộ phận tuyên truyền, người này vẫn còn đang là nhân viên thực tập tên là Đường Uyển Tinh.

Đường Uyển Tinh có thể nói tiếng Pháp nhưng khi tổng giám đốc của Tây Đồn hỏi đến những kiến thức chuyên ngành, tuy rằng Đường Uyển Tinh nghe hiểu, nhưng lại không biết cách diễn đạt thế cho chuẩn và sát nghĩa.

Đoàn khách công ty Tây Đồn ở Vinh Quang ngầy người hơn mười phút, đến công ty cũng chưa tham quan xong, đã tính chuẩn bị rời đi, hiển nhiên không nghĩ lại lãng phí thời gian, cũng không có hứng thú tiếp tục khảo sát.

Lưu Nhất Minh vô cùng nản lòng đưa bọn họ xuống tầng, khi tổng giám đốc của Tây Đồn chuẩn bị đi khảo sát ở một công ty khác thì từ phía đại sảnh truyền đến một giọng nam cao, “Ngài Mễ Đặc khó được một chuyến tới Vinh Quang sao không uống một ly cà phê đã muốn rời đi rồi?”

Giọng nói này không phải ai khác chính là Lục Thời Dập.

Anh dùng khẩu âm tiếng Pháp luyện lấy rất chuẩn, thong dong tiến lại chào hỏi.

Phó tổng Vương ánh mắt sáng ngời.

Whoa, vẫn có một nhân tài của công ty biết nói tiếng Pháp, thật tốt quá!

Tổng giám đốc Tây Đồn – Mễ Đặc dừng bước chân lại, nhìn về phía người đang tiến lại gần, bỗng giật mình, vẻ mặt rất ngoài ý muốn, “Tiểu Lục, cậu thế nào lại xuất hiện tại đây?”

Lưu Nhất Minh nghe không hiểu Lục Thời Dập cùng đoàn khách bị ba bị bô cái gì cả. Chỉ thấy thái độ của tổng giám đốc Tây Đồn thay đổi qua thoải mái nói cười, trái ngược hẳn về mặt nghiêm nghị dăm chiêu của ông ta lúc mới tới.

Căn bản thì đoàn khách đã định rời đi, nhưng lại bị Lục Thời Dập dẫn quay lại lên tầng, tham quan toàn bộ công ty, cuối cùng còn được dẫn tới phòng khách, ngồi xuống uống cả phê.

Phòng khách rất lớn và vô cùng xa hoa sang trọng. Trong khi chờ trà cùng điểm tâm được mang lên, Lục Thời Dập ngồi bên cạnh Mễ Đặc, trong phòng liên tục truyền ra tiếng nói chuyện thoải mái cùng tiếng cười có sức cảm hoá của Mễ Đặc.

Phó tổng Vương thấy Lục Thời Dập gọi người đem tài liệu của tập đoàn tới đưa cho Mễ Đặc xem, liền sai Đường Uyển Tinh cũng vào phòng làm trợ thủ cho anh.

Bề ngoài của Lục Thời Dập vô cùng xuất chúng, ngũ quan của anh hiện tại đã không còn vẻ non nớt như hồi trung học nữa, mà đã hoàn thiện đường nét của một người đàn ông thành thực trưởng thành, nhưng Đường Uyển Tinh chỉ liếc mắt một cái vẫn nhận ra được anh.

Cô không nghĩ tới, Lục Thời Dập cũng đang làm việc tại Vinh Quang.

Càng không thể ngờ tới là, Lục Thời Dập lại quen biết với Mễ Đặc, hai người tựa như bạn vong niên của nhau vậy.

Lục Thời Dập nói năng cẩn trọng rõ ràng, đáng vẻ lại thong dong điềm đạm. Đường Uyển Tinh thấy anh khi nói chuyện cùng tổng giám đốc của công ty Tây Đồn luôn vô cùng đỉnh đạc, giờ tay nhắc chân đều rất tiêu sái tự tin. Ngay cả khi giới thiệu về sản phẩm của công ty, cũng biểu hiện rất chuyên nghiệp tỉ mỉ.

Mễ Đặc liên tục gật đầu, tràn đầy tán thưởng.

Giọng nói của Lục Thời Dập vô cùng êm tai, cũng rất trong sáng sạch sẽ, đặc biệt là khi anh nói tiếng Pháp, mỗi âm cuối của một từ, anh đều luyện lấy uyển chuyển dễ nghe đi vào lòng người đến nỗi phảng phất có thể làm lỗ tai mang thai luôn được.

Thấy Lục Thời Dập thành thực tiếng Pháp đến mức độ thượng thừa, Đường Uyển Tinh tự so lại bản thân thấy trình độ tiếng Pháp của cô tựa như học sinh tiểu học mà thôi, thật làm người hổ thẹn mà.

Hồi trung học, Lục Thời Dập mặc dù rất đẹp trai, nhưng lại hay cùng đám Vu Mục mấy người tụ tập chơi với nhau, nên cảm thấy anh cũng chẳng xuất sắc gì cho lắm. Thế nhưng nhiều năm không gặp, anh đã trở nên vô cùng ưu tú làm người ta không thể chạm tới nổi.

Trong mắt Đường Uyển Tinh lúc này, Lục Thời Dập, giống như tên của anh, rạng rỡ và sáng chói.

Càng nhìn, càng khiến người ta mê muội.

Càng nhìn, càng khiến trái tim loạn nhịp.

.....

Vu Văn vội vàng về tới công ty đã là ba giờ chiều.

Trong phòng khách, mặc dù chỉ có một mình Lục Thời Dập nói chuyện cùng đoàn khảo sát của Tây Đồn. Nhưng bên trong cũng còn có cả phó tổng Vương, và đám người Lưu Nhất Minh. Nhưng cũng đã hai tiếng trôi qua, bọn họ vẫn chỉ tựa như bối cảnh đề trang trí, không thể nói một câu, chỉ có thể làm trợ thủ cho Lục Thời Dập.

Tuy rằng bọn họ nghe không hiểu, nhưng cũng biết Lục Thời Dập đàm phán cùng đối phương thực không tồi.

Lúc này thấy Vu Văn tới, liền đồng loạt đứng lên, đồng dục nói “Vu tổng”.

Vu Văn gật gật đầu, lập tức đi hướng tới chỗ Mễ Đặc, “Xin lỗi, ngài Mễ Đặc, làm ông phải đợi lâu rồi.” Cô dùng tiếng Pháp để nói chuyện, vô cùng thuần thục và lưu loát.

“Không biết hành trình công việc hôm nay của Vu tổng, chúng tôi lại đột xuất tới, mạo muội rồi!” Mễ Đặc đứng lên, cùng Vu Văn bắt tay, “Đã sớm nghe nói tổng giám đốc của Vinh Quang còn rất trẻ, không nghĩ tới lại là một đại mỹ nhân thế này. Thật là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Người nước ngoài không thích thuyết khách với những lời nói khách sáo, khen người khác đều vô cùng chân thành.

“Cảm ơn ngài đã tán thưởng.” Vu Văn cũng chân thành khen lại Mễ Đặc một lượt, nói thái độ của ông trong công việc cũng như trong lãnh đạo công ty đều đáng để cô phải học tập.

Có lẽ là đã cùng Lục Thời Dập nói chuyện rất hợp ý, nên ấn tượng của Mễ Đặc đối Vinh Quang, cùng với tổng giám đốc Vinh Quang vô cùng tốt đẹp.

Lục Thời Dập thấy Vu Văn tới, liền chủ động đứng lên nhường cho cô làm chủ cuộc đàm phán.

Vu Văn vẫy vẫy đầu ngón tay đi xuống, ý bảo anh trở lại ngồi vị trí cũ, mà cô lại tiến tới ngồi xuống ghế bên cạnh của Lục Thời Dập. Cũng không bởi vì mình là tổng giám đốc của Vinh Quang mà tới đoạt đi quyền làm chủ cuộc đàm phán của Lục Thời Dập, anh vẫn tiếp tục làm chủ cuộc họp tác lần này với Tây Đôn.

Lục Thời Dập nói chuyện cùng Mễ Đặc khá nhiều, Mễ Đặc đối với chất lượng sản phẩm của Vinh Quang rất vừa ý, cùng cảm thấy vô cùng hứng thú. Cuối cùng hai bên cùng đồng ý ký thoả thuận hợp tác. Vu Văn nhìn bản hợp đồng, lợi nhuận so với dự kiến cao hơn tận 5%.

Trong lòng Vu Văn thầm khen ngợi: Tên tiểu hổ đàn khá lắm!

Trước khi trở về, Vu Văn cũng đã biết, Lục Thời Dập ngăn được con sóng dữ, giữ được Mễ Đặc lại. Nói cô không ngoài ý muốn là già.

Đến khi cô tận mắt chứng kiến quá trình Lục Thời Dập cùng Mễ Đặc đàm phán, rất có kỹ xảo, cùng chiến thuật khi vừa vì công ty tranh thủ được nhiều phần trăm lợi nhuận vừa khiến đối phương lưu lại ấn tượng tốt.

Biểu hiện hôm nay của anh, đáng giá thưởng thức, hoàn toàn không giống với một nhân viên mới nhậm chức chút nào.

Hôm nay Lục Thời Dập, đã làm cho Vu Văn phải nhìn bằng cặp mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ấm Mỗi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Tín nhiệm

“Vu tổng, nếu chu kỳ sản xuất của các vị không có vấn đề gì thì cuối tuần này chúng ta là có thể ký kết hợp đồng.” Mễ Đặc vỗ bàn nói.

Vu Văn là người làm việc hiệu suất rất cao, liền mở điện thoại gọi luôn cho giám đốc bộ phận sản xuất, xác nhận lại chu kỳ sản xuất. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Vu Văn nói: “Ngài Mễ Đặc, xin ngài cứ yên tâm, bên quý công ty cần bao nhiêu hàng, chúng tôi đều có thể giao đúng hẹn.”

Mễ Đặc là người cũng rất sáng khoái, lập tức cùng Vu Văn ký kết hợp đồng hợp tác.

Xong việc, Mễ Đặc nhìn Lục Thời Dập, vẻ mặt vừa tán thưởng, vừa có chút tiếc nuối.

Ông hướng Vu văn nói, “Vu tổng thật tinh mắt, có thể giữ chân được nhân tài như ngài tiểu Lục đây. Nhưng, một người có năng lực thế này, Vu tổng chỉ cho làm cái chức trợ lý tổng giám đốc, nhân tài có phải không được trọng dụng hay không?”

Mễ Đặc nói như vậy, sở dĩ ông quen biết được Lục Thời Dập, là do ông với giáo sư Angus của Lục Thời Dập ở Mỹ, là bạn chí cốt của nhau.

Angus từng nhiều lần ở trước mặt ông khen về Lục Thời Dập, nói Lục Thời Dập là học sinh châu á vô cùng ưu tú, đầu óc vô cùng nhạy bén linh hoạt, năng lực nghiệp vụ cũng đứng thứ nhất, là người có khả năng tiến rất xa trong công việc.

Riêng về chuyên môn nghiệp vụ của Lục Thời Dập, Mễ Đặc hiểu rõ nhất. Phát hiện lúc anh chàng còn học ở trường đại học, mỗi hạng mục thương nghiệp đều hoàn thành rất xuất sắc. Ngay cả khi chưa tốt nghiệp, cũng đã có rất nhiều doanh nghiệp nổi tiếng tung ra cảnh ôliu ra mời Lục Thời Dập về nhậm chức quản lý.

Lúc ấy, Mễ Đặc cũng đã đánh tiếng mời Lục Thời Dập về công ty của mình. Nhưng tất cả đều bị cậu ta từ chối. Mễ Đặc còn cho rằng Lục Thời Dập muốn tạo dựng sự nghiệp của riêng mình tại nước Mỹ, không ngờ cuối cùng cậu ta lại trở về nước, tới Vinh Quang tập đoàn này...

Ở trong miệng của Mễ Đặc, Lục Thời Dập chính là kỳ tài hiếm có của thương giới.

Vu Văn lại vô cùng hoài nghi, Lục Thời Dập mà Mễ Đặc nói có phải là Lục Thời Dập mà cô vốn quen biết hay không nữa.....

Cô liếc nhìn người con trai ngồi bên cạnh mình, hôm nay cậu ta mặc bộ vest thủ công màu xám nhạt, cà vạt hoa văn chìm màu đậm. Tượng mạo anh tuấn trẻ chung, nhưng khí sắc ở giữa hai đầu lông mày lại thể hiện đây là người đàn ông thành thực trưởng thành trầm ổn. Đối mặt với những lời tán thưởng, vẻ mặt đều vô cùng điềm thản không kiêu ngạo.

Vu Văn càng quan sát càng cảm thấy Lục Thời Dập đã thay đổi rất nhiều, thật đúng là càng lớn càng làm cô kinh ngạc.

Cũng đồng thời, cho cô cảm giác xa lạ.

Đối với Vu Văn ấn tượng về Lục Thời Dập dừng lại ở lúc anh chàng mười tám tuổi, cũng chính lúc trước khi cậu ta xuất ngoại. Đợt đó, mỗi ngày đều cùng em trai của cô tụ tập, chẳng lo làm việc từ tể, suốt ngày chỉ biết gây rắc rối, nghỉ đến thời cũng làm cho cô đau hết cả đầu.

Mấy năm nay, dù Vu Văn luôn bận rộn điều hành công việc của Vinh Quang, nhưng vẫn phải nhọc lòng lo lắng đến cậu em trai mình, thật sự cô cũng chẳng dư thừa sức lực đi bận tâm đến việc của người khác nữa.

Cho nên, những việc sau khi Lục Thời Dập xuất ngoại, có thể nói Vu Văn không hề hay biết.....

Có lẽ cảm nhận được tầm mắt đang đánh giá quan sát mình của Vu Văn, Lục Thời Dập liền quay đầu lại, hướng Vu Văn nở nụ cười, kẻ sát vào bên tai cô, “Kiếm tiền” nói, “Không có

khoa trương như Mễ Đặc nói đầu, em cũng chỉ là một người bình thường thôi.”

Vu Văn: “.....” Nghe mấy lời này, sao lại thấy cậu ta ngửa dòn thế chứ?

.....

Sau khi ký kết xong hợp đồng, mấy người ngồi lại nói chuyện phiếm với nhau một lúc.

“Vấn phải là nữ tổng giám đốc vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, mới có thể giữ chân được ngài Tiểu Lục đây.” Lúc cuối, lời nói đùa của Mễ Đặc với Vu Văn cũng như một cảm thán với chính mình. Lúc đứng dậy chuẩn bị rời đi, ông lại vỗ vỗ vai Lục Thời Dập nói: “Tiểu Lục, về sau nếu cậu có ý định ra nước ngoài phát triển, nhất định phải xem xét tới công ty của tôi đầu tiên đây. Cửa lớn của Tây Đồn chúng tôi, sẽ vẫn luôn rộng mở chào đón cậu.”

“Ngài Mễ Đặc, ngay trước mặt tôi lại đảo ngược của tôi, thật không phải chút nào?” Vu Văn có chút tức giận nói.

Mễ Đặc cười ha ha, “Tiểu Lục là người thông minh, cậu ấy biết nơi nào mới là nơi tốt nhất dành cho mình.”

Lần nói chuyện hợp tác này vô cùng thuận lợi và thoải mái.

Vu Văn vốn muốn giữ đoàn khách lại, mời bọn họ đi ăn. Nhưng, lần công tác này của Mễ Đặc đã kín lịch, đêm nay ông còn phải lên máy bay trở về Pháp, đành tiếc nuối nói lời từ chối, chỉ có thể hẹn lần sau có cơ hội quay lại thưởng thức ẩm thực của Bắc Kinh.

Khi đoàn người của công ty Tây Đồn đang chuẩn bị rời đi, Dương Tụng vội vàng đi vào, nói nhỏ vào tai câu gì đó, thoát thấy sắc mặt Vu Văn bỗng thay đổi.

Lục Thời Dập ngồi ngay cạnh Vu Văn nên vừa khéo nghe được lời báo cáo của Dương Tụng.

Anh ta nói, bà Lư đột nhiên tới công ty, bây giờ đang ở đại sảnh tầng 1, nhất nhất đòi gặp Vu Văn. Không cho gặp thì bà ta liền la lối khóc lóc om sòm, bảo vệ muốn đuổi cũng không đuổi được bà ta đi.....

Nếu để đoàn người của công ty Tây Đồn xuống tầng bây giờ, chỉ sợ sẽ đụng phải một màn đặc sắc này, nhất là sau khi nghe ngóng, người gây chuyện lại chính là bà nội của tổng giám đốc Vinh Quang..... Thế thì ấn tượng của họ đối với tập đoàn sẽ bị thật giảm nghiêm trọng, nói không chừng còn sẽ ảnh hưởng đến chuyện hợp tác đôi bên.

Vu Văn thân là tổng giám đốc của Vinh Quang, tất nhiên sẽ phải đi xuống tiễn tổng giám đốc của Tây Đồn, giờ lại bỏ đi trước thì thật rất thất lễ. Cứ tính là bây giờ Vu Văn có thể thoái thác xuống tầng trước, thì dựa vào tính cách của bà lão họ Lư kia, để đạt được mục đích bà ta tới công ty lần này, chắc chắn sẽ làm âm ỉ đến tận cùng.

Lục Thời Dập cân nhắc một lúc, liền âm thầm nắm lấy bàn tay đang lạnh như băng của Vu Văn, “Em đi xuống dưới giải quyết trước, chị nghĩ cách giữ chân bọn họ lại vài phút.”

Vu Văn nhìn sâu vào Lục Thời Dập.

Ánh mắt kiên định của anh chàng như có ma lực khiến cô cảm thấy vô cùng tin tưởng. Cô khẽ giọng nói: “Được.”

—

Năm phút sau.

Đoàn người của công ty Tây Đồn từ thang máy bước ra, mang theo túi trà tinh chế mà Vu Văn đặc biệt gửi tặng, trên khuôn mặt mọi người đều mang theo ý cười.

Trong đại sảnh rộng của tổng công ty, có những bộ bàn ghế được xếp ngăn nắp để khách hàng có thể ngồi chờ. Đoàn bảo vệ mặc đồng phục trang nghiêm với tinh thần hăng hái, nghiêm túc hành lễ với những người khách bước vào công ty.

Bên ngoài đại sảnh, Vu Văn cùng Mễ Đặc trao cái ôm hữu hảo, rồi tiễn người ngồi vào xe Lincoln.

Tận đến khi đoàn xe ô tô của công ty Tây Đồn đi khỏi tầm mắt, lúc này Vu Văn mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Ánh mắt cô đảo xung quanh một vòng trong ngoài công ty, vẫn không thấy bóng dáng của bà lão Lư hay Lục Thời Dập ở đâu cả. Vu Văn liền hướng giám đốc bộ phận bảo vệ hỏi han tình hình.

Giám đốc bộ phận bảo vệ nói, sau khi Lục Thời Dập xuống tới nơi không biết cùng bà Lư nói cái gì đó, bà ta liền trầm mặc một lát rồi cũng không nháo loạn nữa mà đi theo luôn cùng Lục Thời Dập. Nhưng cụ thể bọn họ đi đâu thì ông ta cũng không biết.

Vu Văn hừ cười một tiếng: Tiểu hỗn đản này, quả thật là cũng chút tài năng.

Cô cảm thấy, đối với một ca khó như ca của Lư Xuân Hoa thế này, cô cũng thật chưa có bản lĩnh có thể “thỉnh” bà ta rời đi nhanh như thế.

Sau khi Vu Văn lên tầng, liền gọi điện cho giám đốc nhân sự, bảo anh ta lập tức đem bản hồ sơ lý lịch sơ lược của Lục Thời Dập lên cho cô.

Tuy Lục Thời Dập đã tới Vinh Quang làm việc được hơn nửa tháng, nhưng quả thật thì, lúc trước Vu Văn không nghĩ anh chàng có thể đảm đương tốt được chức trợ lý tổng tài. Cũng như việc anh chàng có thể sẽ không làm việc lâu dài ở đây.

Một thiếu gia luôn sống trong nhung lụa, làm sao không sợ khổ không sợ mệt chứ? Tới đây đi làm, chỉ là để thay đổi không khí cho mới mẻ. Cho nên, Vu Văn vẫn luôn chỉ giao cho cậu ta chút việc vặt vãnh, chính là muốn cho cậu ta biết khó mà lui, chủ động rời khỏi Vinh Quang.....

Lúc này đây, trong tay Vu Văn chính là bản sơ lược lý lịch cá nhân của Lục Thời Dập, với vẻ mặt có chút phức tạp.

Cô bỗng nhớ tới năm năm trước, cũng chính là lúc cô mới từ nước ngoài trở về tiếp quản Vinh Quang. Lục Thời Dập cùng Vu Mục cũng chuẩn bị bắt đầu bước vào kỳ thi đại học.

Có một hôm, Lục Thời Dập bỗng nhiên tìm tới cô, muốn cô tư vấn cho một việc, cậu ta nói: “Văn tỷ, tỷ cảm thấy em nên vào đại học ở trong nước thì tốt, hay là đi du học thì tốt?”

Đối với tương lai phía trước, trên mặt người thiếu niên vẫn có chút mê man.

Lúc ấy, Vu Văn mới vừa biết tin mẹ bị bệnh nặng, trên vai lại bị chuyện tiếp quản Vinh Quang đè trĩu, bận tới sứt đầu mẻ trán nên cô đã chỉ trả lời qua loa đại khái cho có lệ.

Cô đáp: “Chỉ là xem cậu thích thế nào.”

Cậu Lục Thời Dập kia cao gầy, thật đơn bạc, hoàn toàn không có dáng người to lớn đĩnh đạc của một người đàn ông trưởng thành chín chắn như bây giờ. Cậu thiếu niên ấy rũ đầu xuống, suy tư trong chốc lát, lại ngẩng lên hỏi cô, “Văn tỷ, nếu cho tỷ chọn lại một lần nữa, chị sẽ học đại học ở trong nước chứ?”

Sự nghiệp học hành của Vu Văn luôn vô cùng ưu tú. Ngày ấy sau kỳ thi tuyển sinh, cô không chỉ được trường đại học danh giá trong nước gọi nhập học mà ngay cả vài trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài cũng gửi cô giấy báo trúng tuyển.

Vu Văn từ nhỏ đã luôn phải mạnh mẽ, chính bản thân cô cũng hiểu tương lai đôi vai mình sẽ phải khiêng gánh sức nặng ra sao. Những lựa chọn trong đời của cô, đều là vì tương lai có thể tiếp quản tốt được Vinh Quang, làm Vinh Quang càng ngày càng phát triển mạnh mẽ.

Vu Văn kiên định đáp “Sẽ không. Chị sẽ xuất ngoại, nơi đó có mục tiêu của đời chị.”

Ánh mắt Lục Thời Dập bỗng sáng lên, như đã nghĩ thông suốt, “Em hiểu rồi.”

Sau đó Lục Thời Dập đi nước ngoài, Vu Văn cũng biết. Nhưng cô không ngờ tới, Lục Thời Dập lại nhập học vào trường đứng thứ nhất trong ba ngôi trường danh giá nhất của Mỹ, đây cũng là trường đại học cũ của cô, và cậu ta cũng học cùng cả chuyên ngành với cô nữa.

Cho nên, có thể nói Lục Thời Dập còn chính là đàn em của cô.....

Vu Văn nhìn bản sơ yếu lý lịch vô cùng ưu tú của Lục Thời Dập, lại nghĩ tới đứa em trai tệ hại của mình, lúc trước chỉ đỗ được vào đại học hạng hai ở Bắc Kinh.

Không khỏi nâng đầu ngón tay lên xoa xoa trán.

Rõ ràng hai cái tên tiểu hổ đàn từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau, mà anh chàng này lại âm thầm phát triển mạnh mẽ ưu tú đến như thế? Còn đứa em trai ngu nguội của cô cho đến tận bây giờ vẫn không hề hiểu chuyện thiếu năng trí tuệ vô cùng như vậy?

Sợ với người ta, thật lắm cho tức muốn chết.

Lục Thời Dập lại một lần nữa xuất hiện trước mặt Vu Văn đã là chuyện của nửa giờ sau.

“Cốc cốc”.

Có tiếng gõ cửa vang lên, Vu Văn cất tiếng nói “Mời vào”, thấy người tiến vào là Lục Thời Dập, cô nhanh chóng lật trái bản sơ yếu lý lịch trên mặt bàn lại.

Đối mặt với cậu ta, tâm trạng của Vu Văn vẫn vô cùng phức tạp. Đầu ngón tay cô bắt gác lúc có lúc không quay tròn cây bút, bỗng nhiên không biết nên nói với cái gì với cậu ta cả. Mà Lục Thời Dập cũng không nói lời nào, đi thẳng về phía cô, còn cặp mắt đào hoa kia như cười như không cười nhìn cô, như muốn nhìn thấu vào sâu thẳm đôi mắt của cô vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Thời Dập: VỢ ƠI, cuối cùng cũng chú ý tới anh rồi, thật hạnh phúc mà.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ấm Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15-2: Cách xưng hô

Hello mọi người, sau khi tham khảo một số góp ý của giáo viên tiếng hoa của mình và một số tiền bối thì ở bộ Độ Ấm mình đang dần dần thay đổi một số cách xưng hô Vd: tổng tài -> tổng giám đốc, Lur lão thái thái -> bà lão Lur hoặc bà Lur...

Riêng với cách gọi “Văn tỷ” mình vẫn chưa thể thuyết phục bản thân đổi thành “chị Văn” được, vì nghe nó cứ sao sao ấy□□.

Chắc mọi người cũng biết, cách xưng hô cũng quan trọng như cách hành văn vậy, cách xưng hô mà lôm khôm thì chẳng khác nào “nhét cả một nắm sỏi vào mồm”. Nên mình rất hy vọng nhận đc các ý kiến góp ý của mọi người về cách xưng hô trong các bản dịch của mình để mình có thể hoàn thiện hơn trong các chương tiếp theo.

Nếu mọi người cảm thấy đổi thành “Chị Văn” cho thuần Việt thì mình sẽ xem xét đổi lại toàn bộ. Yêu thương cả nhà □□

P/s. Tí thì quên, mọi người nhớ like Fb Meibongbenh để nhận thông báo về lịch ra chương mới hay vân vân và mei mei các kiểu lý do lười hoãn ra chương của mình để mọi người khỏi mất công chờ nha□□. Moazzzhhh Moazhhhh

Bạn đang đọc truyện *Độ Ấm Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Tán thưởng

Vu Văn chớp chớp hai mắt nhằm tránh tầm mắt chú mục của Lục Thời Dập, liền quay ra hỏi vụ của Lur Xuân Hoa, “Cậu làm thế nào mà “mời” được bà ta đi?”

Lục Thời Dập ngồi xuống phía đối diện cô, cười thần bí, “Tỷ đoán thử xem?”

“..... Không nói thì thôi. Đi ra ngoài, đóng cửa lại.” Vu Văn làm vẻ mặt lạnh lùng, ra lệnh đuổi khách.

“Được được được, em nói, em nói.” Lục Thời Dập lập tức nâng hai tay lên thỏa hiệp, “Bà ta hôm nay tới, mục đích vẫn giống như lần trước, muốn tỳ chia cổ phần Vĩnh Quang cho Thạch Tinh và hai đứa trẻ kia.”

Về mặt Vu Văn càng trở nên lạnh lẽo.

Đôi bàn tay đang để trên mặt bàn, dần dần co nắm chặt lại với nhau.

Vốn nghĩ rằng lúc trước tại bữa tiệc mừng thọ của Lâm gia, cô đã cảnh cáo, hy vọng bà ta có thể biết điều mà thu cái tâm tư của mình lại, không ngờ tà niệm của bà ta lại nặng nề đến như thế.

Vu Văn hít một hơi sâu, cố gắng điều hoà lại cảm xúc, nắm tay lúc này mới chậm rãi buông ra.

Bà ta nếu là vì việc này mà tới thì chỉ sợ không dễ gì bị đuổi đi mới phải. Vu Văn thật ra rất tò mò, Lục Thời Dập rốt cuộc dùng biện pháp mà tổng cổ được bà ta đi như thế?

Nói đến chuyện này, Lục Thời Dập với vẻ mặt xuân phong đắc ý, hoàn toàn không có cái gọi là trầm ổn thông dong như ở trước mặt Mễ Đặc. Cậu ta cười khà khà rồi nói, “Em nói với bà ta rằng, chị là người ưa mềm không ưa cứng. Hôm nay việc bà ta tới công ty gây âm ỉ thế này để càng náo loạn lên, dựa vào tính khí của chị thì chắc chắn chị sẽ không để bà ấy thoải mái được mục đích của mình đâu.”

Về việc ưa mềm mỏng của Vu Văn, Lục Thời Dập đã được lĩnh hội qua.

Giống như lúc ở Thâm Quyển, vì trước khi xuất viện hai người đã âm ỉ với nhau một trận mà trở nên ngượng ngùng không thoải mái. Sau khi anh cùng đám Vu Mục tụ tập trở về nhà, liền thức trắng một đêm để nghiêm túc suy nghĩ lại. Cuối cùng anh cũng nghĩ ra sách lược để đối phó với Vu Văn.

Ví dụ như trong khoảng thời gian này, anh đem cà phê đổi thành sữa tươi, tập dần cho Vu Văn có thói quen ăn bữa sáng, anh không cứng rắn bắt ép cô phải theo ý mình, mà là học cách mềm nắn rắn buông khéo léo, ngược lại làm cho Vu Văn không thể từ chối anh được.

Tổng kết từ kinh nghiệm học từ thực tế, anh liền trở thành người giành phần thắng.

Nói đến đây, Lục Thời Dập dừng lại một chút, trên mặt anh chàng bỗng xuất hiện một nụ cười xảo trá, “Cho nên, em đã lừa lão thái thái rằng, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, em có thể đưa cho bà ta vài biện pháp.”

Bà già họ Lư này cũng thật dễ lừa, em bảo mời bà ta qua bên quán cà phê đối diện để tiện nói chuyện, bà ta liền đi theo thật.

Nhưng Lục Thời Dập làm sao có thể đưa ra biện pháp giải quyết thật cho bà ta chứ.

Sau khi tới quán cà phê, anh liền bắt đầu giảng một tràng dài đạo lý cho bà ta, nói cái gì mà Vu Văn cùng Vu Mục cũng đều là cháu trai cháu gái ruột của bà ta, bà ta không thể chỉ lo cho mỗi Thạch Tinh và hai đứa cháu kia được. Lòng bàn tay với mu bàn tay đều là thịt, làm người không thể quá bất công như thế.....

Cái gì mà người nào có lòng tham không đáy thì chẳng bao giờ có kết cục tốt đẹp được, bà ta nên biết đủ là gì.....

Lục Thời Dập kéo bà Lư lại nói blah blah một đống. Bà Lư kia biết mình bị lừa, rốt cuộc đem mười tám đời tổ tông của Lục Thời Dập ra mắng chửi một trận.

Âm ỉ đến nỗi làm toàn bộ khách hàng có mặt trong quán cà phê đều quay lại xem. Cũng thật không may cho bà ta là da mặt của Lục Thời Dập quá dày, địch sao nổi.

Dù Lục Thời Dập chưa nói đến kết cục nhưng Vu Văn cũng có thể đoán được kết thúc của câu chuyện cậu ta đi gat người như thế nào.....

Mà Lục Thời Dập cũng hiểu, trong ngày hôm nay đã nói khá nhiều đến chuyện của bà Lư rồi, khẳng định Vu Văn nghe trong lòng sẽ không thoải mái, cho nên anh nghĩ mình nên đổi chủ đề nói chuyện đi, giờ anh lại giống như đứa trẻ vùi vẹo, hỏi Vu Văn về việc hôm nay anh giúp Vĩnh Quang ký kết thành công một đơn hàng, liệu có khen thưởng gì cho anh không?

Thật là không nghiêm túc được quá ba giây!

Vu Văn nhìn Lục Thời Dập mặc vest mang giày da trước mặt mình, lại bắt đầu quay về với con người mà cô vốn quen thuộc, thấy tên tiểu hồn đản này vẫn còn mang phần ấu trĩ trong tính cách thì bất giác làm cô bật cười. Cô cố ý lấy ra chức vụ của mình ra thuyết giáo: “Làm tốt công việc, chẳng lẽ không phải là bổn phận của một người nhân viên như cậu sao?”

“Oa, Vu tổng, ngài quá keo kiệt mà!” Lục Thời Dập tỏ vẻ oán giận, “Một chút khen thưởng cũng không có, ngài rõ ràng đã đá kích một nhân viên tích cực làm việc rồi đấy! Ngài đã bừa xìn như vậy thì từ sau tôi sẽ không bán sức mà làm việc cho ngài nữa!”

Vu Văn: “.....”

“Tôi mặc kệ, tôi rất cần được khen thưởng!” Lục Thời Dập bỗng giở trò vô lại ra, thân hình cao lớn nằm dài trên ghế, hai tay đập xuống đầy giận dữ, ngửa đầu lên nhìn trần nhà thờ phỉ phỉ, giữa ban ngày ban mặt cậu giờ trò bất lương mà.

Vu Văn bị màn biểu diễn khoa trương của cậu ta làm cho bật cười, không rảnh nói chuyện tào lao với cậu ta nhiều nữa, dứt khoát hứa hẹn, “Yên tâm đi, tháng này chắc chắn sẽ không thiếu tiền thưởng của cậu.”

Lục cầu nhảy mất khôi phục lại hình dạng con người, ngồi thẳng dậy, trên mặt lại treo lên nụ cười thương hiệu, “Vu tổng quả đúng là mỹ nhân lương thiện lại hào phóng nữa, gửi đến ngài ngàn trái tim bé nhỏ*!”

Vu Văn nhìn qua, quả thực hai tay anh chàng đang giơ lên hướng tới cô làm kiểu bắn tim đáng yêu. Mà cặp mắt đào hoa kia nhìn cô không ngừng chớp chớp liên tục phóng điện.

Tiểu hồn đản này, còn học được đâu cách trêu ghẹo cô? Tạo phản hết rồi!

“Vu tổng, đã nhận được dòng điện lưu của em rồi chứ?” Cặp mắt của Lục Thời Dập chớp càng ác liệt hơn, dường như tăng suất chớp một giây đến bảy tám cái, giống hệt như bị thiếu năng trí tuệ còn có dị tật ở mắt.

Vu Văn cười ngất ngẽo, không nhìn nổi nữa.

Không khỏi cảm khái, người trẻ tuổi thật biết cách đùa nghịch.

Vốn nghĩ rằng màn nghịch ngợm của Lục Thời Dập sẽ kết thúc như vậy, không ngờ cậu ta lại mặt dày vô sỉ nói, “Em giúp chị giải quyết chuyện của bà Lư, chị có phải cũng nên khen thưởng em gì chứ?”

“Không phải thảo luận về chuyện hợp đồng? Không phải khéo léo đem người đuổi đi rồi? Nhìn xem cậu có cả năng lực cong cái đuôi đến tận trời rồi đấy!” Vu Văn cười, tay cũng rút tập văn kiện trên bàn qua, làm bộ muốn đánh cho cái tên hỗn đản vênh vào không biết trời cao đất dày một cái.

Lục Thời Dập vội vàng từ ghế của bàn đối diện nhảy vọt ra xa, còn không quên nói: “Việc bà Lư kia, là việc tư, em không cần tiền thưởng nhưng em muốn một hình thức khen thưởng khác!”

“Cậu còn không xong có đúng không?!”

Lục Thời Dập thấy Vu Văn không màng hình tượng tổng giám đốc của cô chạy qua đuổi đánh mình, liền vội vàng nhanh chân chạy. Cửa văn phòng tổng tài vội vã bị mở ra, lại gấp gấp đóng lại, rồi sau đó lại bị kéo ra một chút, chỉ một cái đầu tròn ngó vào, trịnh trọng nhắc nhở, “Dù sao hôm nay chị vẫn thiếu em một ân tình, về sau vẫn phải nhớ rõ nha!”

“Cậu dám nói thêm nữa một chữ nữa xem, tôi sẽ khiến cho cậu.....”

“Pang!”

Vu Văn nói còn chưa dứt lời, cửa phòng đã bị đóng sầm lại.

Cô nhìn cánh cửa vừa khép lại, khóe miệng bất giác nở nụ cười, một lúc lâu sau vẫn quên không thu lại

—

Sau dự án hợp tác với Tây Đốn, Vu Văn không tiếp tục giao chuyện tập vụ cho Lục Thời Dập nữa mà bắt đầu cho anh tiếp nhận một số dự án quan trọng của tập đoàn. Lục Thời Dập làm việc với hiệu suất cũng rất cao, mỗi dự án tới tay anh đều xử lý rất gọn gẽ và nhanh chóng.

Ngay cả Dương Tụng trước mặt Vu Văn, nhiều lần không tiếc lời tán dương năng lực làm việc của Lục Thời Dập. Có thêm một người đắc lực chia sẻ được lượng công việc khổng lồ, Dương Tụng cảm thấy công việc gần đây nhẹ nhàng không ít.

Mỗi ngày, sau khi làm xong công việc của mình Lục Thời Dập còn sẽ chủ động tới thay Vu Văn chia sẻ công việc. Khiến gần đây số lần tăng ca của cô dần ít lại rất nhiều.

Lúc trước khi có những buổi xa giao quan trọng bên ngoài, Vu Văn đều chỉ dẫn theo Dương Tụng. Nhưng cũng không biết bắt đầu từ khi nào, số lần Lục Thời Dập đi theo cô ra vào công ty, trở nên càng ngày càng nhiều.

Từ lúc Lục Thời Dập ngăn được cơn sóng dữ, một mình anh bắt được dự án hợp tác với Tây Đốn, sự tích về anh trong công ty càng lúc càng lan rộng. Đã soái khí ngút trời, lại có năng lực làm việc thượng thừa, quan trọng là vẫn là nam thanh niên trẻ tuổi độc thân, lập tức trong nháy mắt, anh liền trở thành đối tượng thầm mến của toàn bộ chị em độc thân trong tập đoàn.

Hơn nữa, hiện giờ Lục Thời Dập còn là cánh tay đắc lực của tổng giám đốc, nên anh nghiêm nhiên là nhân vật phong quang số một.

Anh đi tới chỗ nào, cũng đều có vô số đôi mắt hình trái tim nhìn chăm chăm mình.

“Anh ta chính là Lục Thời Dập, ôi cặp chân kia mới dài làm sao! Cả cái dáng người cũng đẹp quá thể! gương mặt này làm héo hơn trái tim tôi mà!”

“Vu tổng tuyển trợ lý tổng giám đốc, có phải hay không ngoại trừ có năng lực làm việc, còn cần phải lớn lên đẹp trai nữa nha?”

“Cậu thử nói xem, mỗi ngày Vu tổng làm việc với khuôn mặt đẹp trai như thế, tâm tình có phải cực cực tốt hay không?”

“Soái ca khẳng định có thể làm người cảnh đẹp ý vui nha!”

“Aiya, các cô có cảm thấy, khi Lục Thời Dập cùng Vu tổng đi với nhau, thoát nhìn hai người siêu xứng đôi không?..”

“Đừng nói là thật nha! Tôi nghe nói, đại học mà Lục Thời Dập từng học ở Mỹ cũng là đại học mà trước đây Vu tổng theo học, anh ta vẫn là đàn em của Vu tổng đấy!”

“Oa, hai người đều tốt nghiệp từ những trường đại học danh giá, tổ hợp học bá chỉ số IQ cao, giá trị nhan sắc cũng ngất ngưỡng, mỗi ngày lại được ở gần nhau, có thể lừa gần rom lâu ngày cũng bén không nhì?”

“Hình như Vu tổng nhiều hơn anh ta bốn tuổi thì phải?”

“Tình yêu chị em thì làm sao? Chỉ cần là chân ái, tuổi tác đều không thành vấn đề nha! Thôi thôi, tôi chẳng muốn tình yêu chị em gì đâu, tôi chỉ hy vọng nam thần là của một mình tôi, ha ha.....”

Tựa hồ, hiện nay chị em của các bộ phận trong công ty, ngày nào cũng sẽ tán gẫu bát quái sôi nổi về Lục Thời Dập và Vu tổng.

Lưu Nhất Minh mỗi khi nghe thấy mấy bông hoa si mặt dày không tiếc lời tán thưởng về Lục Thời Dập này, trong lòng không khỏi vô cùng tức tối.

Anh có thể không tức giận sao?

Lúc trước, anh đã mất công chuẩn bị lâu như vậy, rồi chỉ bởi vì tới người là tổng giám đốc Tây Đốn, rốt cuộc mọi nỗ lực đều uổng phí. Mà Lục Thời Dập cũng không biết dẫm phải vận *út chó gù, vừa khéo biết nói tiếng Pháp, nhẹ nhàng ký một cái hợp đồng 4 trăm triệu đôla như thế, lập tức vị thế ở trong công ty liền tỏa sáng rực rỡ, còn được Vu tổng vô cùng xem trọng.....

Thế giới này, sao lại còn có sự bất công như thế?

Năng lực công tác của Lục Thời Dập ở Vinh Quang được tán dương rộng rãi đến ngay cả người đang ở nước ngoài như Vu Mục cũng được nghe kể. Trước đây, anh ghét nhất là phải tới tới Vinh Quang, thấy lái xe mà phải đi qua cao ốc Vinh Quang, anh sẽ nhất định vòng đi hướng khác.

Nhưng mà lần này thì khác, vừa xuống máy bay anh liền trực tiếp đến Vinh Quang, giống như một người lãnh đạo đột xuất tới kiểm tra tiến triển công việc của Lục Thời Dập.

Lục Thời Dập được nhân viên của Vinh Quang ca ngợi vô cùng thần kỳ, anh ta cũng thực muốn xem xem, tên cờ hó này làm việc ra sao.

Chiều hôm nay, Lục Thời Dập vô cùng bận rộn.

Gần đây, công ty muốn tổ chức một hoạt động công ích, sau khi anh có cuộc họp với bộ phận kế hoạch và bộ phận tuyên truyền, lại cùng phối hợp này hai bộ phận này lập kế hoạch làm việc, bận đến mức chân không chạm đất.

Vu Mục theo chân cậu ta cả nửa ngày nay, khoan nói đến việc nhìn Lục Thời Dập mặc vest đi giày da, đáng dấp khi chỉ đạo công việc, thật ra đáng tình anh ưu tú ra sao.

Mà chỉ nhìn đến việc Đường Uyển Tinh cũng ở đây, anh ta như phát hiện được gian tình gì ghê gớm lắm vậy, vô cùng khoái chí ngồi ở bên cạnh góp vui.

Lục Thời Dập ghé mắt nhìn tên bệnh thần kinh ngồi hóng hớt suốt cả buổi, nói: “Đừng chọc ngoáy quấy rầy công việc của tao nữa.”

“Được được được, lão tử không quấy rầy công việc của mày nữa, lão tử này xin cáo lui.” Dứt lời, Vu Mục dứt tay vào túi quần, lười nhác cất bước lên tầng cao nhất, tìm chị gái nhà mình nói chuyện phiếm một chút.

Anh ta biết chị gái mình có yêu cầu cực kỳ khắt khe trong công việc, cho nên, anh ta lên muốn hỏi chị gái một chút xem người anh em tốt của anh ta có thật biểu hiện làm việc tốt đến như thế không?

Kết quả của tiết mục lên lầu của Vu Mục chính là, CNM lại ăn một tràng nhục nhã.

“Cậu sao không tự xem lại biểu hiện của chính mình đi?”

“Em thì làm sao?” Vu Mục vẻ mặt rất ngu ngơ.

Vu Văn ngồi ở ghế tổng giám đốc, hai bàn tay giao lại nắm vào nhau để xuống mặt bàn, nhìn đứa em trai chẳng biết nỗ lực cố gắng của mình, chau mày lại: “Mặc kệ tất cả, chạy ra nước ngoài chơi hơn một tuần, giờ còn không biết xấu hổ ngồi đó mà hỏi biểu hiện làm việc của người ta?”

“Chị thấy Lục Thời Dập tốt như vậy thì chị đi mà nhận nó làm em trai của mình đi, kệ em tự sinh tự diệt là được.” Vu Mục nhếch nhếch khoe miệng hờn dỗi nói.

“Cậu cũng tương tự thật đấy!” Vu Văn vói về mặt hận không thể rèn sắt thành thép, đứng dậy từ trên ghế, giơ chân đá vào mông cậu ta một cái, “Đi ra ngoài, đừng đứng đó quấy rầy công việc của chị nữa!”

Đồng thời bị cả người anh em tốt và người chị thân yêu ghét bỏ, Vu Mục đi ra khỏi toà nhà cao ốc của Vinh Quang, ngược lên nhìn bầu trời. Hồi tưởng lại người anh em cùng mặc chung quần mà lớn lên, rốt cuộc là từ khi nào nó lại bắt đầu giỏi giang xuất chúng hơn anh?

Từ sau khi cậu ta xuất ngoại?

Hình như là sau cấp hai?

Không, là sau cấp một?

Không không không, Vu Mục càng nghĩ lại càng kinh ngạc, tên gia hỏa này hình như là bắt đầu từ hồi nhà trẻ, chỉ số IQ của cậu ta đã cao hơn anh. Chơi trò chơi trí tuệ nào, cậu ta cũng là số một!

Sau này, mười mấy năm cùng nhau đi học, Vu Mục rất nhiều lần phát hiện, tên gia hỏa kia cũng giải bài sai lẽ ra. Anh lúc ấy còn cười nhạo cậu ta, trí nhớ kém cỏi thế này nhanh chóng có thể đuổi kịp được mấy người gài ngoài kia thôi.

Vu Mục từ nhỏ đến giờ số lần thi được điểm một vô số kể. Lục Thời Dập còn quá thể hơn, thi cử được 0 điểm nhiều như sao trời vậy.

Bởi vì có Lục Thời Dập đội sổ hộ cho như thế, Vu Mục về nhà cũng ít khi bị Lâm Khải Minh quở trách và bị đánh hơn.

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước Lục Thời Dập hoàn toàn có thể tránh được điểm liệt, hoàn toàn có thể làm được đáp án chính xác, giành điểm tuyệt đối là chắc chắn!

CMN!!!

Rõ ràng là học bá, vì cái gì muốn giả vờ học dốt giống anh?

CMN!!!

Vu Mục bỗng nhiên cảm giác bị lừa gạt cùng cực, đã nhiều năm như vậy, anh tựa hồ kết giao với người anh em giả tạo!

CMN!!!

Rõ ràng đã cùng giao hẹn cùng nhau ăn no chờ chết, sống không uổng chết không phí, thế mà cậu ta lại trở nên ưu tú một mình như thế, thật CMN rất quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Già mồm

Bắc Kinh càng ngày trở lạnh, gió thổi buốt lạnh tới thấu xương. Lá vàng rụng làm cây cối chỉ còn trơ trọi cành nhánh khẳng khuru trụi lủi. Chỉ còn lại, vô số đèn nê ông, cùng những toà cao ốc nguy nga lạnh lẽo, trang trí cho cảnh đêm của đị đô thị phồn hoa.

Bà già họ Lư lại tìm tới của vào một buổi tối nọ, đúng hôm Lục Thời Dập cùng Vu Văn từ Thiên Tân trở về.

Khi đnh lái xe đưa Vu Văn về tới nhà cũng đã là hơn 9 giờ tối. Đêm tối ngoài cửa sổ xe sương mù giăng lối, gió lạnh thổi vù vù. Lục Thời Dập nhắc nhở Vu Văn, mặc áo khoác lẫn đeo khẩu trang rồi hãy xuống xe.

Bón ba suốt một ngày, Vu Văn tuy rằng mệt, nhưng tâm trạng cũng vẫn khá tốt. Vừa mặc áo khoác vào, cô vừa cười mắng anh một câu, “Dài dòng”

Vu Văn đang cười cười, lại không biết nhìn thấy cái gì, khoe miệng tươi cười dần dần cứng nhắc lại, vẻ mặt trở nên lạnh buốt như đêm đại hàn.

Lục Thời Dập nhìn theo hướng tầm mắt cô, thì thấy trên bậc tam cấp trước cổng biệt thự của Vu gia, có một hình dáng thù lù béo ục ịch đang ngồi chờ sẵn ở đó rồi. Mới nhìn qua, còn tưởng là người hành khất xin ăn.

Nghĩ lại thì thấy không đúng lắm.

Vu gia nằm ở khu biệt thự cao cấp tam hoàn, vấn đề trị an rất tốt, hành khất xin ăn căn bản không thể vào đây được. Lại nhìn kỹ lại mới thấy rõ, cái bọc kia mặc áo lông chồn, đội kèm cả mũ lông chồn, vậy quanh chẳng khác gì một lão hồ ly, đây nào phải ai khác chính là bà Lư Xuân Hoa.

Cũng không biết bà ta đã ngồi đợi bao lâu trong đêm đại hàn lạnh giá như thế này. Hiển nhiên là có ý tới chặn gặp Vu Văn.

“Chỉ ở trong xe chờ em một lát, em ra đuổi bà ta đi.” Hai ngày nay công việc vô cùng bận rộn, Vu Văn đã đủ nhọc lòng, Lục Thời Dập không muốn cô lại vì việc của bà già Lư kia mà phiền lòng thêm.

“Không cần đâu.” Vẻ mặt Vu Văn lạnh lẽo, đẩy cửa xe ra bước xuống.

Nhìn thấy người muốn gặp rốt cuộc đã trở lại, bà Lư vội vàng đứng dậy, hà hơi vào lòng bàn tay rồi xoa xoa mặt một lúc, lấy lại mười phần sức chiến đấu.

Bà ta lần này tới đây không vì cái gì khác ngoài việc cổ phần của Vinh Quang. Vừa bước hướng tới chỗ Vu Văn, vừa nhỏ ra một tràng uy hiếp rằng, tháng sau chính là tới sinh nhật của Lâm Thiệu Dương, nếu Vu Văn không sang tên 5% cổ phần của Vinh Quang cho thằng bé, thì bà sẽ đập đầu chếp trước cửa công ty của Vu Văn.

Vu Văn cảm thấy rất nực cười. Dù trên mặt cô tuy có ý cười là thế, nhưng lại dường như tới hàn lộ*, khoe môi hồng lạnh nhạt khẽ nhếch lên: “Muốn cùng tôi chơi trò uy hiếp ah? Cái mạng già này của bà, có đáng giá đến như vậy không?”

“Làm sao, mày cho rằng tao một bà già như tao không dám chết sao?” Bà ta ngẩng khuôn mặt đầy nếp nhăn của mình lên, hùng hổ trừng mắt với Vu Văn, “Thiệu Dương tốt xấu gì cũng đều là em trai của mày, mày đối tốt với Vu Mục như thế, cũng phải nghĩ nên đối xử với Thiệu Dương công bằng như vậy chứ! Mày thật quá tuyệt tình, chó cùng dứt đuôi, bằng không, bằng không, tao sẽ chết thật cho mày xem!”

Vu Văn ghét nhất là bị người uy hiếp, nghiêm khắc nói: “Kể cả bây giờ bà lăn ra chết trước mặt tôi, tôi cũng không cho các người một đồng một cắc nào! Muốn chết thì tùy bà!”

“Tiện nhân, mày ti tiện chẳng khác gì mẹ mày!” Bà Lư tức điên lên, không ngừng mắng Vu Văn cùng mẹ cô.

Vu Văn nắm chặt hai tay, toàn thân cứng đờ, “Bà dám mắng mẹ tôi một câu nữa xem!?”

Lư Xuân Hoa mắng chửi cô ra sao, cô đều có thể già cầm già điếc, nhưng mẹ chính là giới hạn cuối cùng của cô.

“Tao chửi đấy thì làm sao? Con gái của loại tiện nhân, đều là đồ ti tiện cả! Mẹ mày không biết xấu hổ dẫm lên thể diện của Lâm gia chúng tao, ngồi lên cái ghế chủ tịch làm cho ba mày cả đời không dám ngẩng đầu lên! Muốn phui sạch quan hệ với Lâm gia chúng tao ah, Mày phui sạch được sao? Loại ti tiện này, trong phổi trong xương đều đang chảy dòng máu của Lâm gia chúng tao……”

“Rửa sạch sẽ của miệng của bà đi!” Lục Thời Dập tức giận quát lên. Thân hình cao lớn của anh tiến lên phía trước chắn cho Vu Văn, ánh mắt cảnh cáo hung lạnh nhìn chằm chằm vào bà Lư.

Anh cảm thấy lòng tê tái thay cho Vu Văn.

Bà ta bảo Vu Văn phải xử lý công bằng, nhưng bà ta thì sao?

Đều là cháu trai cháu gái của bà ta, nhưng bà ta lại vì tiểu tam cùng hai đứa nhỏ kia, mà hận không thể hút khô máu Vu gia, ngay cả tính mạng cũng nguyện đánh đổi.

Đối với loại người vô sỉ này, căn bản thể không nói đạo lý với bà ta!

Bà Lư bởi vì lần trước đã bị Lục Thời Dập lừa nên vẫn canh cánh trong lòng. Giờ lại thấy anh đứng ra che chở cho Vu Văn thì lại càng tức. Chửi luôn cả Lục Thời Dập, những cái gì khó nghe nhất đều nôn ra hết.

Nói gì mà, Vu Văn cho Lục Thời Dập làm việc tại công ty mình, rõ ràng chẳng có ý tốt gì. Là muốn trâu già gặm cỏ non, ngày cả bạn thân của em trai mình cũng ra tay được, thật không biết xấu hổ.

Nói gì mà Lục Thời Dập, chẳng lo làm tốt cái danh Lục thiếu gia của mình đi, lại chạy tới làm tiểu bạch kiểm cho Vu Văn, càng không biết xấu hổ……

“Các người một đôi cậu nam nữ, vào hùa với nhau ức hiếp bà già như tao, các người chắc chắn sẽ bị báo ứng!”

“Đôi gian phu các người, có mẹ sinh mà không có mẹ dưỡng……”

“Paa…” một tiếng bốp vang lên, Vu Văn bước từ phía Lục Thời Dập ra, dương tay tát cho bà Lư một cái. Hai gò má cô cứng ngắc, đôi môi đỏ mím chặt, cả người toả ra một tầng khí lạnh.

Bà Lư bất ngờ bị đánh đến mê man, chữ “Tây” còn đang tắc trong cổ họng chưa kịp nói ra. Bà ta sững sốt mất vài giây, rồi mới chậm chạp phản ứng lại. Bà ta vội che lại bên mặt bị đánh, tức muốn học máu nói, “Tao là trưởng bối của mày, mà lại dám đánh tao? Mày cái loại súc sinh, phản rồi, phản rồi!”

“Tôi chính là muốn đánh bà đấy, bà có thể làm gì tôi?” Vu Văn dùng chính giọng điệu của bà ta, đáp trả.

Đây là lần đầu tiên Vu Văn động thủ đánh người khác, lại còn là đánh người bà trên danh nghĩa của cô. Đối Lư Xuân Hoa trước nay, cô đều một mực nhẫn nhịn, lần này có lẽ so miệng lưỡi bà ta quá độc ác, nên Vu Văn mới đánh trả lại như vậy.

Không thể không nói, tát một cái tát này, làm trong lòng cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Mà giờ phút này, bà ta giống như một người đàn bà chanh chua bị phát điên lao vào cắn xé, mồm vừa chửi rửa, tay vừa kéo rút đầu tóc Vu Văn, dường như muốn đem cô xé nát ra từng mảnh vụn. Lục Thời Dập lấy thân hình cao lớn của mình gắt gao bao bọc Vu Văn trong ngực, anh thay cô chịu mọi cú đâm đá từ người đàn bà điên kia.

Trước khi Vu Văn xuống xe, Lục Thời Dập đã gọi điện thoại cho bảo vệ của tiểu khu tới. Màn kịch khôi hài này kết thúc khi, đội bảo vệ tới kéo bà ta đi, cuối cùng mọi chuyện cũng dần dần bình ổn trở lại

“Vu Văn, mày chờ đấy cho tao! Ngày sinh nhật của Thiếu dương mà tao không nhận được đồng cỏ phần ấy thì tao nhất định không bỏ qua cho mày...” Bà Lư bị giải đi rồi nhưng giọng thét chói tai của bà ta vẫn vang vọng đâu đây trong đêm tối truyền đến tai bọn họ.

.....

“Không sao nữa rồi, người đã bị đưa đi rồi”

Vu Văn vẫn không hề nhúc nhích trong vòng tay bảo vệ của Lục Thời Dập, anh cũng đứng nguyên chờ cô. Anh có thể cảm nhận được sự nặng nề trong lòng cô lúc này, những cái hít thở đầy đau đớn đang phập phồng trong lồng ngực anh lúc này.

Lục Thời Dập biết nhưng lời an ủi lúc này chẳng có tác dụng gì hết.

Một tay ôm eo cô, một tay anh nâng lên, cách một tầng áo khoác nhẹ nhàng vỗ về cô.

Tâm trạng của Vu Văn lúc này vô cùng nặng trĩu.

Mỗi lần, Lư Xuân Hoa xuất hiện ở trước mặt cô, đều chẳng khác gì đi ra chiến trường giết địch cả.....

Hai người đứng ôm nhau ở ngoài cổng biệt thự, không biết thời gian trôi qua bao lâu. Chỉ đến khi cảm nhận đường từng cơn gió lạnh rớt không ngừng vào cổ áo bọn họ, hai vành tai đỏ ửng lên vì lạnh, Vu Văn mới chậm rãi từ trong lồng ngực của Lục Thời Dập ngẩng đầu lên.

Cô nâng tầm mắt lên nhìn khuôn mặt người con trai trước mặt mình nhân, chớp chớp đôi mắt, từ từ trấn tĩnh lại mới dường như ý thức được mình ở trong lồng ngực cậu ta ngây người quá lâu, Vu Văn cảm thấy có chút không được tự nhiên, lúc này mới đứng thẳng lại kéo dần khoảng cách với anh chàng.

“Cái kia.....” Lục Thời Dập muốn hỏi bây giờ là mấy giờ, Vu Văn bỗng kêu lên một tiếng, chỉ vào mặt anh nói, “Cậu chảy máu rồi!”

“A? Chỗ nào?”

“Chỗ cằm ấy.”

Lục Thời Dập lập tức kêu lên thất thanh: “A a a, em sẽ không bị hủy dung chứ? Chị mau nhìn giúp em xem!”

Vu Văn ghé sát vào để nhìn, chắc chắn là vừa rồi bị móng tay của Lư Xuân Hoa cào trúng, ứa ra chút máu, “Không đâu. Chỉ là trúng vào vết cào, mấy ngày sau sẽ lành lại thôi.”

Lục Thời Dập “F*&#”, “Bị chó điên cào, càng nghiêm trọng nha! Không khừ trùng tiêu độc chắc khuôn mặt em vô phương cứu chữa mất! Giám đốc, nhà ngài có còn không?, mau giúp em tiêu độc khừ trùng đi.”

Vu Văn dưới sự yêu cầu mãnh liệt của anh chàng, đành cho cậu ta vào nhà, còn mình thì đi tìm hòm thuốc.

Lúc cô khoa trương tiêu độc cho vài vết cào trên mặt cho anh thì Lục Thời Dập giống đồ chơi mô hình cỡ lớn ngồi ngay ngắn ở trên sofa, hai cánh tay để nghiêm chỉnh trên đầu gối, cảm hơi đưa lên cho Vu Văn tùy ý đùa nghịch.

Động tác của Vu Văn thật nhẹ nhàng, miệng cô thì nói anh chàng cứ làm quá lên, nhưng vẫn rất nghiêm túc tiêu độc vết thương cẩn thận cho anh chàng.

Lúc này, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến mức Lục Thời Dập có thể ngửi từng sợi lông mi của Vu Văn.

Humm, từng sợi mảnh dài đen nhánh, cong vút, thi thoảng chớp, tựa như sợi lông vũ mềm mại không ngừng vỗ về trái tim loạn nhịp của anh.

Nhất là Lục Thời Dập nghĩ đến việc, đêm nay Vu Văn vì bảo vệ anh nên mới đánh người, trong lòng anh như được rót mật ngọt vậy. Ngay cả còn kích thích miệng vết thương, cũng không cảm thấy đau.

Lại nghĩ đến, đêm nay anh đứng ôm Vu Văn lâu như vậy, trái tim, lại càng nhộn nhạo đến độ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lục Thời Dập vói về mặt vô cùng hưởng thụ, thật hy vọng thời gian có thể dừng ở mãi khoảnh khắc này mà thôi.

“Được rồi.” Vu Văn đem tấm bông vút vào thùng rác.

“Nhanh vậy sao?” Lục Thời Dập lăm bắm, vẫn không cam tâm. Anh cố gắng cầm lên, cố ý làm ra vẻ, “Sao em tự nhiên thấy đau quá, chị nhìn giúp em xem xem, miệng vết thương có phải nghiêm trọng hơn rồi không?”

“Phải, đặc biệt nghiêm trọng. Xử lý muộn chút nữa, nó đều phải khép miệng lại.” Vu Văn trợn mắt lên rồi ném cho anh chàng một miếng dán urgo, “Tự mình dán vào đi.”

“Đừng mà! Em lại nhìn không thấy, chị tới dán giúp em đi.” Lục Thời Dập kéo người vừa đứng lên trở về ngồi trên ghế sofa, thân hình cao lớn của anh cũng sát lại gần.

Vu Văn nhìn anh chàng đang cố rướn cổ và cầm về phía trước mặt mình thì cảm giác có chút không được tự nhiên, bất giác ngẩng người ra kéo một chút khoảng cách với anh chàng.

Tiêu hồn dân này rốt cuộc có biết nam nữ khác biệt hay không vậy? Sát lại gần như vậy không sợ người khác hiểu lầm hay sao.....

Hay tên hồn dân này, thật nghĩ cô là chị gái, cho nên không có kỳ chút nào như thế?

Vu Văn thật đau đầu mà. Nhanh chóng dán miếng urgo lên cằm cho anh chàng, rồi đẩy người ra, “Được rồi đấy, cậu có thể về rồi đó.”

Lục Thời Dập ngồi bất động, cặp mắt đảo hoa to ra vô cùng đáng thương nhìn cô, tay sờ sờ bụng nói, “Em đói bụng.”

Anh chàng đang nói dở thì bụng cũng vô cùng phối hợp ọp ọp kêu lên.

Vu Văn: “.....” Tên hồn dân này thật nhiều chuyện.

Buổi chiều hai người ăn trưa có chút muộn, nên buổi tối từ Thiên Tân trở về cũng không cảm thấy đói lắm nên không ăn tối. Giờ Lục Thời Dập nói như vậy, Vu Văn cũng cảm thấy đói.

Vu Văn nghĩ lại, tuy rằng tên hỗn đản này hơi lảm chuyện, nhưng khi làm việc thì vô cùng nghiêm túc chăm chỉ tít. Cùng cô đi công tác cả ngày, thân là tổng giám đốc cũng không thể bạc đãi nhân viên được. Hôn nữa, khi Lư Xuân Hoa nhào tới đánh cô, cũng may có tên hỗn đản này che chở, nói thế nào thì cũng không thể để anh chàng đói bụng trở về.....

Sau khi Vu Văn thuyết phục chính mình xong, đang chuẩn bị nói dẫn cậu ta ra ngoài ăn, thì ở cửa chính bỗng truyền đến tiếng xoay chìa khoá, di Lý xách theo túi mua sắm từ siêu thị trở về, vừa bước vào phòng nhìn thấy Vu Văn, vẻ mặt rất ngạc nhiên, “Tiểu Văn đã trở về rồi sao? Không phải bảo ngày mai mới về sao?”

“Vâng, nhưng kết thúc được công việc sớm.”

Di Lý biết được bọn họ muốn đi ra ngoài ăn cơm, vội nói để mình làm, đúng lúc mua được ít đồ ăn tươi, giờ đi ra ngoài ăn chắc cần phải đợi, mà đợi được cơm canh nóng hổi rồi thì bụng đã sớm lép kẹp.

Vu Văn cũng lười phải đi ra ngoài, liền bảo di Lý chuẩn bị cơm nước, còn mình thì lên lầu tắm rửa. Lục Thời Dập thì ngồi trên sofa ở phòng khách chơi game, yên tâm chờ cơm.

Di Lý làm rất nhanh, ba món đồ một canh, nửa giờ sau đã hoàn tất.

Khi Vu Văn xuống tới phòng ăn, cô đã mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái. Lục Thời Dập thật sự vô cùng đói bụng, phản phật phản phật, ăn tới vài chén cơm, một chút cũng không khách khí nghĩ mình là người ngoài, còn thẳng thắn khen di Lý nấu ăn ngon, khéo nịnh đến nỗi làm mây mây di Lý hơn hờ mãi không thôi nói anh về sau cứ thường xuyên tới ăn cơm

“Nên như thế à!”

“Tôi đồng ý cho cậu tới nhà tôi dùng cơm khi nào?” Vu Văn vẫn im lặng ăn cơm bỗng nhiên mở miệng nói.

“Giám đốc, người là người tốt như vậy, không cần phải nói, khẳng định sẽ đồng ý, đúng không?” Lục Thời Dập hướng cô nháy mắt một cái. Cơm nước xong xuôi, lại lấy thêm cho mình một chén canh lớn, khẩu vị ăn uống là thật tốt mà.

Vu Văn: “.....” Đối với cô càng ngày càng không quy củ nữa rồi.

Sau khi ăn xong, di Lý tẩu đi rửa chén bát, Vu Văn nghĩ nghĩ một chút, hướng Lục Thời Dập nói: “Mấy lời Lư Xuân Hoa nói đêm nay, cậu đừng để ở trong lòng.”

“Mấy lời nào cơ?”

“.....” Vu Văn trừng anh một cái. Nàng sao lại cảm thấy rõ ràng tên tiểu hỗn đản này biết rõ còn cố hỏi?

“Câu nói chúng ta là câu nam nữ? hay là câu nói chúng ta là gian phu dâm phụ?” Lục Thời Dập dựa sát vào cô, cười cười với vẻ mặt rất ngửa đôn.

Mặc kệ là câu nào, Lục Thời Dập cảm thấy chỉ cần để anh buộc chặt cùng một chỗ với Vu Văn, thì lời nào cũng đều là dễ nghe cả.

“Thôi, coi như vừa nãy chị chưa nói gì.” Vu Văn lắc lắc đầu. Lúc trước cô còn lo lắng những lời quá đáng của Lư Xuân Hoa sẽ xúc phạm tới cậu ta nhưng xem ra là cô đã suy nghĩ nhiều rồi.

“Ăn no rồi thì nhanh đi về đi.” Vu Văn lại lần nữa lên tiếng đuổi người, hôm nay thật sự là cô cũng đã quá mệt để để lý đến tên hỗn đản này, thật đau đầu mà.

Lục Thời Dập bị đuổi ra ngoài cửa, vừa lúc gặp Vu Mục về tới nhà.

Vu Mục nhìn thấy anh, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có, chỉ quăng cho anh một cái nhìn kinh thường rồi hừ lạnh một tiếng thật mạnh rồi liền lập tức vào nhà.

“Này, ánh mắt của mày là thế nào đấy?” Đối với vẻ mặt đầy oán khí của Vu Mục, Lục Thời Dập hoàn toàn không hiểu sao cả, gọi với theo hỏi, “Tao chọc giận mày khi nào chứ?!”

Vu Mục cũng không thèm quay đầu lại, “Mày tự hiểu!”

Lục Thời Dập: “Tao không hiểu! Mày đi ra nói rõ ràng!”

Vu Văn đứng chặn ở cửa, đem câu chuyện của hai anh em tốt cắt đứt, “Đừng để ý nó, gần đây nó bị chập mạch tí ấy mà.”

Sau khi thần kinh chập mạch Vu Mục vào nhà, lên thẳng đến phòng tập gym. Miệng lẩm bẩm: “Học bá thì ghê gớm lắm chấ! Có cơ bụng tám múi thì ghê gớm chấ! Lão từ sẽ không để người vượt mặt đâu! Hừ!”

Vu Văn đóng cửa lại, rốt cuộc cũng cảm thấy thế giới thanh tĩnh trở lại. Nhưng thanh tĩnh chưa được quá ba giây, chuông cửa lại bỗng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sinh nhật

Sau khi nhìn xuyên qua mắt mèo thấy rõ người ngoài cửa là ai, Vu Văn hít một hơi sâu, kéo cánh cửa mở ra, “Cậu còn chuyện gì nữa?”

Lúc này, người ấn chuông cửa, không phải người khác, chính là tên lảm chuyện Lục Thời Dập.

Cậu ta mặc một chiếc áo khoác lông vũ dáng dài qua đầu gối, nhưng cũng chưa kéo khoá lên cho từ tế, để lộ bộ vest đơn bạc bên trong, bây giờ đang trong đêm đại hàn, âm tới mười mấy độ, mà đường như cậu ta chẳng sợ lạnh chút nào.

“Lúc này em quên không nói với chị, thứ sáu tuần này là sinh nhật mẹ em. Mẹ bảo em nhất định phải mời được chị đến tham dự tiệc chúc mừng.”

Vu Văn gật gật đầu, tỏ ý đã biết. Không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, chỉ nói: “Ngày mai tới công ty, chị sẽ xem lại lịch trình mà thư ký Trình đã sắp xếp xem sao.”

“Chị không cần xem đâu, em đã xem qua hộ chị rồi. Thứ sáu này đáng lẽ chị có buổi hẹn gặp mặt với tổng giám đốc Walter vào buổi chiều, nhưng đối phương tạm thời dời hẹn, ngày hôm qua đã dời lại lịch thành thứ hai tuần sau.” Lục Thời Dập để lộ ra hàm răng trắng bóng. “Bữa tiệc được tổ chức tại nhà, không có phòng viên truyền thông, khách khứa tới dự đều là bạn bè với họ hàng thân thích thôi.”

Vu Văn nhướn mày: “Aya, hoá ra không phải là tới mời, mà là cậu đang trực tiếp thông báo?”

“Đâu có? Em đây thành tâm thành ý mời chị tới dự mà.” Lục Thời Dập huyênh hoang đem cánh tay gác lên cánh cửa, nghiêng dựa vào, gương mặt tươi cười nói, “Mẹ em đã lâu lắm không gặp chị, ngàn vạn lần em nhất định phải mời được chị tới dự.”

—

Tô Lan là một người rất bận rộn, không phải ở nơi khác đóng phim, thì cũng là đang tham dự tiết mục ở một nơi nào đó, quanh năm suốt tháng không có được mấy ngày ở Bắc Kinh, lại muốn gặp một mặt một người cũng vô cùng bận rộn như Vu Văn, thì quả thật không dễ dàng gì.

Sinh nhật hôm nay của Tô Lan tuy không lắm lớn, nhưng người thân cùng bạn bè mang theo luôn cả con cái tới tham dự tiệc, nên Lục gia được dịp vô cùng náo nhiệt.

Hơn 5 giờ chiều, rốt cuộc cũng nhìn thấy con trai mang người đến, Tô Lan rất vui mừng.

Việc Lục Thời Dập chạy tới Vinh Quang làm việc, bà đã biết từ lâu. Bà kéo lấy tay Vu Văn, thân tình hỏi han. Hỏi xem dạ dày cô đã tốt hơn chưa? Bữa sáng nhà nấu có hợp khẩu vị của cô không? Lại dặn dò cô nên chú ý chăm sóc bản thân mình. Còn nói con trai mình chạy tới làm trợ lý cho cô thật chỉ gây thêm phiền toái mà thôi……

Lục Thời Dập phát hiện, Tô Lan nữ sĩ thật sự rất thích Vu Văn nha.

Có Vu Văn, liền vứt luôn đứa con trai này ra sau đầu. Dường như hai người có nói mãi cũng không hết chuyện, gặp ai cũng giới thiệu Vu Văn là con gái nuôi của mình. Mỗi khi khen Vu Văn một câu, kiểu gì cũng phải bôi xấu chính con trai mình hai câu, đây là mẹ ruột gì chứ?

Anh là nhật được sao?

“Tôi đời này tiếc nuối lớn nhất đấy chính là không sinh được một cô con gái thông minh, xinh đẹp như Tiểu Văn, nên chỉ có thể nhận làm con nuôi mà thôi.” Tô Lan than ngắn thở dài, vô cùng tiếc nuối, “Tôi thật hy vọng Tiểu Văn chính là khuê nữ do mình sinh ra.”

“Có con trai ưu tú như Thời Dập, chị cũng đã rất có phúc khí rồi.” Bạn bè cười an ủi.

“Ưu tú chỗ nào chứ? Ngày nào cũng phốt lờ mẹ. Từ nhỏ đến lớn toàn gây chuyện không thôi, có ngày nào tôi không đau tim đâu!”

Lục Thời Dập không nghe nổi nữa, ra về ăn đấm* nói, “Mẹ, mẹ không thể thừa nhận con trai mẹ ưu tú sao?”

*ăn đấm: ghen tị

Tô Lan nữ sĩ thường cho anh chàng một ánh mắt xem thường, “Con hãy ưu tú thật đi đã, rồi mẹ sẽ vui về thừa nhận”

Lục Thời Dập: “……”

“Con nhìn lại con xem, năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Tiểu Văn khi 22 tuổi đã tiếp quản Vinh Quang, nhìn lại mình đi, 23 rồi đấy, qua cuối năm nay là 24 rồi, vẫn còn chưa làm nên trò trống gì đâu!” Mẹ đẻ không chút khách khí đã kích.

Lục Thời Dập: “……” Thật thương tâm

“Con trai ấy mà, phát triển chậm hơn con gái.”

“Đúng thế đúng thế, đàn ông con trai đều giống nhau phải qua 30 mới vững vàng. Tương lai Thời Dập nhất định sẽ vô cùng rộng mở!”

Mấy người bạn bè thân thích nói thay cho Lục Thời Dập.

“Cũng không biết tới 30 rồi, có thể tự đứng vững được hay không.” Tô Lan cảm khái nói, “Thằng nhãi ranh này, từ nhỏ tới giờ luôn luôn làm theo ý mình, lúc trước không cho nó xuất ngoại thì nhất nhất đòi đi du học. Đến khi tới nghiệp, bảo nó về nước nó cũng chịu về, một hai phải làm cái gì đâu……”

“Mẹ!” Lục Thời Dập vội vàng đánh gãy lời nói của mẹ.

Việc anh mở một công ty đầu tư ở Mỹ, chưa bao giờ nói qua với Vu Văn. Lúc trước tới Vinh Quang phỏng vấn, anh chỉ nói với Vu Văn là mình đang là dân thất nghiệp, muốn tới công ty của cô để rèn luyện, tích lũy thêm kinh nghiệm làm việc.

Nếu để Vu Văn biết việc anh cũng có sự nghiệp của chính mình ở nước ngoài rồi, nói không chừng, cô sẽ không để anh làm trợ lý bên cạnh nữa……

Lục Thời Dập thấy hình như Vu Văn vẫn chưa phát hiện ra điều gì thì thở phào nhẹ nhõm, cầu mẹ xin tha, “Hôm nay là sinh nhật của mẹ, không phải hội nghị về con. Mẹ, chừa cho con chút thể diện chứ?”

“Đa mặt con đây như vậy, còn cần mẹ chừa cho sao?”

Vu Văn thấy Lục Thời Dập bị mẹ đẻ đá kích ghê quá, một phần cũng vui về, nhưng vẫn thay anh chàng nói vài câu, “Dì Tô, Thời Dập rất thông minh, cũng rất có năng lực. Ở Vinh Quang trong khoảng thời gian này, cậu ấy hoàn thành được rất nhiều các hạng mục vô cùng xuất sắc, cũng chia sẻ với cháu không ít công việc.”

Lục Thời Dập thấy Vu Văn khen mình ở trước mặt mọi người thì trong lòng như nở hoa. Lập tức đắc ý nói với Tô Lan nữ sĩ, “Mẹ nghe thấy không, giám đốc của con cũng đang khen con đấy. Con trai của mẹ rất ưu tú mà.”

“Xem xem con chỉ có cái tiền đồ này……” “Tô lan nữ sĩ lắc đầu ghét bỏ,” Tiểu Văn ah, con đừng khen nó, thằng nhãi này ấy mà được khen một cái nó liền vênh cái đuôi lên tận trời!”

—

Sinh nhật Tô Lan, mời Vu Văn, tất nhiên cũng mời Vu Mục. Sau khi bữa tiệc bắt đầu, người cùng Lục Thời Dập ầm ĩ mấy ngày nay – Vu Mục, lúc này mới lững thững tới muộn.

Vu Văn bị Tô Lan kéo tới phòng để đồ, để xem vật phẩm quý hiếm mà bà mới mua được trong phiên đấu giá gần đây. Lục Thời Dập đã sớm bị Tô Lan nữ sĩ kéo đi xem qua, nên không có hứng thú đi cùng. Thấy Vu Mục tới thì anh cũng không cùng cậu ta so đo, hào phóng tiến lên chào hỏi.

Vu Mục nhìn thấy anh, đôi tay vẫn cầm trong túi quần, ra vẻ cao ngạo hừ một tiếng, “Lão tử không thèm nói chuyện với kẻ lừa đảo!”

“..... Ai là kẻ lừa đảo?”

“Ai vừa mới cùng tao nói chuyện, đấy chính là kẻ lừa đảo.”

“Hừ!” Lục Thời Dập khó hiểu, “Tao lừa mày cái gì?”

Vu Mục vẫn là câu kia, “Trong lòng mày hiểu rõ nhất!”

Nghe thấy lời này, Lục Thời Dập sao lại cảm thấy như mình đã lừa gạt tình cảm của cậu ta vậy?

Lục Thời Dập cũng không biết tên gia hoả này có bị chấp dây thần kinh nào không nữa, mù mờ chiến tranh lạnh với hắn ta mấy ngày nay. Hôm nay, anh nhất định phải moi được từ miệng Vu Mục ra lý do tại sao.

Tiệc sinh nhật của Tô Lan, khách khứa được mời đều bàn bê và họ hàng thân thiết của Lục gia. Nên mọi người vô cùng thoải mái, đám trẻ con đều quen biết lẫn nhau, cùng nhau chơi đuổi bắt, tiếng cười nói nô đùa tràn ngập khắp Lục gia, không khí bữa tiệc vừa hài hoà vừa náo nhiệt.

“Mấy tiểu tử tông kia, đừng chạy loạn, cẩn thận không va vào người khác!” Bên này một người lớn lên tiếng nhắc nhở. Bên kia, trong đám mấy đứa trẻ đang chơi đuổi bắt, một tiểu tử chạy vọt lên thì đột nhiên va phải một người vừa từ trong phòng để đồ bước ra – chính là Vu Văn.

Vu Văn nhanh tay bắt lấy cánh tay của đứa bé, mới cứu cậu ta khỏi cú ngã. Bỗng cô cảm thấy một con lạnh buốt từ bên hông truyền tới. Cúi đầu nhìn xuống, trong tay đứa bé đang cầm một cốc nước nhỏ, mà lúc này, tất cả đều đã đổ vào quần áo cô rồi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, con trai nhà tôi nghịch ngợm quá.” Người nhà đứa bé thấy vậy, vội vàng chạy tới, nhận lỗi với Vu Văn.

Vu Văn cười, nói không việc gì. Người kia vẫn phê bình đứa bé một trận, “Mau xin lỗi chị ấy đi.”

Đứa bé với cặp mắt trong veo đang ằng ặc nước “Chị ơi, thực xin lỗi, không phải em cố ý.....”

“Được rồi, chị tha lỗi cho em.” Vu Văn xoa xoa đầu đứa bé, còn rất dịu dàng lau nước mắt cho cậu ta, “Em là tiểu nam tử hán, phải kiên cường, không được khóc nha.”

“Vâng, em không khóc.” Đứa bé hít hít cái mũi, trả lời.

Quần áo Vu Văn bị bẩn, tiếp tục mặc thì rất khó chịu, nhưng cô không mang một bộ quần áo nào khác. Tô Lan thì quyến luyến không muốn cô về sớm vì chưa có dùng bữa tối, lại chẳng mấy khi được gặp Vu Văn.

Tô Lan rất biết cách giữ dáng, nên dáng người của bà hiện tại cũng không khác với Vu Văn là bao. Thường ngày bà cũng rất thích mua sắm quần áo, nên trong tủ có rất nhiều bộ còn chưa kịp xé mác. Tất nhiên Vu Văn có thể dùng tạm quần áo mới của bà.

Tô Lan bảo Vu Văn lên tầng thay tạm quần áo của bà, cũng đỡ phải vòng vèo về nhà bây giờ. Hôm nay bà tự mình chuẩn bị vài món ăn, muốn nhất định Vu Văn phải ở lại nếm thử.

Nghe bà nói vậy, Vu Văn cũng không nỡ cự tuyệt.

“Di Tô, di không cần lo cho cháu đâu, cháu tự mình lên được. Di cứ lo tiếp đãi khách khứa đi ạ.”

Tô Lan cũng không coi Vu Văn là người ngoài, mà lại còn phải đi chuẩn bị vài món trong phòng bếp, nên vội dặn dò: “Lên tầng quẹo trái phòng thứ hai, lát nữa di báo mẹ Lâm mang quần áo lên cho con.”

“Vâng.”

Vu Văn không biết Tô Lan nữ sĩ có một nhược điểm là thường xuyên không phân biệt được phải trái. Miệng bà nói là quẹo trái phòng thứ hai, đây không phải là phòng cho khách, mà là phòng của Lục Thời Dập

—

“Vu Mục, CMN... mẹ nhà mày!!”

Phòng khách náo nhiệt, bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn.

Lúc này, Lục Thời Dập ngồi ở trên sofa, chính giữa đại sảnh, trên mặt, tóc, tất cả đều là bơ của bánh kem. Người khôi xướng Vu Mục, lại lần nữa lấy hai cái bánh kem, hướng về phía anh mà ném

Lục Thời Dập nhảy vọt ra, may mà tránh kịp, hai tay lau lau bơ dính trên mặt, “Còn dám đánh lên tao? Tao với mày có thù oán gì, mà mày muốn hủy dung nhan của tao, phá hoại vẻ ngoài của tao?”

Vu Mục trở về tám chữ, “Thâm cừ đại hận, không đội trời chung!”

Lục Thời Dập cảm thấy, Vu Văn nói không có sai, đúng là tên súc sinh này gần đây bị chấp mạch thần kinh loại nặng rồi!

Anh mới vừa bình tâm lại được để đi tìm cậu ta nói chuyện, còn nghĩ giúp cậu ta giải trừ khúc mắc, khôi phục lại tình anh em hữu hảo. Kết quả, tên súc sinh này không chỉ cự tuyệt nói chuyện cùng anh, mà còn ném bánh kem về phía anh để công kích!

Há có cái lẽ ấy!

Mấy đứa nhỏ nghe thấy động tĩnh ở bên này, liền hào hứng chạy tới xem náo nhiệt. Nhìn thấy tình trạng bi thảm của Lục Thời Dập, một đứa béo mập mập chỉ tay về phía anh, cười ngặt ngặt nói, “Lục ca trông thật buồn cười!”

“Mau đến nhìn xem, Lục ca ca biến thành bánh kem rồi! Ha ha ha.....”

“Ai đập trúng cậu ta, thì được thưởng một nghìn.” Vu Mục với vẻ mặt ôn hoà hướng tới mấy đứa trẻ nói, dùng tiền tài lừa gạt bọn nhỏ để cùng anh ta tấn công Lục Thời Dập, cho hả giận.

“Được được!”

Trong nháy mắt căn phòng khách trở nên vô cùng lộn xộn.

“Vu Mục, mẹ nhà mày! Mày chờ đó cho tao, hôm nay mày chết chắc rồi!” Lục Thời Dập bị lũ nhỏ đuổi theo ném bánh kem phải chạy quanh nhà.

Vu Mục biết, Lục Thời Dập nhất định sẽ không bỏ qua cho anh ta, nên sau khi giao lại nhiệm vụ cho bọn nhỏ, liền chạy trước.

Lũ nhỏ chơi rất hăng say, mấy cái bánh kem ba tầng dùng trong bữa tiệc, đều được dùng để ném Lục Thời Dập hết. Khi đám người nhà của bọn trẻ tới ngăn cản để giải cứu Lục Thời Dập, thì toàn người anh đã dính đầy bơ bánh kem với đủ các loại màu sắc sặc sỡ.

Cả người biến thành một cái kẹo bông gòn bảy màu cỡ lớn, vẻ ngoài anh vô cùng chật vật.

Tô Lan nghe thấy động tĩnh, từ phòng bếp chạy ra, nhìn thấy đứa con trai mình bị chinh thành như vậy, cũng bật cười ngặt ngặt. Bà còn bảo anh khoan hãy lên tầng tắm rửa, “Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, để mẹ chụp cái ảnh làm kỷ niệm!”

Lục Thời Dập: “.....” Đây mẹ đẻ của anh sao?

Sau khi Lục Thời Dập bị mọi người làm như phòng nền chụp ảnh xong, chờ anh lên được tầng trở về phòng của mình cũng đã là chuyện của mười phút sau. Bước vào phòng, liền nhanh chóng đem quần áo dính bơ kem cởi ra, hết áo sơ mi, lại cởi tới quần ngoài, không đến ba giây, trên người chỉ để chừa lại một cái quần tứ giác.

Cặp chân trần dài Lục Thời Dập đi về phía phòng tắm. Vừa đi vừa dùng áo somi xoa xoa lấy bơ trên mặt và tóc.

“Mày chờ đấy cho tao, không báo thù này, tao không phải họ Lục!”

Anh vô cùng tức giận, đem Vu Mục từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới, mắng chửi cả nghìn lần.

Đột nhiên Lục Thời Dập dừng bước chân.

Anh nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy. Nghĩ đến việc khi Vu Mục lấy bánh kem tấn công anh, Vu Mục cũng bị anh ném trúng mấy lần.

Lục Thời Dập giương đuôi lông mày lên, anh đã nói mà sao lại không tìm thấy cậu ta, hoá ra trốn vào phòng anh tắm rửa!

Tiếng dòng nước bị ngắt, hình như người bên trong đã tắm rửa xong, chuẩn bị bước ra.

Lục Thời Dập đem áo sơ mi trong tay hung ném xuống sàn, chà xát hai tay, khoe miệng tà mị nhếch lên, khẽ nói: “Không nghĩ ra được? Hôm nay loại súc sinh này sẽ được lột sống trong phòng tắm!”

Tác giả có lời muốn nói:

Hai chân đang gác lên nhau, ngồi thư thả đánh bài Vu Mục: “Nghe nói mày muốn lột sống tao, xem ra hôm nay mày không có cơ hội rồi.”

Vu Văn từ phòng tắm bước ra: “Cậu muốn lột sống ai?”

Lục Thời Dập: “...”

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19-1: Phòng tắm (1)

“Dám chinh tao, tao xem mày còn đường nào để.....” Chữ “Chạy” còn chưa kịp nói ra thì đột nhiên ngừng lại.

Khi Lục Thời Dập đẩy cửa phòng tắm ra, vừa đúng lúc người bên trong người cũng định mở cửa bước ra, mang theo luồng hơi nước nóng ẩm ập thẳng vào mặt, người kia cũng thiếu chút đâm sầm vào ngực anh, nhưng đó không phải là Vu Mục, mà là Vu Văn?

Làm thế nào lại biến thành Vu Văn?!!

Lục Thời Dập bị dọa cho khiếp sợ, khoe miệng tà mị khẽ nhếch lên, vẻ mặt cứng ngắc lại. Thân hình cao lớn như là bị đóng đinh lại, quên cả cử động.

Vu Văn cũng bị dọa cho hoảng sợ.

Cô vừa mới nghe thấy bên ngoài có tiếng động, còn tưởng là má Lâm mang quần áo lên cho mình.

Kết quả lại biến thành Lục Thời Dập.....

Ánh mắt hình như vừa liếc thấy cái gì đó, Vu Văn liền dời tầm mắt trên mặt Lục Thời Dập dịch từ từ xuống phía dưới, đập vào mắt cô là làn trắng sáng bao bọc lấy vòm ngực nảy nở

cùng những mùi cơ bụng đàn hồi. Lại dịch xuống chút nữa, liền nhìn thấy cặp chân dài rắn chắc, vì bây giờ cậu ta chỉ mặc một chiếc quần tứ giác bó sát nên mọi đường nét trên cơ thể được phô bày ra toàn bộ và vô cùng rõ nét

Mặt Vu Văn bỗng nóng hằm hập.

Trước mặt cô mà tên hỗn đản này lại dám thoát ý như vậy, không phải là cả gan dám tự tưởng gì đến cô chứ.....

Trong đầu vừa loé lên cái ý nghĩ này, Vu Văn liền lập tức giơ tay che lên phần khăn tắm trước ngực, lùi về phía sau nửa bước. Cát tiếng nói, giọng nói cô mang theo tức giận cùng đề phòng, “Làm thế nào cậu vào được đây? Cậu muốn làm cái gì?”

“Em, em, em không muốn làm gì cả..... Đây, đây, đây là phòng của em” Lục Thời Dập gấp đến nỗi đầu lưỡi như thật cả vào, không thể nói chuyện lưu loát như bình thường. Tuy rằng anh không biết vì sao Vu Văn lại tới phòng anh để tắm? Nhưng để chứng minh mình trong sạch không phải loại dân tặc, gấp gấp luống cuống tay chân giải thích: “Lúc này ở dưới tầng, đảm tiêu quý nghịch ngợm ném đầy bánh kem vào em Cho, cho, cho nên, em phải về phòng tắm rửa thay quần áo.”

“.....” Chỉ là..... Như vậy? “Đây là phòng của cậu?”

“Vâng vâng.” Lục Thời Dập gật đầu như bả củi.

Vu Văn nhớ rõ rằng dì Tô nói phòng cho khách là phòng thứ hai bên phía tay trái, cô không thể nhầm được

Làm sao lại nhầm thành phòng của Lục Thời Dập?

Lúc này thấy Vu Văn đang suy nghĩ đáng giá mình, ánh mắt Lục Thời Dập, cũng không tự giác mà dịch từ trên mặt cô đi xuống.....

Toàn thân Vu Văn chỉ được bao bọc bởi chiếc khăn tắm. Làn da của cô được chăm sóc rất tốt nên vừa mềm mại vừa trắng nõn đến loá cả mắt. Cái labo phía sau màu đen tuyền, càng làm làn da của cô thêm nổi bật, nõn nà như bạch ngọc. Chiếc cổ thon dài cùng với đôi xương quai xanh mẽ người, nếu cô mặc một bộ váy quây ngực bó sát, chắc chắn sẽ là phong tình vạn chủng.

Lúc này, từng giọt từng giọt nước chảy từ mái tóc cô xuống, chạy dọc theo đường cong cơ thể, rồi mát hút sau khe rãnh sâu hút, tuy Vu Văn đã lấy tay che ngực, nhưng cũng thể che được toàn bộ xuân sắc lấp ló sau khe hở giữa từng ngón tay.

Lục Thời Dập nuốt một ngụm nước miếng, yết hầu lẫn lộn, làm anh không dám nhìn kỹ.

Nhưng bất giác anh lại nghĩ đến, lúc trước ở phòng khách sạn tại Thẩm Quyển, khi anh vào lấy quần áo mới cho Vu Văn, ở trong rương hành lý của cô, anh đã nhìn thấy những túi nội y với đủ loại phong cách được xếp theo từng bộ quần áo dài. Nghĩ đến đây, Lục Thời Dập bỗng cảm thấy dòng máu nghịch lưu trong đầu mình cuộn cuộn chảy, anh dùng sức hít hít mũi, cố nén sự kích động muốn phun máu mũi lúc này.

Vu Văn phát hiện Lục Thời Dập đang đứng ngấm trộm cơ thể của mình, mặt cô liền đỏ ửng lên “Mắt đang để đâu đấy?”

“Chỉ ngấm em trước.....” Lục Thời Dập nhỏ giọng giải thích một câu.

“.....” Cậu ta nói cái gì? Cậu ta đang nhấn mạnh ý rằng cậu ta không có dùng ánh mắt chiêm tiện nghi của cô?

Dù rằng Lục Thời Dập nói rất khế, nhưng vẫn bị Vu Văn nghe được, mặt cô lúc này đang nóng như lửa đốt.

Tên hỗn đản này, rõ ràng nhìn cô còn lý sự?

Vu Văn muốn nổi đóa lên, nhưng cũng không có lý do chính đáng để tức giận.

Hai người dù một người đứng trong, một người đứng ngoài phòng tắm, nhưng cả hai đều đang đỏ mặt tía tai, mắt trừng qua trừng lại, vô cùng tiến thoái lưỡng nan, bầu không khí trong phòng vừa xấu hổ lại vô cùng quý dị.

Vẫn là Vu Văn mở miệng trước, cô cố tỏ ra bình tĩnh nói, “Cậu tránh ra trước đi, để tôi ra ngoài.”

“Ồ, ờ, được.” Lục Thời Dập gật đầu, cặp mắt đảo hoa hơi rù xuống, dừng trên cổ chân tron bóng mảnh khảnh của Vu Văn, con người lại âm thầm đảo lên xuống một vòng. Khi anh bước ra sau nhường đường cho cô, bỗng nhiên kêu “Áy ya” một tiếng, chân anh không biết đâm phải cái gì mà làm cả thân hình cao lớn bất ngờ ngã đổ về phía sau.

Vu Văn nhìn thấy cánh tay Lục Thời Dập vói ra xin cô sự giúp đỡ, cô cũng hoàn toàn theo bản năng vươn tay ra kéo anh chàng lại. Kết quả, cô chẳng những không giữ được người mà còn bị Lục Thời Dập túm ngã theo.....

Lịch sử, luôn lặp lại tương tự đến kinh người.

Vu Văn bị ngã dúm dui vào ngực Lục Thời Dập, đau đến nỗi đom đóm mắt, cô bỗng cảm thấy sau cú ngã này, xương cốt của cô sẽ nát như luôn.

Ngực kiểu gì thế?, Cứng như sắt vậy!

Vu Văn xuyt xoa mãi không thôi, ở bên dưới Lục Thời Dập cũng cau tít mặt mày, cũng bắt chiếc cô hít hà xuyt xoa. Nghe ra, so với cô, anh chàng còn ngã đau hơn nhiều.

Nhưng ở một góc độ mà Vu Văn không nhìn thấy thì Lục Thời Dập đang ngược nhìn bóng đèn trắng trên đỉnh đầu, khúc miệng anh chàng khẽ giương lên, còn âm thầm làm động tác tay “yeah” nữa.

Không giống với lần trước ngã ở Vu gia, lần này hai người chỉ cách nhau có chiếc khăn tắm mà thôi. Mà giờ người trước ngực đang úp mặt vào hõm cổ anh như có như không nằm trong lòng anh, lấp lánh đẹp đẽ như từ tranh bước ra vậy.....

Lại nói, đây mới là lần đầu tiên bọn họ có tiếp xúc thân mật như thế này.

Nằm trên thảm trải, đôi chân dài của Lục Thời Dập rất thân nhiên cọ vào đôi chân tron bóng của Vu Văn.

Vậy chín bỏ làm mười, xem như anh cùng Vu Văn đã tiếp xúc da thịt rồi đúng không?

Lại chín bỏ làm mười, chúng ta đã được tính là đã lên giường với nhau rồi đúng không?

Lại chín bỏ làm mười.

Lục Thời Dập càng nghĩ càng hưng phấn, không thể tiếp tục miên man nữa.

Vu Văn chờ hồi phục lại được ý thức, đã phát hiện ra mình không chỉ nằm đè lên trên Lục Thời Dập, mà đôi tay của cô còn đang để trên ngực cậu ta, tư thế này thoát nhìn.

Lồng ngực của Lục Thời Dập rất ấm áp, trái tim cũng đang đập vô cùng mạnh mẽ. Cả cơ thể cô cũng đang chuyển động phập phồng theo từng lần hô hấp của anh.

Mỗi lần hít thở trong khoang mũi cô không chỉ tràn ngập mùi hương của riêng Lục Thời Dập, mà cả mùi của nắng thanh khiết nhẹ nhàng và mùi ngọt ngào thơm nhẹ của bơ kem nữa.

Những luồng hô hấp nóng bỏng của anh phả vào mặt cô, cho cô cảm giác cả gương mặt lẫn đôi tai mình đều bị ném vào nôi hấp vậy. Tim cô đập càng lúc càng nhanh, hô hấp cũng càng ngày càng gấp không thông thuận như bình thường nữa.

Vu Văn không hiểu mình bị làm sao rồi, cô chưa bao giờ trải qua cảm giác tim đập loạn nhịp như thế này.

Cậu ta giống như Vu Mục đều là em trai của cô, đầu óc cô đang miên man suy nghĩ gì vậy chứ?

Vu Văn xấu hổ muốn đứng dậy, lại càng thêm xấu hổ khi phát hiện lúc này cả cơ thể mình chỉ được bọc bằng một chiếc khăn tắm.

...Hình như lại còn sắp rơi ra rồi.

Chỉ sợ lúc này mà cô đứng dậy sẽ hoàn toàn khoả thân trước mặt Lục Thời Dập.

Lục Thời Dập hình như cảm nhận được cái gì đó, liền cất tiếng hỏi cô, “Chị không sao chứ?”

“Có sao!” Vu Văn trầm giọng nói. Không biết là giận anh làm cô ngã, hay là bức bối với chính mình nữa. Cô lạnh giọng đi, gần như là ra lệnh nói, “Nhắm mắt lại cho tôi!”

Lục Thời Dập vô cùng hợp tác nhắm chặt mắt lại, còn rất quân tử nâng hai tay lên che lại cẩn thận. Thấy Vu Văn chuẩn bị từ người anh đứng lên, anh liền nói: “Khi nào được rồi thì bảo em, em sẽ đi lấy quần áo của em cho chị thay trước. Bộ dạng em lúc này không tiện ra ngoài, trước mắt em sẽ tắm rửa qua một chút, rồi lát nữa sẽ đi lấy quần áo của mẹ em cho chị.”

Dứt lời, Lục Thời Dập lại nói thêm một câu, “Em tắm nhanh thôi.”

“Được rồi.”

Lục Thời Dập sau khi bỏ đứng dậy, rất chính trực không dám ngẩng lên nhìn Vu Văn mà trực tiếp đi thẳng vào phòng thay quần áo.

Vừa vào đến nơi, về mặt kia chẳng còn sót dính một chút nào bộ dạng quân tử hết.

Ở trước gương trong phòng thay đồ, một màn vũ điệu của quý vô cùng hoang dại cùng hưng phấn đang được trình diễn nhiệt tình. Hứng phấn tới nỗi miệng anh chàng đang ngoác ra đến tận mang tai rồi.

Rốt cuộc anh cùng Vu Văn cũng đã tiến thêm một bước nữa!

Hơn nữa, vừa lúc này anh còn nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng của Vu Văn!

Mặt cô ấy đỏ rồi! Ha ha ha ha ha.

Lục Thời Dập vui đến điên lên được, đây là dấu hiệu tốt, đêm nay chắc anh không ngủ nổi nữa!

Sợ cô chờ lâu, anh phải cố kìm nén sự hưng phấn này lại, làm chính sự trước.

Lục Thời Dập muốn lấy cho Vu Văn quần áo ngủ của mình, nhưng lại nghĩ áo ngủ thì quá mức ái muội rồi, chắc chắn Vu Văn sẽ không mặc. Lục Thời Dập lại càng muốn cô mặc áo soni của anh, nhưng hình như con gái mà mặc sơ mi của đàn ông thì càng ái muội.

Cuối cùng chọn tới chọn lui, Lục Thời Dập lấy cho Vu Văn một bộ quần áo anh hay mặc ở nhà.

Từ phòng thay quần áo đi ra, anh cố ý nghiêng đầu đi tránh nhìn vào Vu Văn,

“Chị mặc cái này tạm trước đi, em đi tắm.”

Vu Văn nhận lấy quần áo, lại thấy Lục Thời Dập vào phòng tắm, đóng cửa lại, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Thời Dập nói mình tắm rất nhanh, nhưng Vu Văn chờ năm phút, mười phút, mười lăm phút. tiếng nước trong phòng tắm vẫn không ngừng chảy, còn người thì hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ đi ra.

Phòng ngủ này liên thông với thư phòng của Lục Thời Dập. Vu Văn không tiếp tục chờ nữa mà đứng dậy đi tham quan thư phòng của anh chàng.

Vòng qua một lượt, Vu Văn mới phát hiện, hoá ra cô hoàn toàn không biết gì về tên hỗn đản này.

Thư phòng này rất rộng, cả một bức tường được làm thành một kệ sách lớn, trên kệ có đủ các loại đầu sách trong và ngoài nước lẫn từ cổ chí kim, và đều là những bản độc nhất vô nhị vô cùng quý hiếm. Nhiều quyển cô đã từng muốn tìm mua mà không được, thế mà anh chàng này lại có. Trên kệ còn có rất nhiều sách về mạng quản lý tài chính, hình như còn toàn bằng tiếng anh.

Vu Văn tùy ý lấy một quyển xuống, bên trong thấy dán rất nhiều ghi chú, do chính anh chàng viết ra theo ý hiểu của mình.

Nhìn lướt qua một chút, thì có thể thấy tên hỗn đản này có cách giải thích cùng lối suy nghĩ vô cùng độc đáo và rất có chính kiến riêng.

Còn ở bên bức tường đối diện thì được lắp tủ kính pha lê vô cùng tinh xảo, bên trong trưng bày các giải thưởng, cúp cùng rất nhiều bằng khen Lục Thời Dập. Ngoài các giải thưởng anh chàng được nhận ở nước ngoài ra thì còn cả giấy khen từ thời cấp 2, cấp 3, tiểu học, thậm chí từ thời mẫu giáo cũng có.

Những chiếc cúp này, làm đảo lộn tất cả những hiểu biết của cô về Lục Thời Dập.

Cô vẫn luôn cho rằng, cậu ta với Vu Mục chẳng có gì khác nhau cả, không học vẫn không nghề nghiệp.

Hoá ra từ trước đến giờ, người không bằng cấp không nghề nghiệp vẫn duy nhất chỉ có mình đứa em cận bã của cô mà thôi.....

Hoá ra, không phải từ khi học đại học Lục Thời Dập mới trở nên ưu tú như bây giờ, mà từ khi còn nhỏ cậu ta đã vô cùng giống giang, chỉ là ánh mắt của cô luôn đặt trên người Vu Mục nên chưa bao giờ để ý đến cậu ta mà thôi.....

Lục Thời Dập từ phòng tắm đi ra, tìm quanh một vòng, mới thấy Vu Văn đang ở trong thư phòng của mình. Bộ quần áo mà anh đưa cho Vu Văn mặc, size khá lớn nên cô phải xắn ống quần cùng ống tay áo lên vài vòng mới tạm coi là vừa vặn, nhưng khi mặc ở trên người cô lại cho cảm giác thiếu nữ ở nhà đáng yêu mềm mại chứ đâu còn sự lạnh lùng của một nữ cường nhân nữa.

Cặp mắt đào hoa câu dẫn của Lục Thời Dập, kim không được mà nhìn ngẩn tán thưởng.

Vu Văn nghe thấy tiếng động, liền quay đầu lại, “Tắm gội hết nửa tiếng đồng hồ, cậu ngủ luôn ở trong ấy àh?”

Việc gì đã diễn ra trong phòng tắm tất nhiên Lục Thời Dập không thể nói được. Chỉ cười khi khi, tùy ý bịa ra nói, “Tóc dính nhiều bơ quá, làm thế nào cũng không gội sạch sẽ được nên đành phải gội đi gội lại.”

Lúc này, hai người đều đã mặc quần áo tử tế, nên Vu Văn đối diện với anh chàng cũng không còn cảm thấy xấu hổ nữa.

Lục Thời Dập vừa mới thấy cô nhìn chăm chăm vào tủ bày giấy khen cùng giải thưởng các loại của mình, liền thả rắm thối: “Có phải phát hiện em ưu tú giỏi giang hơn chị nghĩ đúng không?”

Vu Văn: “.....” Di Tô nói không có sai, tốt nhất không nên khen tên tiểu hồn đản này. Mà cô còn chưa có khen đâu, mà đuôi đã kịp vênh lên trời rồi. Vu Văn khoanh tay trước ngực, dựa nghiêng vào cạnh bàn, nâng tầm mắt lên, chăm chú nhìn anh chàng, khẽ động khóe môi: “So với tôi thì kém hơn nhiều.”

“Đúng thế đúng thế, Văn Văn luôn luôn là tấm gương cho em học tập.” Lục Thời Dập ở trước mặt Vu Văn đã tập vuốt mông ngựa đến thành thạo.

“Kêu tỷ!” Vu Văn nhủ mày, sửa cách gọi lần thứ n.

“Vâng vâng vâng, giám đốc.” Lục Thời Dập không gọi cô là “Vu tổng”, thì cũng gọi cô là “Giám đốc”, chứ từ sau khi anh chàng về nước nhất quyết không còn gọi cô là tỷ tỷ nữa.

Vu Văn bỗng nhiên lại không nói gì, ánh mắt như suy tư chuyện gì đó vừa nhìn chăm chăm anh.

“Làm sao lại nhìn em như thế?” Lục Thời Dập bị cô nhìn đến mức cảm thấy chột dạ.

“Lúc này.....” Vu Văn trầm ngâm trong nháy mắt, vẫn quyết định nói ra sự hoài nghi của bản thân, “Cậu có ý ngả đúng không?”

Ngoài cửa phòng tắm có trái thâm, trên mặt đất không hề trơn trượt, bây giờ nghĩ lại, càng thấy Lục Thời Dập sẽ không thể dễ dàng té ngã như vậy.

Mà khi cậu ta “ngã”, hình như cũng là cố ý kéo theo cô.

Vu Văn nghĩ thế nào cũng cảm thấy, tiểu hồn đản toàn ý nghĩ xấu xa không thôi?

“Em sao có thể là cố ý chứ, ngã đến nỗi mông em nở hoa luôn rồi đây này, bây giờ vẫn còn rất là đau, không tin chị thử nhìn xem?” Lục Thời Dập chu mông lên cho cô xem, làm ra vẻ phải cời quần tước mặt cô để chứng minh mình trong sạch.

“Cút, ai thèm xem mông của cậu!”

Lục Thời Dập thấy cô vẫn có chỗ hoài nghi, liền lập tức giơ tay lên, “Em thử, thật sự không phải do em cố ý! Do là em không cẩn thận dẫm lên dép lê của chính mình nên mới dễ bị ngã! Chị mà hiểu lầm em, em đây thật là so Đậu Nga còn oan!”

Vu Văn: “.....” nhìn về mặt Lục Thời Dập rất chân thành, chẳng lẽ là cô đa nghi quá?

Nhưng vừa rồi sao cô lại nhìn thấy, một đốt ngón tay trong ba ngón tay thề của tên tiểu hồn đản này lại không đuôi thẳng lên nh?

—

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19-2: Phòng tắm (2)

Các món ăn trong tiệc sinh nhật của Tô Lan vô cùng phong phú, hôm nay bà còn đích thân làm mấy món mà Vu Văn thích. Lại sắp xếp cho Vu Văn ngồi bên cạnh mình, chủ yếu để tiện gặp thức ăn cho cô.

Lục Thời Dập sau khi phát hiện mình bị lạnh nhạt từ đầu đến cuối, thì cũng nghĩ tới khả năng mình là được nhận nuôi thật, Vu Văn mới chính là con đẻ của Tô Lan nữ sĩ.

Nhưng lại nghĩ tới mẹ mình thích Vu Văn như vậy, từ tận đáy lòng Lục Thời Dập cảm thấy vô cùng vui mừng. Nếu có một ngày, anh có thể theo đuổi được Vu Văn, lại làm cô trở thành người của Lục gia, chẳng phải Tô Lan nữ sĩ sẽ mừng đến phát điên luôn không?

Nhưng trong bữa tiệc, Lục Thời Dập mấy lần đều nhìn Vu Văn mà đối phương thì mãi chẳng thèm để ý đến anh.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người bắt đầu tục tục ra về. Tô Lan nở nụ cười liên tục chào tiễn khách. Khi thấy đã vắng người, Vu Văn cũng chuẩn bị cáo từ.

Tô Lan nữ sĩ tinh ý phát hiện, hôm nay bầu không khí giữa Vu Văn và con trai mình có cái gì đó không đúng. Cả một buổi tối, cô bé không nói chuyện với Lục Thời Dập dù chỉ một câu.

Khi Tô Lan bảo để Lục Thời Dập đưa về, cũng bị Vu Văn cự tuyệt.

Đội khách khứa về hết, Tô Lan gọi Lục Thời Dập từ trên tầng xuống, nghi ngờ hỏi,

“Thằng nhãi ranh này, hôm nay có phải trêu chọc gì làm Tiểu Văn không vui không?”

“Không, không có mà!”

“Thế sao Tiểu Văn lại không thèm đề ý đến con?” Tô Lan nữ sĩ tiếp tục truy vấn.

“Con làm sao biết được……” Lục Thời Dập không hề tự tin đáp lời.

Tô Lan nữ sĩ thấy không lấy được đáp án ưng ý, chỉ lắc lắc đầu, cũng không truy cứu nữa.

Lục Thời Dập ngồi trên sofa, ngó thấy mẹ rời đi rồi, khuôn mặt tuấn tú lập tức suy sụp, tâm trạng uể oải, trong lòng thì vô cùng bất an. Cả tối nay Vu Văn đều không đoái hoài gì đến anh, sao anh lại không cảm nhận được chứ.

Lục Thời Dập ngồi kiểm điểm lại chính mình, hôm nay có phải là anh đã quá mức nóng vội, làm Vu Văn phản cảm hay không?

—

Sau hai ngày cuối tuần, đi làm trở lại, Lục Thời Dập phát hiện sự việc còn nghiêm trọng hơn anh nghĩ.

Trừ những lúc bàn bạc công việc, Vu Văn gần như không cùng anh nói chuyện, ngay cả đi công tác hay xã giao bên ngoài, cô đều chỉ mang theo Dương Tụng, mà không phải là anh……

Anh giống như một ái phi mới được sủng hạnh có mấy ngày mà chỉ vì làm sai một chuyện, đã liền bị Hoàng Thượng nhốt vào lãnh cung.

Một ngày, hai ngày…… Một tuần qua đi, thái độ của Vu Văn với anh vẫn thế, làm cho Lục Thời Dập càng ngày càng nôn nóng bất an.

Tối sáng nay.

Rất cuộc Lục Thời Dập cũng không nhận được nữa, đi tới phòng làm việc của Vu Văn, gấp hỏi trực tiếp, vì sao cả tuần nay luôn lạnh nhạt với anh.

“Có phải vì chuyện ngày hôm đó mà chị tức giận với em?” Lục Thời Dập tuy không nói rõ nhưng anh biết, Vu Văn nhất định hiểu anh đang nói tới việc gì.

“Tôi đâu có rảnh rỗi như thế?” Vu Văn cũng không thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục phê duyệt tài liệu. Thái độ trên mặt cô không thay đổi chút nào, “Việc ngày hôm qua giao cho cậu đã hoàn thành chưa?”

“Chưa.” Vu Văn lạnh nhạt với anh thì anh còn tâm trí đâu mà làm việc.

Vu Văn gác bút xuống, ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ hơi giương lên, “Chưa hoàn thành, thế ở trước tôi nhảy nhót cái gì? Còn không mau lăn đi làm việc cho tôi!” Cô trực tiếp lấy quyền hành của một vị giám đốc đuổi anh chàng đi.

Quan hệ không được làm dịu đi, tâm trạng cả một buổi sáng của Lục Thời Dập vô cùng tồi tệ.

Anh đây là còn chưa bắt đầu yêu đương, mà đã thất tình rồi sao?

Phúc lợi đãi ngộ cho công nhân viên chức của Vinh Quang rất tốt, trong đó bao gồm cả bữa ăn cho nhân viên. Cảnh tin của tập đoàn Vinh Quang đã từng được lên cả hot search. Bởi không chỉ có đồ ăn phong phú ngon miệng, cơm trung hay cơm tây, hoa quả, đồ uống tới tráng miệng đều có cả, quang cảnh xung quanh lại vô cùng cao cấp sang chảnh, nhưng đáng nói nhất là giá cả đồ ăn thì thấp đến không thể tưởng tượng nổi. Làm người ta ghen tị mãi không thôi.

Cho nên, cán bộ công nhân viên chức của Vinh Quang không bao giờ phải gọi cơm hộp, cũng không cần ra ngoài dùng cơm, hầu hết mọi người đều ở tại công ty giải quyết bữa trưa và bữa tối.

Ngay cả Vu Văn, khi không phải ra ngoài xã giao, cũng sẽ đều cùng công nhân viên ăn cơm tại căng tin.

Cho nên, điều được mong chờ nhất mỗi ngày của công nhân viên tại Vinh Quang, là sau khi tan tầm có thể liền đi căng tin ăn đồ ngon. Nhưng buổi trưa hôm nay, lại có một người đối với các món ăn muôn màu rực rỡ của căng tin mà cũng chẳng có chút khẩu vị nào.

Người này không phải ai khác chính là Lục Thời Dập, anh tùy tiện gọi một phần cơm, tìm một chỗ gần gần ngồi xuống.

Khi Đường Uyển Tinh cùng vài nữ đồng nghiệp trong bộ phận truyền, đang bung khai đồ ăn đi tìm chỗ ngồi, thì nhìn thấy Lục Thời Dập ngồi một mình ở đó, liền do dự một chút, người bên cạnh cô không biết đang nói gì đó.

Đồng nghiệp nhìn theo tầm mắt cô thì thấy Lục Thời Dập, liền cười trêu ghẹo: “Uyển tinh, hoá ra cô cũng thích Lục Thời Dập nha? Nhưng người thích anh ta nhiều lắm đấy, cô nên cố gắng nhiều hơn!”

Mặc dù Đường Uyển Tinh tới công ty chưa được ba tháng, nhưng đường nhân duyên lại vô cùng tốt, lại xinh đẹp, nên tất nhiên người theo đuổi cô nàng nhiều không đếm xuể. Nhưng ánh mắt của tiểu cô nương rất cao, nên chẳng ai lọt được vào mắt xanh cả.

Hoá ra là đã thích một người khác rồi. Lại nói cô nàng cùng Lục Thời Dập còn là trai tài gái sắc, tuổi xấp xỉ nhau, vô cùng xứng đôi.

“Đừng hiểu lầm, chúng tôi là bạn học cấp hai của nhau, đúng lúc tôi muốn tìm cậu ấy có chút việc.” Đường Uyển Tinh đỏ mặt giải thích.

Đồng nghiệp tất nhiên sẽ không tin, cũng không vội vạch trần, cười nói: “Được rồi, mau đi đi. Không nhanh người ta sắp ăn xong bữa rồi đấy.”

Aya, tuổi trẻ thật tốt mà!

Mấy nữ động nghiệp cảm khái, nếu các cô còn chưa kết hôn mà gặp được một người đàn ông ưu tú lại đẹp trai như Lục Thời Dập, thì chắc mặc kệ tất cả, nhất định sẽ cả gan theo đuổi tới cùng.

Nhờ đâu Lục Thời Dập mất mìn, nhìn trúng các cô thì sao? Ha ha ha ha.....

Người bên này thì, miếng có miếng không, tay xoát di động, về mặt vô cùng nghiêm túc lên mạng tìm hiểu “Bí quyết theo đuổi vợ”, “Bí quyết dỗ bạn gái” – Lục Thời Dập không hề biết rằng mình lại đang trở thành đối tượng yy* của người khác.

*yy: YY là gì? YY là một từ được cư dân mạng Trung Quốc sử dụng với một ý nghĩa đen tối và thô tục. Thông thường, trong sinh học XX là con gái, XY là con trai, thì YY thể hiện con trai nhưng không thích con gái, lại tự tưởng tượng ra những hình ảnh trong đầu giúp bản thân tự thỏa mãn nhu cầu sinh lý.

Ngay cả lúc Đường Uyển Tinh đi tới trước mặt, Lục Thời Dập cũng không hề phát hiện ra.

“Chỗ này có người rồi sao?”

“Không có.” Lục Thời Dập đầu cũng không ngẩng lên, tay vẫn tiếp tục xoát di động.

Đường Uyển Tinh ngồi đối diện trước mặt anh, thấy anh chuyên chú nhìn điện thoại thì còn cho rằng anh đang xem tài liệu công tác. Càng ngắm cô lại càng cảm thấy, người đàn ông nghiêm túc làm việc, quả thực vô cùng quyến rũ.

Hào cảm đối với Lục Thời Dập lại càng tăng lên.

Đường Uyển Tinh rất yên tĩnh ngồi ăn cơm không hề đánh tiếng quấy rầy, thấy anh ăn uống đã hòm hòm, lúc này mới tìm cơ hội thích hợp để nói chuyện, “Lục Thời Dập, tại sao cậu lại tới Vinh Quang làm việc?”

Vấn đề này, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lục Thời Dập ở công ty đã luôn lẩn quẩn trong lòng cô.

Ở trung học Lục Thời Dập cũng từng theo đuổi cô, hơn nữa trong khoảng thời gian này, Lục Thời Dập thường xuyên tới bộ phận tuyên truyền, mà Đường Uyển Tinh không phải là loại người tin vào sự trùng hợp. Cô nghĩ cái gọi là trùng hợp, đại đa số đều là do đối phương dụng tâm mà thành.

Đường Uyển Tinh cũng tới tuổi nên tìm hiểu để yêu đương rồi, bây giờ trong công ty lại có nhiều người thích Lục Thời Dập như vậy, nếu Lục Thời Dập còn thích cô thì tất nhiên cô cũng không nghĩ lại bỏ qua một người đàn ông ưu tú như thế này.....

Nghe thấy có người gọi tên mình, tận lúc này Lục Thời Dập mới ngẩng đầu lên.

Hoá ra là bạn học cũ.

Đối mặt với Đường Uyển Tinh, tâm tư của anh so với loại nước nông phu* gì đó cho trẻ nhỏ còn thuần khiết hơn nữa. Có lẽ hôm nay tâm tình của anh rất không tốt, hoặc có thể do yêu thầm một người quá mức áp lực, mà cũng có thể là do tình trạng của anh bây giờ rất muốn dốc bầu tâm sự với một ai đó nên đối với cô bạn học cũ chưa gặp qua mấy lần này, ngược lại không có chút cô kỵ, liền nói, “Ồ đây có người tôi thích.”

Vừa nói ra được lập tức Lục Thời Dập cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn.

Mà Đường Uyển Tinh nhìn người đối diện, mặt dần đỏ ửng lên.

Thích, người cậu ấy thích, không phải là nói cô chứ?

Khi Vu Văn cùng Dương Tụng vào căng tin, từ xa đã nhìn thấy Lục Thời Dập với Đường Uyển Tinh ngồi ăn cơm cùng với nhau, hai người vừa nói vừa cười, trông vô cùng vui vẻ.

Tiểu hân đàn này, được nhiều cô gái trong công ty hoan nghênh thật đấy!

Chứng kiến một màn này làm tâm trạng của Vu Văn bỗng có chút buồn phiền muộn.

“Vu tổng, làm sao vậy?” Dương Tụng thấy Vu Văn dừng lại, thì liền cất tiếng hỏi.

“Không có việc gì.” Vu Văn lãnh đạm thu hồi ánh mắt, “Đi gọi món thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1: Hẹn hò (1)

Đường Uyển Tinh và Lục Thời Dập nói chuyện với nhau rất nhiều về những kỷ niệm thời trung học, khi nói những vụ ngu ngốc của Vu Mục, hai người đều không nhịn được mà cười rộ lên. Cũng vì có cái tên ngu Vu Mục này mà, hai người mới có nhiều đề tài để nói chuyện đến thế.

Đa số các bạn thời trung học đều đã biết Đường Uyển Tinh tới Bắc Kinh làm việc. Lớp trưởng của năm đó, có kế hoạch kêu gọi mọi người sang tháng, cũng chính là năm sau cùng nhau tổ chức một buổi họp mặt, ngày hôm qua còn nhắn tin cho cô nói nhất định cô phải tham dự.

Đường Uyển Tinh do dự một chút, muốn hỏi Lục Thời Dập có tham dự hay không? Nhưng lại sợ thẳng quá, lại đổi thành, “Hôm ấy cậu cùng với Vu Mục sẽ đến chứ?”

“Để xem tình hình thế nào, nếu rảnh tớ sẽ qua.”

Lại qua tiếp hai ngày.

Lục Thời Dập buồn bực phát hiện, Vu Văn giống như hoàn toàn không hề cùng anh trao đổi trò chuyện, ngay cả trong công việc, cô cũng không gặp mặt trực tiếp, mà bảo Dương Tụng truyền đạt lại tới anh.....

Hôm nay vừa đúng ngày có lương, đối nhân viên mà nói, đây chính là ngày hạnh phúc nhất mỗi tháng, lại có thể tiếp tục mua mua mua và mua..

Phòng thư ký.

Sắp tan tầm, thư ký Trình cùng mấy nữ đồng nghiệp bàn tán sôi nổi về list mua sắm tháng này. Lục Thời Dập cũng vừa nhận được tiền lương. Ngoài trừ tiền lương giống hàng tháng, thì anh còn được nhận được số tiền thưởng rất rất dày.

Lúc trước Vu Văn đã đồng ý, vì anh đã lấy được hợp đồng với Tây Đồn nên chắc chắn sẽ có thưởng, nhưng anh cũng không ngờ, cô lại thưởng hào phóng như thế.

Lục Thời Dập nhìn chằm chằm số dư tài khoản ngân hàng trong di động, nhiều số không tới nỗi làm anh phát đờ đẫn cả ra.

Làm sao anh lại có ảo giác như mình bị Vu Văn bao dưỡng vậy?

“Tiểu Lục, với tiền lương tháng này cậu đã có kế hoạch chi tiêu gì chưa?” Thư ký Trình bỗng hỏi tới Lục Thời Dập.

Anh làm ra vẻ sầu não, “Em cũng đang đau đầu không biết phải tiêu thế nào đây.”

“Ôi, xem ra tiền lương tháng này của tiểu Lục cũng không ít nha.” Thư ký Trình cười. Tháng trước Lục Thời Dập lấy được hợp đồng với Tây Đồn, tất nhiên tiền lương cộng với tiền thưởng chắc chắn sẽ làm nhiều người đỏ mắt ghen tị. Nhưng làm việc ở đâu cũng phải có quy tắc của nó, trong đó rất tối kỵ việc hỏi tiền lương của đồng nghiệp nhiều hay ít. Trình thư ký nói đùa, “Nếu là tiền nhiều không biết tiêu thế nào, thì đưa người cậu thích đi ăn ăn, mua mua mua thôi.”

Đúng vậy!

Ánh mắt Lục Thời Dập bỗng sáng ngời, những lời này thư ký Trình đúng là đã chỉ điểm cho anh. Giờ thì anh đã biết nên làm thế nào để hoà hoãn mối quan hệ với Vu Văn.

Buổi chiều Vu Văn cùng Dương Tụng ra ngoài.

Từ chỗ thư ký Trình anh đã biết được lịch trình ngày hôm nay của Vu Văn, tối nay cô không có bữa tiệc xã giao nào cả. Làm việc cùng Vu Văn thời gian dài như vậy, Lục Thời Dập biết, nếu công việc ở bên ngoài kết thúc không quá muộn, kiểu gì Vu Văn cũng sẽ quay lại công ty một chuyến.

Cho nên sau khi tan tầm, Lục Thời Dập cố ý ở lại chờ Vu Văn trở về.

Gần đây Lưu Nhất Minh vẫn luôn âm thầm phân tranh cao thấp với Lục Thời Dập, vốn đã thu dọn giấy tờ chuyển bị ra về rồi, lại thấy Lục Thời Dập ở lại tăng ca, anh ta liền lập tức bỏ cặp công văn xuống, khởi động máy tính lên, cũng ngồi làm thêm giờ.....

Lục Thời Dập chờ đến gần 7 giờ tối, rốt cuộc cũng thấy cô trở lại.

Lục Thời Dập lại ngồi đợi một lát, tận đến khi thấy Dương Tụng từ phòng giám đốc rời đi, lúc này anh mới đứng dậy, đi tới gõ cửa.

“Vào đi.” Vu Văn đang mặc áo khoác, cũng chuẩn bị ra về. Tưởng Dương Tụng còn có việc nên quay lại tìm cô, không ngờ người tiến vào lại là Lục Thời Dập. Vu Văn với lấy ghế tay, ngừng lại một chút hỏi, “Sao vẫn chưa về?”

“Em đang đợi chị.”

“..... Có việc?”

Lục Thời Dập lập tức đi tới trước mặt Vu Văn nhưng tới cách cô khoảng hai mét thì dừng lại. Bây giờ đối với cô, anh phải cố gắng giữ hành vi ngay thẳng đúng đắn, không dám có cử chỉ ngả nón quá trớn nào, sợ lại làm cô phản cảm.

Anh cười nói, “Hôm nay em được nhận tiền lương. Nên muốn mời chị đi ăn, cảm ơn lãnh đạo đã hào phóng thưởng cho em nhiều tiền như thế.”

“Không cần đâu, tiền thưởng là xứng đáng với công sức của cậu.” Vu Văn trực tiếp từ chối, cầm lấy túi xách trên mặt bàn, chuẩn bị rời đi, “Cậu cũng về đi, tôi phải đi rồi.”

Lục Thời Dập nhìn đáng vẻ lạnh lùng của Vu Văn, buồn bực hỏi thẳng: “Có phải chị vẫn giận em vì chuyện ngày hôm đó đúng không?”

Vu Văn bỗng dừng bước, bóng lưng thẳng tắp, cũng không hề quay đầu lại, “Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi?”

“Nếu không tức giận thế vì sao đã hơn một tuần nay, chị có tình xa lánh em? Không hề tức giận? Thế vì sao đã hai ngày nay ngay cả một lời cũng hề nói với em? Nếu chị không tức giận, vì sao chị lại vừa từ chối em?” Lục Thời Dập dồn dập chất vấn cô, sau đó nghiêm túc nói rằng, “Việc chị từ chối đi ăn với em, là lời giải thích rõ ràng nhất việc chị vẫn còn giận em, còn cho rằng hôm ấy là do em cố ý. Chị cứ thế hiểu lầm, xa lánh em, đối với em không công bằng một chút nào!”

“.....” Vu Văn bỗng bị anh chàng nói như thế, đúng là đã trào lên lưng hổ không phải muốn xuống là xuống được mà.

Quả thật, đúng là gần đây Vu Văn có tình làng tránh cậu ta. Sự việc phát sinh ở phòng Lục Thời Dập hôm đó, nói không hề ý là giả. Cứ xem như không phải Lục Thời Dập cố ý, cậu ta coi cô như chị gái để chung đụng, thì cậu ta có thể xem như chưa xảy ra chuyện gì, nhưng Vu Văn không làm được.

Cho dù là xảy ra loại chuyện như thế này với chính em trai mình, cũng sẽ cảm thấy rất ngượng ngùng. Hướng chỉ đối phương lại là Lục Thời Dập, cậu ta là một người đàn ông trưởng thành. Cùng đàn ông duy trì khoảng cách thích hợp, là phong cách nhất quán trong ứng xử của cô. Lục Thời Dập từ nhỏ đã bừa bãi không quen ràng buộc, cô thân làm “Tỳ tỳ” nên cư xử đúng mực, chủ động duy trì khoảng cách, để tránh xảy ra những hiểu lầm không đáng có.

Cho nên, trong khoảng thời gian này cô chỉ đơn giản là tránh mặt Lục Thời Dập, mắt không thấy tâm không phiền.

Bây giờ, Vu Văn cảm thấy càng đau đầu.

Ý tứ của hàng loạt câu chất vấn này chính là hôm nay nếu cô không đáp ứng đi ăn cùng với cậu ta thì chính là cô không đủ rộng lượng, chuyện bé xé ra to, vốn đã là chuyện quá khứ mà

vẫn mang lên bàn mở xẻ, làm cả hai ngượng ngùng.

Vu Văn xoay người lại, chỉ có thể nói, “Tôi thật không hề tức giận chỉ là gần đây công việc quá bận rộn chứ không hề cố tình lãng tránh cậu.”

Lục Thời Dập lập tức nhe ra hàm răng trắng tinh, bắt đầu tự trách mình, “Đúng đúng đúng, đều là do em lấy lòng tiểu nhân do lòng quân tử. Vu tổng bận rộn như vậy, làm gì có thời gian để ý đến chuyện vặt vãnh này!”

Vu Văn: “.....”

“Nếu chị không tức giận, vậy chính là đáp ứng lời mời của em đúng không. Em đã đặt chỗ rồi, chính là tối nay. Em rất tôn kính lãnh đạo, em đoán, nhất định giám đốc chưa dùng bữa tối, cho nên chúng ta mau đi ăn thôi.”

Vu Văn: “.....”

—

Lục Thời Dập đặt chỗ tại một nhà hàng cách công ty không xa, đây là một nhà hàng của Italy. Thiết kế rất có cảm giác nghệ thuật, yếu tố tinh giản kết hợp hài hoà với kỹ nghệ tạo một không gian rất mới mẻ. Ánh đèn, ghế dựa, quầy bar đều rất có phong cách.

Bàn ăn đặt ở tầng hai, bàn sát bên bức tường kính. Có thể phóng tầm mắt nhìn ra xa nơi thành phố phồn hoa với những toà nhà chọc trời, cùng dòng xe cộ chạy ngược xuôi. Lặng tĩnh trong động thật vô cùng tao nhã.

Mỗi món ăn bày trên bàn đều rất tinh xảo, như tác động tới vị giác của người ăn làm họ phải bắt đầu nuốt nước miếng.

Lục Thời Dập ngồi phía đối diện với Vu Văn, thấy khẩu vị của cô hôm nay không tồi, cộng với tâm tình phấn chấn sau nhiều ngày sương mù giăng lối, anh cũng cảm thấy có khẩu vị ăn uống hơn hẳn. Anh vừa ăn, vừa đủ các loại đề tài để nói chuyện với Vu Văn- người chỉ đáp câu được câu chăng.

Có lẽ là bầu không khí của bữa ăn tối nay làm người cảm giác được thả lỏng, hoặc cũng có thể do hương thơm tinh khiết của rượu vang đỏ làm cho người ta có thể tạm buông bỏ những nỗi đắn đo lo lắng qua một bên. Vu Văn cũng bắt đầu nói chuyện nhiều hơn.

Bầu không khí cũng thật không tồi.

Lục Thời Dập nói đến những điều mắt thấy tai nghe về mấy năm ở nước ngoài, với cách nói dí dỏm hài hước, bất luận giọng tay nhắc chân anh chàng đều tỏ ra rất tự tin cùng khéo léo.

Vu Văn nhìn Lục Thời Dập, có thể cảm nhận một sức sống thanh xuân tràn trề mãnh liệt trong anh. Nụ cười tươi đầy sức cảm hoá, dường như ngay cả lúc gặp chuyện phiền não, cậu ta đều có thể giương khoe môi nở nụ cười làm mọi âu lo ngoài kia sẽ đều tan thành mây khói.

Nói đến những chuyện thú vị, Vu Văn cũng bị anh chàng chọc cho rất cười rất thoải mái

Tiểu hôn đần không biết ngượng ngùng xấu hổ là gì này, thật đúng là rất biết cách dỗ dành phụ nữ. Vu Văn bỗng nhiên nhớ tới hôm ấy ở căng tin của công ty không biết Lục Thời Dập đã nói gì mà cũng làm Đường Uyên Tinh vui vẻ như vậy.

Vu Văn cất tiếng hỏi: “Hiện giờ cậu có người mình thích không?”

“.....” Lục Thời Dập bị hỏi thế thì hơi sững sốt. Anh không nghĩ, Vu Văn sẽ đột nhiên sẽ hỏi vấn đề này. Trong một lúc, anh không biết nên trả lời “Có”, hay là “Không có” nữa.

“Làm sao, muốn bí mật với tôi?” Trên mặt Vu Văn lại treo lên nụ cười, cảm ly rượu lên uống một ngụm.

Cách đầu ngón tay nhỏ nhắn trắng mềm của Vu Văn cảm ly rượu đế cao, giữa đầu lên uống, trông thật đẹp. Lục Thời Dập thấy cô nhẹ hất cằm lên, anh bỗng cảm thấy vô cùng khâm trọng.

Do dự một chút, anh mới dè dặt đáp, “Em có người mình thích.”

“Là nhất kiến chung tình sao?”

Lục Thời Dập âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, may Vu Văn không hỏi người anh thích là ai.

Tối nay, quan hệ của anh với Vu Văn vừa mới được xoa dịu. Nếu anh cứ to gan mà tỏ tình với cô, thì không biết sẽ bị cự tuyệt thành cái dạng gì nữa. Với Vu Văn, nếu Lục Thời Dập không cảm thấy chắc chắn, tuyệt đối không dám mở miệng thổ lộ.

“Không phải, xem như là lâu ngày sinh tình.”

Vu Văn gật gật đầu, lại hỏi: “Đã theo đuổi được chưa?”

Lục Thời Dập nhìn Vu Văn, buong tiếng thở dài, “Đặc biệt khó theo đuổi, em vẫn phải nỗ lực hơn.”

Vu Văn nhướn mày, có chút ngoài ý muốn: “Còn có cô gái nào mà cậu không theo đuổi được sao?”

Cô vẫn nhớ rõ, Lục Thời Dập với Vu Mục, hình như bắt đầu từ hồi đi nhà trẻ, đã có bạn gái rồi. Có lần cô mới không gặp bọn họ có một tuần, mà đã thay đổi vài người bạn gái nữa kìa. Giống như Lục Thời Dập một cao thủ tình trường, từ bé đến lớn luôn được các bạn nữ hoan nghênh chào đón nồng nhiệt, cậu ta đã ra tay, làm sao lại không theo đuổi được cơ chứ?

“Tỷ không biết đâu, cô ấy thật sự đặc biệt đặc biệt khó theo đuổi, ngay cả thổ lộ em đây cũng không dám” Lục Thời Dập đem ly nước trái cây trước mặt xem như ly rượu, nâng đầu lên uống một ngụm to, lúc này mới dám ở trước mặt Vu Văn, mập mờ thổ lộ lòng mình,

“Ở trước mặt cô ấy, em cảm thấy vô cùng khâm trọng hết như một học sinh tiểu học vậy. Rồi chỉ bởi vì một câu nói, hay một vẻ mặt của cô ấy mà làm em cả ngày bất an, nghi hoặc sợ rằng có phải mình chọc giận gì cô ấy không. Cũng sẽ bởi vì một câu cổ vũ, động viên hay một nụ cười khích lệ của cô ấy, mà kích động cả một đêm ngủ không được..... Chỉ cần cô ấy đến gần em một chút, tim đập em sẽ đập loạn nhịp dường như em không còn là chính mình nữa.....”

Cặp mắt đào hoa câu dẫn nhìn chăm chú Vu Văn dường như đang tỏa sáng lấp lánh, anh lại tiếp tục nói, “Cô ấy đối với em mà nói, giống như là ánh trăng trên bầu trời, mà em thì chỉ tựa như một ngôi sao nhỏ bé, nỗ lực phát sáng chỉ mong có thể khiến cho cô ấy chú ý đến mình, mà rốt cuộc cũng chẳng được cô ấy quan tâm tới”

Vu Văn hơi nhũn mày, “Sao cậu lại sợ cô ta như vậy, cô ta là cộc mẹ sao?”

“Mới không phải ấy, cô ấy rất dịu dàng điềm đạm!”

Lục Thời Dập không dám nói tí mĩ, sợ bị phát hiện. Đau khổ khi yêu thầm, ai có thể thấu hiểu?

Vu Văn cười.

Ha, còn biết bao che khuyết điểm cho nhau nữa.

Nói đến tình yêu, Lục Thời Dập ở trước mặt cô như đang thương xuân buồn thu* vậy, một anh chàng si ngốc vì tình, mà cũng không biết tiểu hồn dân này có thể kiên trì yêu thích cô gái kia được bao lâu nữa?

**伤春悲秋*/ thương xuân buồn thu: Vào mỗi mùa, sự thay đổi của cảnh vật gợi lên sự bi thương buồn bã trong lòng.(Baidu)

Nhưng, với sự hiểu biết của cô về tình sử phong phú của Lục Thời Dập, thì chỉ sợ không quá được một tháng mà thôi. Tất nhiên những lời này Vu Văn sẽ không nói ra trước mặt Lục Thời Dập, chỉ dám để ở trong lòng mà thôi.

Đã hỏi tới vấn đề tình cảm, Lục Thời Dập cũng phải có qua có lại mới toại lòng nhau, hỏi cô

“Vậy..... hiện tại chị có bạn trai không?”

“Không có.”

“Có yêu thích ai không?”

“Không có.” Từng chữ trong câu trả lời của Vu Văn vô cùng dứt khoát.

Lục Thời Dập thấy mừng thầm. Thật tốt quá, không có yêu thích ai, thì cơ hội cho anh càng lớn!

Anh lại hỏi: “Vậy đã bao giờ chị nghĩ tới, khi nào mình sẽ kết hôn không?”

“Hỏi cái này làm gì?”

“Em, để em chuẩn bị trước thôi.”

Lục Thời Dập thầm tự hứa rằng, trước cái tuổi mà cô muốn kết hôn anh nhất định phải theo đuổi được cô, sau đó cho cô màn cầu hôn thật cảm động, rồi đến khi cô muốn kết hôn, anh sẽ lại cho một hôn lễ thật lãng mạn và thật hoàn mỹ, làm cô khó quên cả đời.

Chỉ mới tưởng tượng ra trong đầu, mà đã khiến Lục Thời Dập trong nháy mắt nhiệt huyết đang trào, lòng đầy hăng hái.

Vu Văn cười: “Chuẩn bị bao nhiêu tiền mừng tôi?”

Đương nhiên không phải!

Mục tiêu của đời của Lục Thời Dập là trở thành chồng của Vu Văn, sao có thể chuẩn bị tiền mừng đám cưới của cô với tên thối nào được chứ!

Nhưng Lục Thời Dập sẽ không giải thích chuyện này đâu, tiếp tục cùng cô vu vơ tán chuyện: “Nói một chút đi, khi nào thì chị muốn kết hôn?”

Lúc này, Vu Văn trả lời càng dứt khoát: “Không nghĩ tới, tôi không hề chuẩn bị cho kết hôn.”

“.....” Vì, vì sao? Lục Thời Dập chưa kịp hỏi hết câu, Vu Văn bỗng nhiên đứng dậy, nói cô muốn đi toilet một chút.

Lục Thời Dập thấy vẻ mặt cô có chút không đúng, đợi một lát cũng không thấy cô quay lại, liền đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Quả thật Vu Văn không phải muốn đi toilet, mà khi đang dùng bữa với Lục Thời Dập, thì thấy bóng dáng của một người quen cũ. Lúc này, vị này còn đánh mắt nhìn về phía bọn họ tận mấy lần.

Vu Văn đã sớm muốn gặp bà ta, hôm nay thật khéo, vừa vặn chạm mặt nhau.

Sau khi Thạch Tinh rửa tay xong, từ toilet bước ra, quay người lại một cái đã thấy Vu Văn đứng cách đó không xa đang chờ bà. Những bước chân đầy lưỡng lự, Thạch Tinh tiến lên chào hỏi với khuôn mặt niềm nở: “Tiểu Văn, thật khéo, con cũng tới đây dùng cơm sao?”

“Chúng ta nói chuyện một chút đi.” Vu Văn không rành nói mấy lời sáo rỗng với bà ta, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Bây giờ sao? Bạn bè vẫn đang chờ đi ở bên ngoài.....”

“Tôi nói ngắn gọn thôi.” Vu Văn không cho bà ta cơ hội cự tuyệt, “Thứ bà nên có được bà cũng đã nhận được rồi, đừng lại đem Lư Xuân Hoa ra dùng như cây gậy như thế. Các người có tiếp tục làm âm i lên hơn nữa, chuyện chia cổ phần tuyệt đối không có đâu.”

Nụ cười trên Thạch Tinh bỗng cứng đờ, thoát cái lại khôi phục về tự nhiên, vén vén hai bên tóc mái, “Tiểu Văn, có phải con có hiểu lầm gì đối với ta không? Cho tới bây giờ đi chưa bao giờ xúi giục bà nội con làm cho ta cái gì cả. Bà nội yêu quý Thiệu Dương với Quả Quả, đều là chuyện của bà nội. Bà muốn con đem cổ phần cho con của đi, cũng là ý muốn cả nhân của bà nội thôi.....”

Vu Văn cười lạnh.

Thật biết cách phui sạch sẽ!

Vu Văn gợi tay lên ngắt lời bà ta, “Đủ rồi, đừng giả vờ trước mặt tôi. Bà có thể lừa được Lư Xuân Hoa với Lâm Khải Minh, nhưng không lừa được tôi đâu. Lư Xuân Hoa tuy vô si, nhưng nếu không có bà ở phía sau xúi bẩy, bày mưu tính kế, thì với đầu óc chậm chạp của bà ta sao lại biết nháo loạn với Vu gia chúng tôi đây? Nhưng tôi cũng phải thừa nhận, để đạt

tới mục đích của mình, bà cũng rất có bản lĩnh, rất có nghị lực đấy.”

Những lời này của Vu Văn, vừa trần trụi vừa vô cùng châm biếm, khiến nụ cười trên Thạch Tinh, hoàn toàn tắt lịm.

“Lòng người không đủ để rắn nuốt voi, làm người ấy, thông minh quá lại thường bị chính sự thông minh làm hại. Tôi khuyên bà, nên tự biết thu móng vuốt của bà lại!” Vu Văn nói rồi quay lưng bỏ đi.

Thạch Tinh nhìn theo bóng dáng rời đi của Vu Văn, bà ta từ từ nắm chặt hai tay lại, khẽ buông lời oán độc: “Thu móng vuốt? Lòng tham của tao? Hừ, còn không phải bởi vì mẹ của mày con tiện nhân kia thật quá quái, sắp chết còn kịp đâm tao một dao! 10% cổ phần, vốn dĩ nên thuộc về tao!”

Thạch Tinh khẽ nhếch khoé môi cười đầy mỉa mai, cùng ánh mắt đầy nham hiểm.

Không có việc gì mà Thạch Tinh tao làm không được cả, cổ phần của Vinh Quang, tao nhất định phải có!

Bạn đang đọc truyện *Độ Ám Mối Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2: Hẹn hò (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xe chạy nhanh trên cầu cao tốc, cảnh đêm rực rỡ như nước chảy xuôi nhanh về phía sau xe, cũng giống như một màn ký ức xưa cũ trong tâm trí dần trôi nhanh vào dĩ vãng.

Lục Thời Dập lái xe, thi thoảng vẫn liếc qua nhìn Vu Văn, thấy cả quãng đường cô đều thần thờ nhìn những chiếc xe chạy vút qua ngoài cửa sổ. Nên anh cũng không vội vã đưa cô về nhà, liền cho xe ra khỏi cầu cao tốc, ngoặt tay lái vào một đường lớn, trực tiếp lái đến một nơi khác.

“Chúng ta tới rồi.”

Hai mươi phút sau, tận khi xe đã dừng, Vu Văn mới định thần lại. Nhìn quang cảnh lạ lẫm xung quanh, cô bỗng nhíu, “Đây là đâu?”

Lục Thời Dập vừa cười dai an toàn vừa đáp, “Công viên trò chơi.”

“Nửa đêm nửa hôm tới đây làm gì?”

“Đã nhiều năm rồi chưa tới công viên trò chơi, đêm nay bỗng nhiên em muốn đến đây chơi, chị với em cùng vào chơi đi.”

Vu Văn thẳng thừng lắc đầu, “Bao nhiêu tuổi rồi, còn tới đây chơi, cậu xem cậu có quá ấu trĩ không?”

“Sao người lớn lại không thể tới đây chơi? Tới thì cũng tới rồi, chúng ta vào đi dạo chơi một chút đi!” Lục Thời Dập khẽ giương khoé môi, nhiệt tình mời cô.

Vu Văn: “.....” Nói đưa cô về nhà, mà lại đem cô đưa tới đây, tên tiểu hổn đản này thật biết tiền trăm hậu tấu!

“Thật sự rất thú vị, chị vào xem đi!”

Về mặt Vu Văn đầy mâu thuẫn, “Đã nói rồi, tôi không vào đâu!”

“Chỉ dạo một chút thôi, khoảng 10 phút thôi rồi ra!” Khuôn mặt đẹp trai của Lục Thời Dập, sán lại gần trước mặt cô lắc lư không ngừng, còn kéo kéo cánh tay cô, giống đứa trẻ vòi kẹo, rất có kiên nhẫn quấy rầy cô, “Được không? Được không? Được không?”

Lục trong kí ức của mình, Vu Văn đúng là chưa bao giờ tới những chỗ như thế này. Bây giờ Lục Thời Dập không ngừng năn nỉ, mà cô đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn, cuối cùng vẫn bị cậu ta cứng rắn kéo vào công viên trò chơi.

Kỳ thật tối nay lúc ở nhà hàng Lục Thời Dập đã nhìn thấy Vu Văn nói chuyện với Thạch Tinh, sau đó lại thấy về mặt cô có chút ưu tư, có lẽ cô lại đang nhớ tới mẹ mình. Lục Thời Dập giữ im lặng một chữ cũng không đề cập đến chuyện này. Anh muốn đưa Vu Văn tới đây, để hy vọng cô có thể thả lỏng bản thân, có thể tạm quên đi những phiền não.

Bác Kinh đông người, cho dù là vào đêm đông giá rét cũng có vô số người tới công viên trò chơi. Ngoại trừ những cặp vợ chồng trẻ mang theo con nhỏ, thì còn có không ít các cặp tình nhân tới đây để hẹn hò.

Tuy là đêm đông, nhưng cảnh đêm trong công viên trò chơi được trang trí bằng nhiều bóng đèn lấp lánh trông vừa kỳ ảo lại vừa ấm áp.

Từng đôi từng cặp tình nhân, đội trên đầu mặt nạ các nhân vật hoạt hình đáng yêu, trong tay không phải cầm ly trà sữa, cũng là cầm kẹo bông, trên mặt mỉm cười đầy hạnh phúc.

Lục Thời Dập thấy Vu Văn tò mò quan sát mấy thứ đồ trong tay mọi người, liền tiến tới sát bên tai cô, khẽ cười: “Muốn không? Em mua cho chị.”

“Lăn, ai thèm mấy đồ ấu trĩ ấy chứ.” Vu Văn lạnh lùng cùng ghét bỏ đẩy anh chàng ra xa.

Dù sao Lục Thời Dập cũng không biết xấu hổ, sán lại gần nói: “Em muốn, em thích mà, vậy chị mua cho em chứ.”

“ẦY ẦY ẦY, cậu làm cái gì vậy?” Vu Văn đột nhiên bị Lục Thời Dập kéo tới quầy bán hàng cách đó không xa. Anh chỉ tay vào cái đồng bơm hoa hoè hoa sói, chọn hai cái bơm tai mèo có thể lập loè phát sáng, lại cầm thêm cả một chiếc gậy huỳnh quang sắc sỡ. Cuối cùng, còn chẳng quên khách khí bảo Vu Văn trả tiền cho anh.

“.....Thật là lớn đầu rồi vẫn là quỷ ấu trĩ.” Vu Văn lắc lắc đầu, về mặt cười bắt đắc dĩ, vẫn tới thanh toán cho anh.

“Vâng vâng vâng, em là tiểu quý ấu trĩ!” Lục Thời Dập đạt được ý đồ, nên mặc nhiên thừa nhận mà không hề có tí xấu hổ nào. Sau đó, lại kéo Vu Văn qua một quầy hàng khác, anh chàng muốn mua hai cái kẹo bông siêu lớn rực rỡ màu sắc.

Lúc đứng chờ làm kẹo bông, Lục Thời Dập tranh thủ lúc Vu Văn không để ý liền sáp lại đeo chiếc bôm tai mèo vừa mua lúc nãy lên cho cô. Về mặt Vu Văn bỗng biến sắc, như sắp gặp quân địch tới nơi, một bên vừa nằng Lục Thời Dập làm loạn, vừa nhanh tay gỡ chiếc bôm trên đầu xuống.

Lục Thời Dập vội can lại: “Đừng lấy xuống, chị bôm lên trông rất đẹp.”

“Cái thứ linh tinh gì vậy, lấy xuống đi!” Vu Văn tỏ ra ghét bỏ gỡ đồ trên đầu xuống nhét vào trong ngực anh.

“Thử một chút một chút thôi, chị bôm lên rất đẹp, chị thử đeo đi mà.” Lục Thời Dập lầu bầu trong miệng, khẽ giọng khuyên nhủ.

Vu Văn: “.....” Tiểu hồn đản này, còn làm nũng với cô nữa.

Giọng nói Lục Thời Dập thực sạch sẽ, đặc biệt là khi cố tình làm mềm giọng, tiếng nói của anh lại càng mềm mại lại càng tê tê lỗ chân lông, có khi ngay cả lòng đã vững như sắt đá cũng dễ dàng bị giọng nói này làm cho tan chảy, không thể cưỡng lại được mà đồng ý.

Nhất là lúc này, Lục Thời Dập ở trước mặt cô, đeo bôm tai mèo lên trông chẳng đẹp trai chút nào, hướng về phía cô lắc lắc tỏ vẻ đáng yêu, còn học kêu “Meo meo”, rồi lại quay ra hỏi cô: “Có phải rất đáng yêu, rất đẹp không”, Vu Văn hoàn toàn bị anh chàng đánh bại.

Lục Thời Dập lại còn ra vẻ bề trên uốn nắn cô: “Tỷ ấy ah tỷ, đều đã tan làm rồi, không cần phải áp lực nghĩ mình là tổng giám đốc của tập đoàn gì nữa. Cứ gò bó mình một ngày 24 giờ như thế, không sớm thì muộn làm cho tỷ chết vì mệt đấy. Thả lỏng bản thân một chút, nên cùng em thả bay bản thân nào.”

Nói dứt lời, Lục Thời Dập bỗng vươn hai tay lên không trung, không hề ngại ngừng hát vang: “Cảm giác giống như bay, đây là chính là cảm giác của tự do~”

Tiếng hát vừa lãnh lết vừa mạnh mẽ , lập tức thu hút được rất nhiều ánh mắt của mọi người.

“Cậu bệnh tâm thần ah, xem đây thực sự là buổi biểu diễn sao!” Vu Văn bị hành động bột phát vừa thần kinh vừa ấu trĩ của Lục Thời Dập làm cho bật cười ngặt nghẽo, giơ tay lên đám vào ngực anh chàng một cái, thúc cậu ta mau chạy đi đừng tiếp tục ở đây mất mặt.

Lục Thời Dập mới lười quan đến ánh mắt của người khác, miễn làm Vu Văn vui vẻ, cái gì cũng đều không quan trọng.

“Tỷ ấy, hiện tại cứ coi bản thân như một người bình thường đi, phải năng tới những chỗ như thế này để cảm thụ niềm hạnh phúc của dân chúng.” Anh lại đeo bôm tai mèo lên cho cô, trực tiếp nhét hai cái kẹo bông vào trong tay Vu Văn “Tỷ mau nếm thử kẹo bông này xem, chị có thể cảm nhận được vị ngọt không giống nhau đấy!”

Vu Văn đầu thì đeo bôm tai mèo lấp lánh, tay thì cầm kẹo bông, tổng giám đốc cao ngạo lạnh lùng trong nháy mắt liền biến thành một em gái đáng yêu. Làm khuôn mặt già cỗi của Vu Văn đồ lụng cả lên.

Nhưng, Vu Văn không thể lay chuyển được Lục Thời Dập, cũng chỉ có thể lừa mình bởi Quý ấu trĩ này mà thôi.

Con người ah, một khi nguyên tắc nào đó bị phá bỏ, thì sẽ rất khó quay trở về như cũ. Vu Văn tiếp tục bị Lục ấu trĩ kéo đi vòng hết ngồi ngựa gỗ xoay tròn, bánh xe quay, còn tới cả nhà ma để khảo nghiệm cảm giác tim đập chân run nữa.

Nói đến nhà ma, Vu Văn lại có cách nhìn mới về lục ấu trĩ, là gan còn bé hơn cả một đứa trẻ ba tuổi nữa. Toàn bộ hành trình chỉ dám đứng phía sau lưng cô, sợ hãi kêu “Thật là khủng khiếp”, làm cô phải bảo vệ cậu ta.....

Vu Văn tưởng tượng ra hình ảnh một nam thanh niên cao lớn như Lục Thời Dập, mà ngay cả khuôn mặt đều chôn phía sau lưng cô không dám ngẩng lên nhìn dù chỉ một chút, hận không thể đeo chặt lấy cô thì nghĩ thời đã thấy buồn cười.

Quả thực đêm nay, Vu Văn không thiếu những màn cười nhạo anh chàng.

Khi gần tới 11 giờ, nhiều trò chơi trong công viên đã chuẩn bị đóng cửa, mọi người cũng bắt đầu ra về.

Sau khi ra khỏi khu nhà ma, Lục Thời Dập nói rằng muốn đi toilet rửa mặt cho đỡ sợ, còn Vu Văn đứng bên ngoài chờ. Nhưng cô đợi mãi, cũng không thấy anh chàng đi ra, đang sợ anh chàng ngất luôn ở toilet rồi, thì cô bỗng nghe thấy có tiếng âm nhạc truyền tới phía sau mình.

Vu Văn liền quay đầu lại, thấy đài phun nước ở phía sau bỗng lấp lánh ánh đèn, cả tối nay không hề thấy bật đài phun nước nhưng bây giờ cả âm nhạc, ánh đèn, hơi nước cùng tiếng nước chảy xuống như giao hoà vào nhau tạo nên một khung cảnh mờ ảo lung linh, vô cùng lãng mạn.

Đứng lúc này, một chú gấu Brown to đùng bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, hướng tới cô làm một cái cúi chào kiểu thân sĩ, rồi bỗng nhiên chú ta nhảy loạn lên, chẳng theo nhịp cũng chẳng theo một thể loại nhảy nào, lung tung loạn xạ. Điện nhảy không khác gì bị điện giật.

Làm Vu Văn cười bò ra, thiếu chút nữa thì còn chảy nước mắt vì quá buồn cười.

Tận đến khi gấu Brown bị điện giật xong, cả người hết động đậy nằm xõng xoài ra đất, nụ cười của Vu Văn mới ngừng lại được. Cô lau lau khoé mắt do cười quá nhiều ứa cả nước mắt, vươn tay về phía gấu Brown, kéo anh chàng đứng dậy.

Lúc này gấu Brown mới lấy chiếc đầu to nặng trĩu của mình xuống, hít thở một hơi thật sâu, quay ra cất tiếng hỏi, “Đêm nay có vui không?”

Vu Văn nhìn khuôn mặt đầy mồ hôi của Lục Thời Dập, trong lòng bỗng nhiên có một dư vị nào đó không nói nên lời.

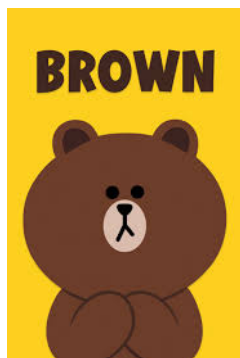
Đến bây giờ cô mới biết được, hoá ra tên tiểu hồn đản này thấy cô tâm trạng không vui mới có ý kéo cô tới đây, mà tất cả những hành động tối nay của anh chàng, tất cả cũng đều là vì muốn cô vui vẻ.....

Đã nhiều năm qua, ngay cả Vu Mục cũng chưa bao giờ dỗ dành cô giống như Lục Thời Dập đã làm.

Cả đời Vu Văn trước nay đều quá quy củ, vô cùng nhàm chán vô vị, nhưng đêm nay, lại là một đêm trong hai mươi mấy năm qua, cô có thể thả lỏng bản thân mình nhất.

Vu Văn nghĩ, tiểu hồn đản này giỏi dỗ dành con gái thế này, tương lai không biết cô gái may mắn nào, có thể cùng anh chàng tới bách niên giai lão đây.

“Tôi rất vui vẻ, cảm ơn cậu.”

Gấu Brown

Bạn đang đọc truyện *Độ Ấm Môi Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.